THE ZAMORIN'S COLLEGE MAGAZINE

MARCH, 1950

22 MAR 19..

CONTENTS.

ENGLISH SECTION.

		Page
1.	Message—By Sir C. P. Ramaswamy Iyer	1
2.	A Shakespearian View of Life	2
3.	The Memorial—By " Cheralatan"	3
4.	Storms in Z. C.—By "S"	4—7
5.	The Palghat Gap—By K. V. K.	8—12
6.	Free Thinking on Devaluation—By K. Venkitachalam B. A... ...	13—14
7.	The College Volunteer Corps—By S. R. Ramachandran, Old Boy ...	15
8.	Mr. M. P. Sivadas Menon—By N. R. K. P. Old Boy	16—17
9.	Gandhi on Child Education—By Ramanathan C. V. (S. I.)	18
10.	Miss Sixteen—By Korapuzha Ramakrishhan, S. I.	19—20
11.	Secretarial Course—By Pazhayannur Rama Pisharody	21—23
12.	The Renunciation—An Episode in the Life of Sankaracharya—By "E" ...	24—26
13.	A Visit to the Elephenta & The Kanheri Caves—By A. Sethuram, J. I. ...	27—28
14.	Notes	29—30
15.	Radar—By M. A. Narayanaswami (S. I.)	31—32
16.	Vivekananda The Immortal—By Panoly Velayudhan	33—34

MALAYALAM SECTION.

1.	യശശ്ശരീരനായ ഉള്ളൂർ—പി. കെ. അപ്പനായർ	1—3
2.	ആഞ്ഞു കുതിക്കുക മുന്നോട്ടേക്ക്—കെ. എം. മുരളീധരൻ (ജൂനിയർ ഇൻറർ)	4—5
3.	സാഹിത്യപുരോഗതി—പി. വി. രാമകൃഷ്ണൻ	6—8
4.	ഗാന്ധിജിയുടെ ബാല്യകാലത്തിലെ രണ്ടു സംഭവങ്ങൾ—ടി. ഗോപാലൻ (ജൂനിയർ) ...	9—10
5.	കലയുടെ കഴിവുകൾ—പുലാക്കാട്ടു രവീന്ദ്രൻ, ജൂനിയർ ഇൻറർ	11—12
6.	സിനിമയുടെ സാംസ്കാരികമൂല്യം—ടി. ഖാലിദ് (ജൂനിയർ ഇൻറർ)	13—15
7.	പുരോഗമന സാഹിത്യം —കെ. എ. കേശവൻ നായർ, ജൂനിയർ ഇൻറർ	16—17
8.	സഞ്ജയൻ— രാമനാഥൻ സി. വി., സീനിയർ ഇൻറർ	18
9.	ബാഷ്പാഹാരം— കൊളായി ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ (പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി)	19
10.	വയനാട്—എ. അഗസ്റ്റിൻ, ജൂനിയർ ഇൻറർ	20—21

The
Zamorin's College Annual
(1949-50)

22 MAR 1950
MADRAS

EDITORS:
ENGLISH— S. K. SABHAPATHY, M. A., L. T.
MALAYALAM—V. T. VASUDEVA PANIKKER, B. O. L.
Sahityamani D. RAMA VARIER.

Vol. XXI. | Nos 1 & 2.

LIFE

Life is a problem, a game and an adventure. We cannot always or even often, solve its problems and when we think we have solved one problem, others take its place. Apparently there is no final solution, for life is an ever growing, changing thing and every static solution can only apply to the past. Tomorrow is always new—But we can solve life's problems or not, we can always play the game of life and look upon it as an adventure worth having. And if life contains, as it does, evil and sorrow it also contains beauty and art and truth and the loveliness of nature.

—JAWAHARLAL NEHRU
(In an autograph book)

THE SWEEPER കെ. വാസു

UNIVERSITY LIBRARY
22 MAR 1950
MADRAS

MESSAGE

I wish the Zamorin's College Magazine a long life of endeavour and achievement.

The present is a germinal period; with the attainment of political independence, the tasks of India's youth commence and have not terminated. In the region of practical self-realisation, of equipment for the manifold responsibilities of the immediate future and of preparation and implementation of the cultural and economic renaissance of our Motherland, our young men and women have to vindicate themselves and I hope and trust that the Magazine will act as a stimulus and a guide.

(Sd.) C. P. Ramaswamy Iyer.

7—1—'50.

A SHAKESPERIAN VIEW OF LIFE

Frederick Grubb quotes the late Dr. Fort Newton in one of his famous epilogues.

"Life is neither a Tempest nor a Midsummer Night's Dream. More often alas! it is a Comedy of Errors. You may find it 'As you Like It' or make Much Ado About Nothing, and declare 'Loves Labours Lost' But life will show you, if you have an understanding heart, that All's well that Ends well and that every man at the last, receives Measure for Measure.

THE MEMORIAL.

I too have shed tears of youth
And burnt myself in mine own Truth
I too have shed the fear to face
The light that leads the Human Race

I never sought refuge in jail
Nor broke the law for Freedom's Grail
I never wore the Khadi Cap
Nor failed returning slap for slap.

Aye! mankind still is sub-human
The shrewd exploit the fool and plan
For power, to perpetuate the shame
Done Then and Now in His Great name.

No self-made Leader of His line;
No Musoleum, Mosque, or Shrine;
No Bust in stone or bronze or Gold;
No picture, poem or tale untold;
No, No, not even Death's own fire
Can tell His last but one desire.

Let Kaaba be a thing apart
Inside the Mecca of my Heart,
The Quran is on Gita's side
Beneath the Light were All abide.

Ashoka's Wheel revolves,
The Crescent Moon evolves,
Bright Dharma lights the sky
While Human hearts still sigh
And these, a Monument shall be
For Him in Human Memory.

By

"CHERALATAN"

STORMS IN Z. C.

One Ekadasi day I went on a pilgrimage to Guruvayur. My friends with whom Guruvayurappan is a pet though they never go to see him, chorussed behind me, "our namaskarams to Guruvayurappan," "our b. c.'s. to him," "my love," etc.

Before the shrine I had to fight for standing space, but at last catching a glimpse of the God, I transferred all that load of messages to him and then, as I gazed on the smiling face childishly rounded with sandal paste there occurred a marvel. The God rapidly crinkled up his eyes and flashed a smile at me—a real Clark Gable beam !

I took a quick glance at the others, but their devout faces registered no thrill. The smile was a very exclusive one for me alone. As I stood spell bound, a peal of bells wafted a lazy drawl to me which sounded very much like "well, er—and how is my hall getting on?" and then a distinct fatherly pat on my back.

I stared. What did it mean? Could it have been just my fancy? Had I but mistaken a stray drop of "thirtha" for a paternal pat. Those meaningless words—were they not the concoction of a brain fevered by examinations? And the smile—probably some optical illusion !

A singing wave of worshippers pushed me out, and it was not till I had boarded the bus for home that the meaning of the mystery dawned on me.

It was no hallucination. In fact what more natural than that the God should thus signalise his special favour for the Z. C. (I had been the only Z. C. boy in the crowd) and launch a pleased inquiry about his hall— the Guruvayurappan Hall ?

It set me wondering. Under the patronage of a God so famed for power and partiality, why should there be the least cloud in the Z. C. sky? Why the occasional storms, failures. strike, discord.

I made a deep research and with the aid of records raked out of office shelves unravelled the following authentic explanation of the riddle.

Take it from me that Guruvayurappan, notorious for grabbing presents from people was hugely tickled when the Z. C. hall was named after him. What earthly use he can make of the hall, when he gets not a pie out of its rent, not even an ounce of butter for the daily Pooja, I cannot say. But the best of us are not proof against flattery, and Guruvayurappan (doubt it not for one moment !) preens himself not a little on being the nominal owner of our Hall.

This circumstance most regrettably has occasioned serious tangle in the Tali temple household. And it is the reverberations of this that sometimes shape into the dark clouds above named, in the Z. C. sky.

The fact of the matter is this. Ever since the inception of the Z. C. the Tali temple has raised its towers over it in blessing, its domes spreading invisible golden wings over the students like a mother bird brooding over her young. The Temple tank, the Grasmere of many a Wordsworth and Coleridge has, inspired would be Z. C. leaders to declaim from its high banyan platform; its banks are the Z. C. Marina and Marine Drive. What more natural then than that the Lord of Tali, the august Siva should regard himself as the guardian God of the Z. C.

For years past all Calicut has been interested witnesses of the above phenomena. And great was their wonder

when the Z. C, rulers, blind to the noble Siva reigning just a yard before their noses, rushed off for patronage miles away to Guruvayur-just because, forsooth they got a trifle of cash for building a Hall from the Temple there!

Siva, though unmoved by the daily sight of a hundred Calicutwallahs trekking to Guruvayur under his very nose was wounded to the quick by that unkindest cut from the Z. C. The serpents round his neck writhed in pain as they hissed,

"Just for a handful of
silver they left us,
Just for a Hall to
deck Z. C."

And Siva, when the Hall was christened, was about to cover his face with his matted locks and say "you too Z. C." But philosophy pulled him up just in time to save dignity and he merely remarked "no prophet is honoured in his own country" and "Ingratitude, thy name is Z. C.!"

However, being notoriously the most henpecked of husbands, Siva could not maintain that serenity in the home atmosphere. Parvathi felt (justly) that a hall so suited for dances and dramas should belong to Nataraja Siva and to her, adored by all as "लास्यप्रिया" and "कलात्मिका" (fond of dances and arts.) Many a curtain lecture did this Lady deliver all with the object of getting hubby to open his third eye of anger on the Z C. But as Siva could not so soon pluck out fatherly love from his heart She started a few woman like guerilla tactics herself unreasonably enough, it was against her neighbour Vishnu that her wrath poured forth just because Guruvayurappan happens to be his son and incarnation.

Most illogical, you say— but ladies are silly in these cases

Poor Vishnu, who living on Siva's compound always plays second fiddle in the Tali household, had now to pocket many an insult form which his henpecked friend could not protect him. Worshippers forgot to call on him after visiting Parvathi; the very priests forgot to give him the daily ration of offerings. Of course no explicit directions were given— but subordinates always know who wears the breeches in a house and are quick to sense the cooling of friendship. One day Parvathi most meanly inspired the priest to forget to keep the "payasam" for Vishnu and at one enormous gulp lapped it all up herself! Vishnu nobly ignored this, for it is beneath a man to wrangle over these trifles with women; he just inspired me to pay a flying call. And fi I had not ordered a special sweet "nivedya" for him the poor god would have had to starve that day.

Well, all this might yet have blown off without harm if the Bhootas of Siva had not got wind of the thing. These imps of mischief, kept confined in stone in a thousand carvings on wall and pillar round Siva had long been starved of exercise. Now they got a chance for activity. They were all busily engaged, some whipping up beasts, some kicking giants, others pulling ladies' hair, etc, but they spcedily left off all such petrified fun and shaking off the dust of centuries leaped down crying "havoc!" A quick peep showed them that Siva was doing "tapas" and Vishnu was snoring peacefully in the middle of his age-long sleep. And they would have started operations within the Temple itself if their leader had not drawn off their energy into a safer channel.

This Bhoota (the black gent who stands at the entrance to Siva's shrine with tongue out and eyes rounded in wicked glee) called everybody out to the Temple porch and made a speech.

Leader. Why, friends, you go to do you know not what. When has Vishnu d e s e r ved your hates? Alas you

know not. I must tell you then. You have forgot the Z. C. Hall.

First Bhoota. Most true, the Hall! come away, come away! We will with brands fire the Hall

Second Bhoota. Go fetch fire

Third Bhoota. Pluck down benches

Fourth Bhoota. Pluck down forms, windows anything.

And the whole pack of devils, shouting and yelling swooped down on the quiet cloisters of the Z. C. and entered pell mell into the hundreds of students sitting innocently in the classes with eyes glued to books and ears avidly drinking in lectures.

And then was let loose Hell. As every body knows the happenings of the famous strike of '42, let me draw a veil over this bloody page of college history, mentioning merely the heroic Staff March.

This happend thus. Matters having reached a hopeless crisis, our staff decided to take the case themselves to Guruvayurappan.

The procession started in single file, ladies in the middle for safety. The men carried enormous sacks of cocoanuts and other offerings on their backs, in the traditional chinese hawking style. The lady lecturers and teachers had woven garlands and carried heavy baskets of them on their heads, bending almost double beneath the weight. In spite of their pathetically appealing looks, not one had the chivalry to step forward and help. (I was then not in the Z. C.) Instead, to the eternal shame of Z. C. youth be it said; all the imps (for they were but the Bhootas in student bodies) just sat on the walls wildly cheering and taking snaps with a hundred Kodaks!

Indeed one imp in student form (own son to Satan) had the callousness, just as the procession moved off, to burst into the opening bars of that famous I. N. A. march.

"कदम कदम बढाये जा,
खुशी से गीत गाये जा,
यह ज़िन्दगी यह कौम की है,
कौम पर लडाथे जा"।

Which, translated might run:

"Step by step advancing go,
Song of gladness singing go,
This life is your country's
For country's fighting go

And another imp (the second son, perhaps) right smartly struck up the thabla for him!

Well, buses having refused to load such a number with such a baggage, the poor things trudged the whole long weary way. Truly, the Black Road from Burmah was nothing to it. But Duty propped up flagging limbs and failing hearts. By the time they reached journey's end, I gather, they were just a trifle lacking in professorial dignity. (I am very very sorry to say it but truth has to be recorded. Indeed the rest of this paragraph I write with the deepest pain.) Some sobbed aloud, says a record; the ladies were bathed in tears One and all fell prostrate at the feet of Guruvayurappan bleating for protection.

Needless to describe the God's moved feelings. Enough to say that he accompanied them back and as soon as the Bhootas heard the jingle of his anklets they scooted off to the Tali temple and hid in their own stone images.

By the next day the Principal was buried almost up to the neck with apologies– the talented musicians of the March especially flooding the room with tears– and, to be brief, peace once more reigned in the Z. C.

Of course there is this way out at every crisis. But think of the headaches and heartaches it must cause.

Not to mention the feet-aches of petitioners tramping every time to Guruvayur!

I here really must register my emphatic protest at we students being blamed and punished when the devils enter into us. By all means call us devils on those occasions, as we then really are not we. For if not for some devil in us (psychology will bear me out in this) we would have been the veriest innocents.

What then, as Tolstoy asks, must we do?

Useless to think that at a pinch the Z. C. ites can approach their neighbour Vishnu, who is bound to help his son's proteges. For he always sleeps too comfortably on his soft snaky bed with head on the lap of one wife and feet on the lap of another. It will take ages of choral hymning to make him sit up and take notice.

That is why I say since history might repeat itself, put up at least a couple of sheds and dedicate them to Siva. It might pour oil and balm on the divine wounds, and what after all will it cost us? As we know from experience, giving to the Gods is vastly different from giving to men. As in the case of the Hall, giving to a God will cost not a Rupee.

BY "S."

THE PALGHAT GAP:

Its Geographical and Historical Importance.

(K. V. K.)

The Palghat Gap is unique in the world. It is more than a big pass, leading from one side of a mountain to the other. It is a break to the very foundations in the otherwise continuous chain of the Western Ghats, about 1000 miles long from the Tapti, where they begin, to Cape Comorin, where they end. According to tradition, it was Parasurama's axe that hewed it out, in order to enable the Brahmins, the ancestors of the present Namputiris, to come and settle in Kerala, which he had recovered from the sea, by throwing his favourite and characteristic weapon at it from the top of Walayar. Geology has, of course, a different story to tell. It attributes the gap to the secondary shatterings that followed the primary break up of the great land bridge that had once connected South America, Central America Deccan, and Australia. It tells us that the Western Ghats were broken at the weakest spot and torn asunder, almost at the same time that the mountain system of Ceylon was separated from the parent chain in India and the Palk Strait was formed to separate us from our island neighbour. At first the sea washed the foot of the Ghats. But as the result of a great cenomanian transgression (in the form of chalk and green sand, which can be found in many places in the Palgat Taluk and which may correspond to what are called Quilon Limestone and Varkala Beds) there was an upheaval of land to a height of about 500 feet, and Kerala, as we know it, came into existence. The terraced character of our land, notably at Talipparampa, Malappuram, and Trivandrum, similar to the submarine terrace off our coast, which gradually slopes for about 50 to 60 miles to a depth of 100 fathoms and suddenly drops to 1000 fathoms, and the discovery of marine shells on slopes of hills and in places like Kutallur in the interior of Palghat constitute the best evidence of Kerala's oceanic origin.

Situated between 10° 33′ and 52′ North Latitude and 76° 38′ and 51′ East Longitude it turns its face to the west with its mouth wide open as though to drink all the water brought by the South West Monsoon, leaving nothing but empty dry wind to those living on the plateau behind. Beginning in the neighbourhood of Trichur, Angadippuram, and Kuttippuram, where the palmyra, typical of Palghat makes its appearance, with a width of about 35 miles, it gradually narrows to 19 miles at the town of Palghat and to 17 miles at Kanjikode, where the Ghat Section of the South Indian Railway commences, the exact spot being indicated by a signboard, about a mile along the permanent track east of the station. At Kurumbapalayam, a mile from Madukkara, the Ghat Section reaches its upper limit, and we are on the Coimbatore plateau, the opening at this end of the Gap being 22 miles across. Between Kanjikode and Madukkara in some places its width is only 8 or 9 miles. The length of the Ghat Section from Kanjikode to Kurumbapalayam is 17 miles, though Kanjikode is 47 miles, as the crow flies, from Kuttippuram; the average width in the Ghat Section is 15 miles. Kanjikode is about 300 feet and Madukkara about 800 feet above the sea. For the up journey the Malabar Express with two engines to pull it takes 23 minutes more than for the down journey with one engine.

As no other place in Kerala is so far away from the sea, the Bharatappuzha, which drains the Gap, is the longest river. Its length is 156 miles, while the historically and commercially more important Periyar comes next with 142 miles. The railway runs almost parallel with the river as far as Edakkulam, where the later parts company and turns sharply to the southwest to discharge its waters into the Arabian Sea. Furnishing water to drink, wash, and irrigate by canal in the upper reaches as at Chittur and by lift much lower down, and affording all facilities for growing vegetables on the sandy bed after the monsoon floods have subsided, allowing even a short term crop of paddy to be raised, innumerable villages have grown up along its banks. Nonetheless, the effect of the Gap has been to diminish the importance of the river rather to enhance it. Draining an area of nearly 800 sq. miles it could have become the most important highway in Kerala had only the rainfall been as high as in the taluks on either side of the Gap. By allowing a large part of the monsoon to escape through the opening it has made Palghat a region of the lowest rainfall, not more than 80 inches in a year, in Kerala. With a copious rainfall such as that which Ernad or Walluvanad has, the Bharatappuzha would have become a great waterway at least up to Palghat and Chittur, with backwaters as fine as those of Cochin and Travancore. Ponnani might have become a first class port, might even rival Cochin, the force of the flow being sufficiently strong on account of the great volume of water discharged to prevent the deposit of sand by the transverse north-to-south littoral current. The Naoura (Tirunavay) and Tyndis (Tindilam) might have still remained the important marts that they were in the days of the Periplus (A.D. 80-90).

The loss to Kerala has been to some extent the gain of Coimbatore. The South West Monsoon winds, allowed to pass on to Coimbatore, relieved of a large part of their moisture, give to Coimbatore its present bracing salubrious climate, which is rapidly developing it into a health resort and an almost ideal place for sanatorium treatment. The mean temperature of Coimbatore is brought down from 84.2 in February-April to 79.8 in mid-summer. Thanks to the Gap it gets also a rainfall of 7.94" during the South West Monsoon months out of a total of 23.34 and 12 wet days out of a total of 50 for the whole year. Without the Gap therefore Coimbatore must entirely be in the rainshadow of the Ghats. At the same time, situated a little to the north ward of the Gap, it is saved from the fury of winds that blow through it and build up the sandheaps of Dharapuram. It is not till they reach Namakkal in the Salem District that their force is broken.

The Gap has a tendency to emphasize the northerly element in the South West Monsoon winds at the beginning. Striking against the Ghats, which run north north-west by south-south-east, they naturally recoil southwards. Further as fluids adopt the path of least resistance they try to escape through the Gap. So, places south west of Palghat get rain when the north east is cloudy. Nothing is more welcome to the cultivator in the Palghat Taluk at the beginning of the season than clouds at the northern end of the Gap. He calls it the *Sthanam* or the proper place for lightning and thunder to bring rain. Another effect of the Gap is to be found in the general wind direction at Palghat. At Calicut the southerly element is conspicuous by its absence. It is east of north in the morning and west of north in the evening. Far away from the sea Palghat cannot of course enjoy the regular land and sea breeze of the

coastal towns. The influence of the Gap however is seen in the uniformly southerly direction of the wind, except during the North East Monsoon months, when its direction is east of north every evening, it being invariably southerly in the morning. As the Gap is nearer the sea at the southern end the Coimbatore plateau sucks in the air from the side of Cochin in the south west rather than from that of Calicut in the north west.

The comparatively greater humidity of Calicut, though it is only 1% more than that of Cochin, may also be due to its being farther away from the Gap. The moisture here has no other way of escape except upwards, while that of Cochin is subject also to the attraction of the highlands east of the Ghats.

Another effect of the Gap may be found in the low total rainfall of Palghat, compared to other parts of Kerala. The opening in the Ghats allows a part of the rain-bearing clouds to escape with their precious burden to the east. From the coast towards the Gap the rainfall decreases progressively from 118·8″ and 116·01″ at Calicut and Cochin respectively to 107·08″ at Angadippuram, 101·21″ at Ottappalam, 97·71″ at Mankara-Parli, and 79·69″ at Palghat This effect of leakage through a hole in the mountain chain is also seen elsewhere. At Kumili situated in the centre of the pass of that name, the annual rainfall is only 38·5″ while at Peermede it is 152·3″. This decrease is more pronounced in the three months of June, July, and August. Calicut gets 71·93″, Cochin 70·73″, Angadippuram 72·04″, Ottappalam 66·96″, and Mankara Parli 63·35″ while Palghat only 52·09″. (The lower amount recorded for Calicut and Cochin than Angadippuram is due to the fact that the monsoon begins slightly earlier in these places and they have a higher rainfall in May.) In the North East Monsoon months the conditions are reversed, Palghat getting in this period 20% and Calicut only 10% of their respective total rainfall though the actual rainfall at Palghat is only 12·7″, while at Calicut it is 15·9″. The general deficiency in the rainfall of Palghat increases the need for irrigation. The Malampuzha scheme, it is hoped, will irrigate some 40,000 acres for 15 days after the South West Monsoon and 45 days after the North East Monsoon to enable the crops to mature after the cessation of the rains.

The Gap is mainly responsible for other climatic peculiarities. In Palghat the difference between the maximum and minimum temperature is much greater. At Trivandrum it is 8·6°, Cochin 10·0°, Calicut 12·3° and Palghat 15·4°. In part it may be due to the fact that it is removed from the modifying influence of the sea. In part however it is to be accounted for by the chilly winds of December-February, as the result of which the mercury sinks still lower. The windy season is of the utmost importance for the second paddy crop. But for it the percentage of chaff will be much greater. It has also another effect. In conjunction with other factors like lower humidity (only 58·5% as against 79·7% at Calicut), lower cloudiness (5·4 against 6·6 tenths and more or less equal wind speed (6·3 as compared to 6·6 miles per hour) it is more conducive to evaporative cooling of the human skin and elimination of the toxic products through its pores, and therefore to greater intellectual efficiency. It will be found that the Gap region has produced a larger percentage of leaders in every walk of life than any other part of Kerala.

On account of the Gap Palghat represents the transition from Kerala to the uplands. There is the same deficiency in rainfall and the same need for irrigation as in the transition-

al Taluks of Travancore. The palmyra is more abundant here than the cocoanut. Besides the ordinary modan, samai, and gingelly crops, the East Coast dry crops, like cholam, kambu, regi, dholl, and castor, are raised in the eastern portions of the Taluk. Near Walayar, the dry lands are cultivated continuously from year to year like those in Coimbatore.

The Gap has been from the beginning the great highway leading from the uplands to the west coast. Its historical importance is by no means inferior. Through the Gap came the Aryans, who were the ancestors of the Namputiris and the missionaries sent by Asoka to spread Buddhism; through it the Pandyan Varaguna Maharajah (A.D.765-815) invaded the country after the conquest of Kongunad, advancing from Kanjivai-Perur through Kanjikode and Kollangode to Changanur, and thence returning to Madura by way of Vilinam through the Aramboli Pass in Travancore; through it came Hiranyamurthi Pillai with his Kongappadai in A.D.896 (there seems to be some mistake in the date given in the Cochin granthavari) only to be defeated and killed, in commemoration of which the Kongppada festival is still celebrated at Chittur; through the Gap Rajendra I, the greatest of the Cholas (A.D. 1014-44), entered Kerala to conquer not only Calicut but also distant Chirakkal and Kasargod; through the Gap took place, with the assistance of the Palghat Rajah, the Mysorean raids of 1732, 1735, 1737, 1745, and 1756 from Coimbatore.

In the same way it was through the Palghat Gap that Senguttuvan Chera (A.D.150 to 200) went forth to conquer the east coast lands and punish the people of Bengal. And the much misunderstood Cheraman Perumal made his pilgrimage (every stage of which has been recovered from Tamil sources) through Kollangode and Kanam, founding the villages of Cheramangalam and Cherapuram on the way, to the Saiva shrines of South India, not to Mecca as is commonly supposed, and returned to his capital at Tiruvanjikkulam in the company of the great saint, Sundaramurthi of Tiruvalur.

In ancient days the movement has been generally one way, following the slope of the Ghats, from the east to the west. It was only on exceptional occasions that people from Kerala moved to the uplands. But, thanks to the railway, the obstacles presented by the Ghats and the forests have been overcome, the east has become as easily accessible from the west as the west had been from the east, the new opportunities for travel and communication have substituted a dynamism and cosmopolitan outlook in the place of the narrow conservatism and parochialism of the past, and instead of a solitary Vellankumaran or a Chaturanana Pandita going out and winning laurels we have in the Menons, Nayars and Panikkars of today hundreds of Kerala's sons occupying places to which they are entitled by reason of their intelligence and ability not only in India but in the rest of the wide world as well.

The most important but the least known and conspicuous effect of the Gap is its share in determining the boundary of Kerala in the north. Before the beginning of the fourteenth century, when as the result of the invasions of the Tamil land east of the Ghats by the Hoysalas of Mysore and the Muslims of Delhi our contact with Madura and Tanjore completely ceased, Kerala was part of Tamilakam, the Gap being the connecting link between its western half and the eastern. In the first two centuries of the Christian era Kerala was not even one third of

what it is today. It extended in the north as far as Badagara, in the south as far as Vaikom, certainly not beyond Aleppey, which belonged to the Pandyan. Under Emperor Senguttuvan, it reached Cape Comorin in the south and Gokarnam in the north. But on account of the advance of the Gangas of Banavasi the northern frontier had to be withdrawn. As there was no natural barrier in the north, the boundary between the two cultures, Tamil and Canarese, was decided by the distance and accessibility from their respective centres. The Namputiris, who entered Kerala through the Gap, do not seem to have gone further north than Kasargod; no Tamil inscription has so far been discovered north of Chirakkal. Kasargod therefore must have been the battle ground between the two cultures, the farthest point in the north which Tamil influence could reach through the Palghat Gap.

If the Gap had been more to the north we would have been Canarese; if on the other hand it had been more to the south we would have remained Tamils; either way we would not have been Malayalis; and the problem of a Kerala province would never have arisen. If there had been no gap at all we would have been one of the most backward peoples of India, eking out a scanty living from the sea or the forest.

K. K. VIJAYARAGHAVAN S. I.
(who died on 12-2-49 of Typhoid)

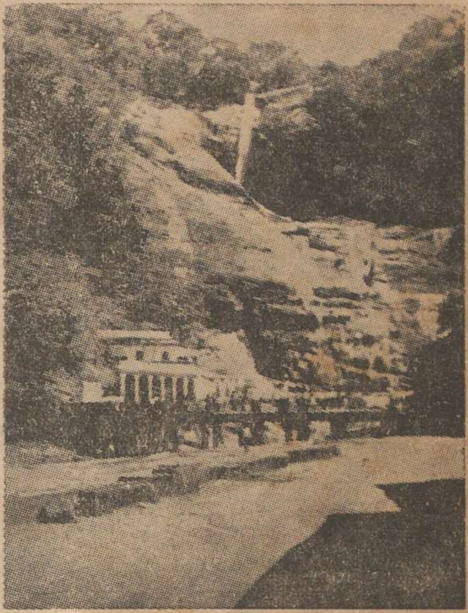

Courtalam Water Falls
C. S. GOPALAKRISHNAN, S. I.

A View of Paradise Hostel
K. P. RAJAN

BY VENUGOPALAN NAIR (Old Boy)

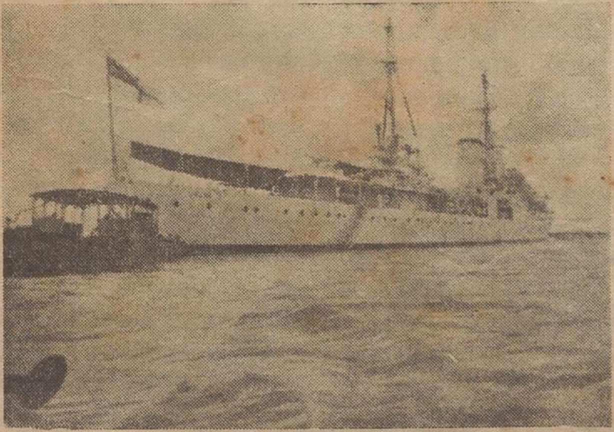

Ship at Cochin Harbour
C. S. GOPALAKRISHNAN, S. I.

UNIVERSITY LIBRARY
22 MAR 1950
MADRAS.

FREE THINKING ON DEVALUATION

(K. VENKITACHALAM B. A.)

The most outstanding economic event in the international situation during the three quarters of the year 1949 is the duel between the dollar and the pound sterling, and this came to a hurricane conclusion on September 18th when the British Chancellor of the Exchequer, Sir Stafford Cripps, made a somersault in the straight line of his policy and announced the decision of his Government "to reduce the dollar exchange value of the pound sterling". This second big economic surprise in this quarter of the twentieth century, the first one being England going off the gold standard —induced and evoked sensation in all peoples. Thus the pound sterling was knocked out clean by the mighty dollar. The devaluation disease did not stop with sterling only but it brought about the revaluation of over 25 currencies of the world. The announcement of Sir Stafford did not come to the world as a surprise as the months of July and August had indicated that he could not prevent devaluation any more than King Canute could stop the waves, But the shock was that the devaluation was by 30% and it seemed that the U. K. did this with a vengeance, and the Dollar Exchange Black Market in the continent was ousted out of existence.

This problem was taken up by Indian financial experts, who, after careful consideration announced their decision, and the rupee followed the way the pound sterling had gone. The Government announced this in a communique which stated that "the Government decided to devaluate the rupee only after careful consideration" and discounted the theory of rise in prices. The Prime Minister in a broadcast to the Nation stated that the cost of living will not be affected in any way and the change in the exchange rate had connection only with India's foreign exchange and export import trade.

But, when one dives deep into this mess of currency manipulation, one is seldom convinced by such assurances. The primary problem of feeding the millions is of the greatest importance. The Government's decision to stop all imports from dollar areas is perhaps right. But this raises another problem. Is it possible for the nation to attain self sufficiency within two years? This seems highly improbable as the Indian agriculture so long and now is a mere gamble with the monsoon. To make India self sufficient the various irrigation projects proposed and started must attain completion and thus assure the farmer an almost steady supply of water to his fields throughout the year. This cannot be achieved in the near future as these projects will attain completion only after a decade and till that time India must import food from abroad.

Some people may argue that India was self sufficient during the war years and that she must have her full food requirements now also. But things have changed. India is not that old land. She is now a younger member in the comity of free nations. But she is unfortunate in having a part of her territories cut off to form her sister dominion Pakistan and it was this sister who snatched away all the granaries which fed them both and left her elder sister to live on the charity of the world.

Thus, after partition India groaned under the burden of heavy imports of food grains and these came mostly from hard currency

areas. Now, therefore, when the Government stops this import they have to resort to the soft currency countries. But here the question is whether these countries will be ready to supply your requirements at the past rate and the answer is in the negative. This is so because the laws of economics begin to operate. When the demand is great or/and the supply is short the price increases and vice versa. Thus we see countries like Australia quoting higher prices for their food grains. This increase in the cost of food imports will directly affect the cost of living as the Government cannot afford the heavy subsidy.

The next vital necessacity of the people is clothing. Indian cotton industry depends on the long staple cotton imported from Pakistan for the manufacture of finer varieties. Now that Pakistan has not devalued her currency there is a rise in the price of Pakistan cotton. Hence India has boycotted Pakistan cotton and has agreed to buy from Sudan, This means a definite increase in the cost of production of the Indian textiles and this naturally sends up the inflationary spiral and affects the cost of living directly.

The next important thing for human existence is shelter. The acute problem of shortage and rise in the cost of housing materials aggravates the problem of housing and the citizen is at the mercy of the landlord paying abnormally high rates of rent, not to mention the inevitable "pugree".

Thus cornered with stock piling difficulties and other intricate problems our finance minister Dr. John Mathai has lashed out his eight point plan. The adjusting of our export and import trade, employing our bargaining power as large scale purchasers of goods for purposes of bringing down prices to reasonable levels, preventing speculative price increases by legislative and administrative measures and by the regulation of credit facilities, adopting the principle of non discrimination on articles exported to hard currency areas, an intensive savings drive by propaganda and compulsion, the proposal to extend facilities for the voluntary settlement of taxes on war profits, the reduction of Government expenditure by 40 crores, and lastly to effect a 10% reduction in the retail prices of essential commodities, manufactured goods, as well as food grains, are all ideas which will go a long way to solve the devaluation difficulties if they are put into practice effectively.

Thus we find that this devaluation is an unholy economic alliance in which other countries are made to bear Britain's burden. Again the politics behind the dollar pound duel is the U. S. bid for world supremacy. Hence the Indian people must be watchful of the moves of the other nations which may try to engulf our economic freedom, and it must be the duty of every Indian to see that his Government does not fall a prey to such machinations, voicing public opinion in all forms to lead the men on the top through the right path. Let us, therefore, wish our Government all success in their endeavours to make this nation great and prosperous.

THE COLLEGE VOLUNTEER CORPS.

(By S. R. RAMACHANDRAN, Old Boy)

The Zamorin's College Volunteer Corps was formed towards the end of the year 1948 with Mr. K. S. Krishna Iyer, Principal, as patron and Mr. K. V. Krishnamoorthy, Botany Lecturer as supervisor. The strength of the Corps was 106, girls 23 and boys 83. Mr. Karunakara Menon (S. I.) was elected the leader of the boys section and Miss. G. Annapurna of the girls section.

The Corps was divided into Patrols of ten volunteers each with a patrol leader. Patrol leaders were elected by the volunteers themselves. The corps consisted of a cycle-patrol also.

The first important work taken up by the Corps was on the occasion of the music recital by Sreemathy M. S. Subbulakshmy held on the 12th of Dec.'48. The Corps was called to duty on Saturday the 11th. inst. and worked the whole night in the pandal.On Sunday the Cycle patrol and some girl volunteers went to receive the musicians. In the afternoon at three o'clock the captain and the patrol leaders were introduced to the Inspector of Police and the volunteers took up their posts. There was a splendid speech by Mr. K.V. Suryanarayana Iyer, President of the Board of Management of the College, towards the close of the function. Among other things he thanked the corps for its good work and said it had earned a good name by its honest, disciplined work and also by the behaviour of the volunteers. The public admired the arrangement of seats and decoration for the function.

On the 7th of Jan. 1949 the Board of Management gave an At Home to the volunteers. There was a march past and Mr. K. V. S. Iyer took the salute. He asked the volunteers to make it a point to give all help to the weak and the needy. They should, he added, contribute their mite to the welfare of the Nation.

The Volunteer Corps sports was held on the 9th of Feb. 49. There was a parade test. Mr. V. Govindaraj Shenoy (S.I.) and M. Gadhadharan (J. I.) won prizes.

The College and High School day was celebrated on the 13th of Feb. The Hon'ble, Minister for Agriculture presided and Mrs. Kutty Ammalu Amma distributed the prizes. The corps gave a guard of honour to them on their arrival.

The corps was summoned for the last time on the 4th of March 1949. The Principal took the salute and addressed the corps. He asked the volunteers to devote their spare time for the welfare of the country by giving first-aid to injured persons and teaching the villagers in the neighbourhood the first principles of sanitation and the rudiments of knowledge. The time so spent would not be a waste, he said, and the effort would add to their equipment. mental, moral and physical. They would have made a substantial contribution to the improvement of their country even during their studies. A group photo was taken on the occasion and the corps was disbanded.

Mr. M. P. SIVADAS MENON

(AN APPRECIATION)

By N. R. K. P. (Old Boy.)

Mr. Sivadas Menon has become so much a part of the life of the Zamorin's College that one cannot think of the institution without unconsciously thinking of the individual. His departure would leave a great gap that would indeed be hard to fill up.

Teachers as a rule do not come into the limelight of public notice to any great exent. But Mr. Sivadas Menon is an exception. He is as widely known and respected by the public at large as by the students. It is indeed a rare distinction for any teacher to be universally respected and liked by all sections of the students, and it is astonishing how Mr. Sivadas Menon could command the respect and loyalty of them all. I have known students who differ widely in character and temperament, speak in very high terms about Mr. Sivadas Menon, year after year.

Mr. Sivadas Menon's interests are multifarious and his activities all embracing. A good writer, with a ready pen, forceful expression, a refreshingly new outlook and racy humour, he can write on any topic from co-education to an exciting shikar in the forests of Nilambur. A fluent and worthy orator and an iconoclast, I have heard him thunder against the present system of education (at the same time, unlike many others who criticize some aspects of an educational system, he can offer quite a few original suggestions to remedy a good many of those defects.) Ever youthful and energetic he draws round himself the cream of the students of the College classes. He is ever eager to discuss the problems of youth and to view their difficulties as they themselves see it. He is always rich in suggestions, always affectionate. He is so unconventional, that I have heard students discuss with him such topics as they would not dare, in the presence of any elders. This in itself speaks volumes in praise of him.

A rare combination of several virtues, I have always admired him for his politeness of tongue (he can hurt and hurt deep too, if he wants), his elegance of gesture and a charming dignity, all his own. A scholar of English and French—and quite a linguist, too— he is constantly in touch with literary activities. He can write a drama on human life or compose a poem with equal facility. A good conversationalist, he can discuss dialectical marxism, the modern trends inMalayalam literature, or suggest programmes for the uplift of the "Adivasis" of Malabar. I still remember the lecture he gave me on manners and ettiquette at the dinner table (at a time when I had hardly mastered the intricacies of the art of using a fork and knife) which stood me in good stead months later in a "posh" hotel.

I have often wondered how Mr. Sivadas Menon would have utilized his capabilities and energy in any field other than the four walls of the lecture hall. He was bold and daring enough to stand for election to the Madras Assembly in 1937, pitting all his strength against the all mighty Congress. Needless to say the Congress Candidate won the day, on the strength of the haloed traditions of the past and the unsurpassed selfless record of the leaders of that mighty organisation. If only Mr. Sivadas Menon had been let into the Assembly to legislate on our behalf our province could have utilised his sterling qualities and his encyclopaedic knowledge

on some of the urgent and burning problems of our day. Perhaps now that he has given up his pedagogic vocation, he might still be inclined to enter politics. He does not, however, wish to idle away his time under the pretext of crochety notions of enjoying a well-earned rest. It would indeed be a pity if his intellectual alertness and mental aliveness were to be wasted that way.

He is so retiring and modest, unsophisticated and unassuming in disposition, that so far he has shunned all publicity and has kept away from the limelight. He left the College so quietly without the usual fanfare of farewell parties and speeches and prayers "for prosperity and happiness in a retired life." I can well imagine him cursing me and clenching his fists, for having written this...... but by the time this comes out in print, I would be at a safe distance from him, in the dingy cubicle that is the editiorial room of a weekly journal.

GANDHIJI ON CHILD EDUCATION

RAMANATHAN C. V. (S. I.)

Mahatma Gandhi, prophet of Non violence was known to millions during his life time as "Father of the Nation". When he died so tragically, great men called him 'Saint', 'the wise man whose example showed mankind that love is stronger than hate', the Prince of humanity' and so on. Here are the views of the Mahatma on our child education.

He believed that children are not born mischievous. "I discovered quite early in my career that the law of love could best be understood and learned through little children and I saw it exemplified in my own life," he said in a conference of educationists. "When on some days children behave wilfully the fault is the parents' Mahatma explained, "if parents want a child to be free from undesirable traits-and these traits are not natural to any little child- they must protect the child for long before he comes in to the world against inheriting those moods and passions which afterwards we give over"

"Would you say that a child should never be punished" some one asked. "I would not say that, but if we follow the law of love- and if it is our only guide with children and indeed with men- it will never direct us to punish a child for tendencies he has inherited from our own selves. You cannot influence a child in a moment."

"It was in an English book that I came first upon the doctrine of forgiveness. It came upon me as a new world and I can never forget the experience which changed my whole life"

In his book on 'Indian Home Rule' Mahatmaji had written "Neither primary nor Secondary education makes us men. It does not enable us to do our duty. Nor is it necessary that it should be compulsory"

Referring to this statement the correspondent of the Teacher's World in London asked him whether theMahatma meant to apply that generally or was he thinking only of the peasants of India. He replied "I would say this of education universally— I would never make it compulsory. Some people think that compulsory education is the proper thing, and so are enamoured of it. But I am quite sure you must not make education compulsory."

Referring to the education of the poorest children in the village homes Mahatmaji said that a large place should be given to the teaching of practical crafts. "The teaching of this craft would vary with the villages" he added "I would give the children, education which would correspond with their surroundings"

The Schooling of the child should begin at home and should continue to be in the home, for it is the parents who should be the real educationists. For that reason I would have adult-education not as we ordinarily understand it, but education of parents so that they can undertake the moulding of their children".

MISS SIXTEEN

By KORAPUZHA RAMAKRISHNAN (S. I.)

Miss Sixteen no longer wants to be a back number. She is greedy—eager to extract all she can from life—beauty, conquest, men admiration and amusement. We can talk of no Miss Sixteen without artificial charms. What then is artificial charm? It is nothing but a pitiful man-made substitute for the real thing. She is full of vitality and the personification of flaming youth. She is robust and hearty and indiscriminating in her pleasures. She competes for the excitements of youth's admiration. Her energy is inexhaustible. There is a rhythm in her conversation.

Miss. Sixteen is the index of fashion. A glimpse of her is enough to measure the fashion of a nation. She goes to the beach not to appreciate sunset but to show off her well cut dresses. What is truer than Goldsmith's sentiment "Girls regard every other well dressed girl as a victorious rival - hate every face that seems dressed in humour— or wear the appearance of greater happiness than their own" She is Hannah— the cousin of Goldsmith. To be frank, she is dressy.

She takes much interest in beautifying her eyebrows. To quote JackDawn, head of one of the makeup departments "Girls waste too much time looking and admiring their eye brows. The eye brow is just as important to a beautiful face as a moustache is to a well groomed man. Girls protest about an unkempt moustache and youth's have a right to protest about an unkempt eye brow". She knows that "in the ideal face, the distance from the inner corner of the eye to the outer corner is equal to the space between the two eyes. Eye brows should be kept trim but not too thin— and heavier eyebrows have more character" as Penelope Williams has said in her " Make your eyebrows attractive".

Psychology can hardly read her mind, for she fluctuates in her ideas as a weather cock. Her heart can be compared to wax. Impressions can be made on it easily. Girls, the world over in all ages and at all times have always longed to be beautiful-over whelmingly- ravishingly beautiful. So allowing to have themselves as models of perfection for artists. They pay considerable attention to their gait. As a matter of fact to walk correctly is an art - an art found only rarely. But it can be frequently found in Miss. Sixteen. She walks majestically as a river on a plain with a proud lift of the head. She is the store house of secrecy. Reveries and Miss Sixteen are synonymous.

She hates Nature's beauty for she loves artificial charms. She looks on her past with a sour eye for she is beautified with her flaming youth. She views her father and mother as a bit old fashioned. She loves modern kinds of songs, dance, and cinemas. She worships her ideal star. Her beauty is at its zenith when she switches off the light and goes to bed acting as her ideal star. She resembles James Boswell as a hero-worshipper. She is poetical in praise of her ideal.

The lovebug bites a girl when she is Sixteen. She blindly trusts" life is the flower and love is its honey". She behaves as if she knew the alfa and omega of love. Peace and quiet are total strangers to her. She has a pulsating quick-silver activity. We can hear the crooning of a radio in her house at odd hours.

She cares not for money but for love, for she knows

that "Money with all its power cannot make one content— and cannot make the sunshine bright or the flowers bloom so well in life as can that little item love". She loves and praises like James Lee Ellenwood. He writes "It is curious to note how many parents regard that all young men have designs to their daughters and all the girls are out to "make" their sons." She hates a chaperon with all her heart. The atmosphere at her house is indelicate to her.

She has a neat dressing room— where she treasures her powder tin, eyetex lip-stick and things- These are part of her— part of her own environment and her makeup. She makes her hair fresh, clean bright, fluffy, wavy, and abundant all day long. The curve of Miss. Sixteen's lip is sweet, is so attractive and is so maddenning that a youth will call all his poetry on such occasion.

After all, her youth remains for a limited time. She will have to tie up all her, "duty beauty wit and fortune" one day or other. A girl keeps at Sixteen a good look and a good figure— fresh, as a baby. She never thinks of her future for who walks through a flower garden saying"In a week these roses will be dead".

THE COLLEGE FOOT-BALL TEAM 1948—'49.

PARADISE HOSTEL STUDENTS

22 MAR 1950

SECRETARIAL COURSE

The idea of our national leaders has always been to give a practical bias to the Secondary Education and the Elementary Education now obtaining in our country. Ever since the Congress came under the lead of Mahatmaji nationalisation to the maximum extent possible has been worked up by his followers. Though it was admitted that the system of English education that the Britishers gave India was only to make "quill drivers" of educated Indians, it was the Congress that took up the question from a practical point of view and began its attempts to adapt the foreign type of education to the growing industrial, social, and national needs of this great country.

The idea that was adumbrated by the Congress Government which was in power in 1939, was practically pulled down when the reactionary element got into power as a result of the Congress going into the wilderness in 1941. Even as early as that period, the Congress thought in terms of modernising education to make it really an affair of the masses for whom it was primarily intended. The teaching of most of the subjects in the languages of the country assumed such a vast proportion that the English-cum-Indian gentlemen, and not merely the Britishers, looked aghast and were waiting for an opportunity to overthrow the protagonists of the new order. They got their chance and the country suffered.

When the Congress again assumed power and when independence was obtained the idea which it had of democratising education was again seriously taken up, and the result was that some important changes in the mode and the curricula of our High Schools and Elementary Schools were immediately introduced.

The Secretarial course belongs to one such democratising change contemplated by the Congress. Even in 1939 the Head of the Education Department of our Province had to issue circulars and invite proposals for introducing the Secretarial course. The scheme of the Course was and is that the young men of our country who finish their High School education should not be left to be absolute ignoramuses when entering the practical field of life's activities. A pupil aged eighteen, or somewhere near, finishing his High School course and obtaining his Secondary School Leaving Certificate found himself absolutely worthless when called upon to perform any act which the society required of him. He was not able to write even a letter in proper form. He was not able to understand the rudiments of official routine. He was not able to comprehend the implications of the businesses transpiring in places outside his School, aud he was not able to do any purchasing or selling even for his parents at home. He was in fact an isolated being who spent his years in studying things which were of no avail to him in the day-to-day life which he had to spend among his people. All of a sudden, he was found to be roaming about in places where nobody wanted him for anything.

It is this situation that demanded the attention of our leaders, and naturally they began speedily to evolve several ways of making the pupils' education a practical affair. The Secretarial Course is such an attempt to make a pupil as useful as possible to his fellow beings when he is released from the scholastic atmosphere. And so, the Madras Government set-up a Committee to frame the syllabus for the course, and the present writer had the privilege of being one of the

members of that Committee. The Committee approved of the following subjects for the Course:—

1. Precis Writing and Drafting, including the Drafting of all kinds of official and commercial letters and minor documents.

2. A thorough grounding in the rudiments of Secretarial work.

3. Accounting and minor Commercial laws pertaining to the ordinary business life of the country. In this category, the pupil will know the Negotiable Instruments' Act, the Companies Act, the Partnership Act, the Contract Act and the various other minor mercantile laws.

4. Typewriting in any language. Of course, our pupils are now writing such a mass of illegible matter that it is only in the fitness of things that the typewriter should play a great part in modern life.

5. Shorthand.

6. Commercial Practice, including a general knowledge of commerce, commercial laws, exchange, barter, foreign and inland trade, industrial and commercial activities of the country, banking and its benefits, and all concomitant information.

7. Commercial Arithmetic.

Of the above subjects 1, 2, 4 and 7 are now made compulsory under the scheme. Out of the rest the pupil is to choose any two subjects for specialisation.

The course begins in the IV Form and finishes now in the VI Form. Thus, for a period of three years at the rate of about sixteen periods a week, the pupil is having his training in all these subjects that count in the ordinary life of his elders outside the school.

The introduction of the Course meant a lot of initial outlay for the Government and so, in the first year,i.e., in 1948-49, they selected sixteen suitable High Schools in the Province as an experimental measure. For the entire West Coast and for the Coimbatore District, our College was selected, as, in the opinion of the Education Department, here (in our School) was an atmosphere congenial in every respect to try this new course. The choice of the Government of a highly disciplined and well-managed ancient institution like the Zamorin's College has, the writer should say from his experience of Government and even private College High Schools in every part of the Province, been amply justified.

The question that may now be asked is: How many pupils will be in a position to take advantage of this elaborate course? The answer is simple. Chances are afforded to one and all. It is true that some pupils alone have the potential intellect or energy or even capacity to take advantage of these studies that are offered to them in the School. That is a different matter. As in the other subjects, in this subject also there may be good, mediocre and poor pupils. But the average student is certainly going to get a decent idea of what may be required of him in his life outside the school.

There is also the new advantage that these students are allowed to proceed to the University Courses of studies as well. Thus they have the double advantage of being able to procure a preference in the matter of jobs in Government, business and private services, and also of being able to go up to the University classes so that they may have the B.Com. or the Economics Degree for which the Secretarial subjects would be an admirable basis.

There is no denying the fact that the present scheme is not all that is needed or complete. It has its own defects and drawbacks. The pupils available for the reception of the instruction are far below the standard. But yet it is to be hoped that in course of time better sort of pupils will find interest in, and benefit by, these subjects. When that time comes, the Secretarial Course is bound to be highly useful and greatly popular.

PAZHAYANNUR RAMA PISHARODY,
(Member, Secretarial Course Syllabus Committee),
Secretarial Assistant, Zamorin's College.

WASHER WOMAN

M. P. RAMACHANDRA MENON.

THE RENUNCIATION

(AN EPISODE IN THE LIFE OF SANKARACHARYA.)

Sankara was only eight at that time. Already he had mastered the mysteries of the Vedanta and his scholarship of the Sanskrit language was unrivalled. His father was no longer alive but a fond mother doted on him. This was in a way irksome to him. He had no desire for the material comforts of life. He had fixed his heart on *Sannyasa*. That was his goal of life. But the mother wanted her only son to marry and beget a progeny. What could he do! He was too dutiful a son to give pain to her; yet his mission in life could not be given up. He was in a fix.

It was an intensely cold wintry morning in December. Aryambika lay very ill indeed. Nevertheless she must take her bath in the sacred river and perform her daily ablutions as long as life was in her. The river was far away and she could not walk up to it. She told Sankara, "I am too weak to go to the river, but I must have my bath".Sankara sat in meditation for a time. He then put up a prayer asking that the river —it was the Alwaye river —should flow past his mother's house. Lo! In a trice the wish was fulfilled. The river was flowing crystal clear in front of their house. Aryambika was happy. Sankara dutifully helped her at her bath. Then he himself got into the waters. He waded a few steps and suddenly stopped. Something had caught his feet. It was a crocodile -- terrible to look at-and its grip was deadly. The Alwaye river is even today infested with man-eating crocodiles. The mother looked on helplessly. Weak and ill, there was nothing that she could do. Sankara said I, am in, the deadly grip of this animal. It is certain that I shall die. If I could embrace *Sannyasa* at least in my mind it would be like another birth to me-a *punarjanma*. And that might even change my fate and perhaps I shall live. But I am your son. I cannot wear *Kashaya* if you, my mother, oppose it. It must be only with your consent. Think of it again. There is a chance that I may escape if I renounce the world here and now. Without such renunciation death is certain. And what a cruel form of death! I shall become a prey to this blood-thirsty animal and meet with *Dhurmarana*. And you will yourself die childless, without a son to perform your funeral obsequies and be banished for ever from the mother's heaven. If I take up *Sannyasa* I shall attain *moksha* and so will you and twenty one generations of our ancestors besides. You are probably doubting whether as a *Sannyasin* I can perform your funeral rites when you die. Rest assured I shall perform them right enough whatever happens.

The mother was in tears. What could she do! She wanted her son to live at any cost. Moreover, the cold logic of Sankara's arguments strongly appealed to her. She was the symbol of the self-sacrificing ideal of Indian womanhood. "Do as you think best, my son", she said. Sankara was jubilant. He closed his eyes and embraced *sannyasa* in imagination. The spell was broken. As suddenly as it had attacked him the crocodile let go its hold. Sankara was liberated – in more senses than one. There was relief in the faces of both mother and son. A strange light now appeared in the eastern horizon. A *gandharva,* one of the aerial spirits that traverse heaven and earth with equal facility, appeared before the young Sannyasin and fell at his feet. *Gandharvas* are divine spirits. Indeed some of them are worshipped in certain forms even to-day.

They have spiritual vision just the same as Gods and angels. They understand and foresee things which escape human knowledge. They have strong human sympathies. They sometimes fall in love with mortal women. Their feminine counterparts are known as *yakshis*. Both male and female— they are essentially creatures of the senses. Indeed they live and love a life of the senses. Their code of morality is not very rigid. They love music, dance and revel. They are fond of liquor and are propitiated if it is offered in their worship.

Well, the Ghandharva fell at the feet of Sankara. He had a tale of woe to tell. He said, it was a certain evening in spring. There was mirth and jollity in earth and heaven. After an all night revel I lay dead drunk in my abode. The sage *Dhurvasa* passed by. In my drunken torpor I did not recognize him. Nor did I care to do him obeisance. Naturally wrathful, my negligence drove him into a tempest of fury. He pronounced a fearful curse upon me. You wretch who lie unmoved in my presence like a crocodile, may you become a crocodile in fact, he cried. The ferocity of the curse sobered me. I realised the awfulness of it and fell at his feet. I begged for mercy. In the end he was pacified. The curse must work, he said, but there is one way by which you can over come it. The Lord of the three worlds is going to be born in the earth. Go thou and hold his feet. You shall then be delivered from the curse. Take your place in *Kaladi*— literally the foot or under the foot— and you shall be free. That is my story, Sir, and this day you have delivered me, he said. The sage blessed him and he was gone.

Sankara came home with his Mother. She was supremely happy. In a single day she had lost her son and recovered him. She forgot her promise and urged him to get married. Sankara said, you are forgetting your promise. With your permission I have accepted *sannyasa*. How can a sannyasin, who has renounced all earthly bonds, marry? Nor am I any longer your child. I belong to the world in general, to all and none. With these words he fell at her feet. All the world bows before a sannyasin, yet he must bow before the woman who gave him birth. So Sankara dutifully prostrated before his mother and took his leave. In a minute, he had broken all earthly bonds. He had no longer one mother but many. All women who offer food to the sadhu are his mothers. The wide world is his home. He who instructs him in self-realisation is his father. All who learn from him are his children—So Sankara left the woman whom he had called 'mother' in search of his guru. The cage was broken and the bird was freed.

Through all his varied experiences and hectic life Sankara did not forget his parting words to his mother. "Whenever you need my services, only think of me and I shall be by your side." Years passed by. Aryambika lay on her death bed. Her son was thousands of miles away. She recalled his promise and prayed for his return. Sankara with his spritual powers, heard the call and promptly came to her bed side. The woman was far gone. She was in her last moments. For her peace of mind he chanted the advaita mantra. It was not effective. Himself an avatar of Siva he next called Eswara. Siva sent his bhootas. They were his messengers. The dying woman was frightened at their appearance and said so. Sankara then prayed to *Vishnu*. Presentable messengers now appeared and claimed her soul. Aryambika died in peace on the lap of one who had called her mother.

True to his promise, Sankara now prepared to

cremate her body in the usual way in the burning ghat. But there was a difficulty. The half educated pundits of the village asserted that a *Sannyasin* had no right either to cremate or perform other funeral obsequies. Sankara tried his best to convince them that he had the right. It was no use. They remained adamant. Nobody came forward to help him even to carry the corpse to the ghat! Nothing daunted, he boldly cut the body to pieces and carried it to the back yard of the house where he cremated it. His last duty to his mother had been performed. He was now free to continue his career from where he had left it.

It may be mentioned that even to day the custom among the Nambudiris of Malabar is to cremate their dead in their own back yards. Few people know that the custom originated from Sankara's cremation of his mother.

A DOG'S LIFE.

M. P. Ramachandra Menon, VI Form.

UNIVERSITY LIBRARY
22 MAR 1950
MADRAS

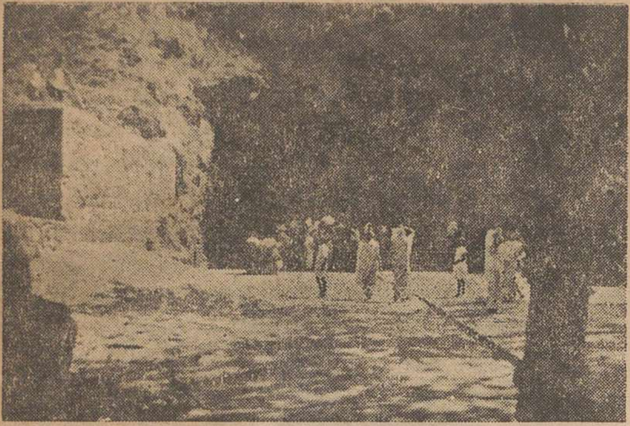

One of the Elephanta caves

A. SETHURAM J. I.

Enroute to the Caves

A. SETHURAM, J. I.

Elephanta cave—Idol of Siva

A- SETHURAM J, I.

A View from the Elephantas

A. SETHURAM J.I.

Elephanta—The Crossing

A.SETHURAM J.I.

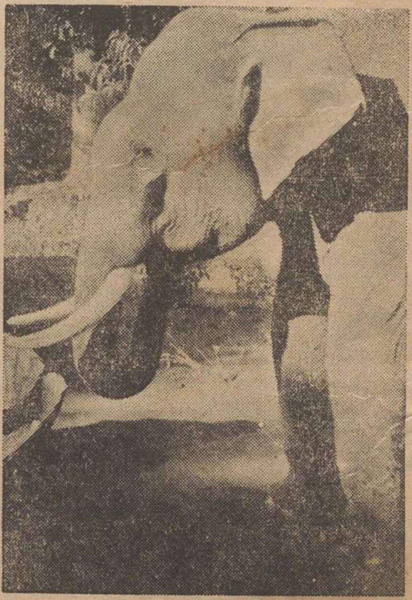

Temple Elephant

A. SETHURAM, J. I..

A VISIT TO THE ELEPHENTA & THE KANHERI CAVES.

(A. SETHU RAM, Junior Intermediate)

The Elephenta and the Kanheri caves which are situated in the suburbs of Bombay are remarkable for their hoary antiquity. The former is reputed for its architecture and the latter for its majestic appearance.

The Elephenta caves are situated in an island about six miles from Bombay Harbour. There is a daily steam service to these caves which starts at about 9. a. m. from the ferry wharf. The short voyage takes just two hours. The steam launch returns only in the afternoon and we can spend a few hours in the caves.

During my stay in Bombay we decided one day to visit the Elephentas. There were five of us in all and at about 8 O' clock we proceeded to the ferry wharf. On reaching the place we were told that all the seats had been booked for the day. We were in a fix but there were many others in the same position. We collected some ten to fifteen persons and decided to go in a country-craft.

After bargaining for some time with its "Captain" about the fare, we took our seats in the old boat and in fifteen minutes' time we were in midsea. From here we could see the whole of Bombay coast and it was really a fine spectacle The wind was against us and so our progress was necessarily slow. It took four hours for us to reach the caves! We were very tired owing to the exposure to the scorching sun for such a long time. I thought I would die of sunstroke.

It was about 1 o'clock when we reached the caves. The caves are dug out in a mountain which is surrounded on all sides by water. On landing there we proceeded along the steps and finally reached the caves. I was surprised to see that even in this isolated place there was the Government making money by taxing curiosity, for they charged us four annas each to see the caves. There were altogether ten to twelve caves and after visiting all these we decided to take rest for a while in one cave. At about three we got up and went round the caves once more and some of us watched the natural scenery of the place. When we cast our eyes towards the sea we could see the coast of Bombay which looked very small indeed at that distance.

The one peculiarity of these caves is that each one of them has a small well five to six feet deep. It is a miracle that the wells contain enough water in spite of the fact that they are not deep and that too at a height of sixty to seventy feet above sea level. Every cave has got its own carvings of the Hindu Gods and Goddesses. Recently the Government authorities have put up an inscription under each statue giving its description.

There was the God Siva with his three faces depicting, *Srshti, Stiti* and *Samhara*; a gigantic figure of ***Nandikeswara*** and so on. They looked very imposing.

At four we started our journey back in the same countrycraft. The sea was very rough then and the boat tossed badly. The waves were very ferocious and every time the boat went up a bucketful of water fell on each of us. I thought she would capsize altogether and even told my cousin that the newspapers will be having headlines next day "Boat capsized, crew drowned and so on.' He asked me whether I was afraid. I said that I was not at all afraid and put on

a brave face though my heart was beating fast with terror. Anyhow nothing happened and we reached the shore within two hours as the wind was favourable.

Kanheri caves are situated in a mountain five miles away from Borivli Railway Station on the B. B. & C. I Rly.

We reached Borivli by train and from there we walked all the five miles on foot through small jungles and by the side of rivulets.

Just like the Elephentas, these caves have also wells but their architecture is poor. However they are bigger than the Elephentas. It is said that Buddhist monks lived here in ancient days and there is abundant proof for this.

The caves are dug out in groups. Each group contains six to seven caves which might have been used as houses long ago. Each group has a temple with the statue of Buddha and near each temple a tank. There are over a hundred of these caves which are dug out of one single rock. It is really marvellous-the skill and intelligence of our ancestors! People from all parts of the world come to see these caves of India; of-course, these caves are not so magnificent as the Ajanta and the Ellora caves. But even then a visit to them is well worth the adventurous journey.

4

THE COLLEGE VOLUNTEER CORPS

UNIVERSITY L
22 MAR 1950

NOTES

It is not very usual to have frequent changes in the staff but this year we have to record quite a large number of them— mainly in the English department. Mr. M. P. Sivadas Menon, M.A. retired in the summer, after a long period of meritorious service. He was a popular lecturer who took an abiding interest in organizing the College annual theatricals. Elsewhere, we have included an appreciation of Mr. Menon by one of his old students. His retirement is a special loss to the College Magazine of which he has been the Editor for two turns. We could imagine readers of the Z. C. Magazine sighing "Oh For a touch of that magic hand!" when this issue is in their hands.

We understand that Mr. Menon has accepted an appointment as lecturer in a Tutorial College at Palghat, and we wish him a long lease of life and prosperity.

Mr. Menon's loss would have been too much for the English department but for the happy choice of Mrs. Sreedevi Kurup. M.A.L.T. in his place. Mrs. Kurup has had a distinguished career as an English Teacher and is an accomplished lady. She weilds a facile pen and is very much interested in the theatrical art. Shortly after her arrival, under her direction the girls of the College staged a Variety Entertainment on the 15th and 16th of October 1949, in aid of the College Poor Boy's Mid-day Meal fund. The function was a great success and we managed to collect about Rs. 2500.

Among the male characters Jaffar spoke excellent English and acted success fully and the women characters generally gave a very good account of themselves. Our congratulations to the actresses and the boys and girls of the College who helped with sale of tickets, and to Mrs. Kurup and her friends and colleagues.

Mr. Balakrishnan. B. A. and Mrs. Leela Balakrishnan. B. A, both English tutors left the College on the re-opening and their place was taken by Miss. M. Verghese. B. A. (Hons) and Miss· Santhakumari B A. (Hons). The latter had to leave us in the middle of the year for reasons of health and she has been replaced by Mrs. M. Ramachandran. B. A.

Notable changes in the High School Staff include the resignation of Sri. K. C. C. Rajah. B. A. L. T, who left us to take up an appointment in the Secretariat of the Vindhya Pradesh Union. We wish Mr. Rajah all prosperity in his new sphere of activity.

The month of August was verily a black period for the College. Mr. P. C. Manavedan Rajah, Tresurer Board of Management, Zamorin's College, breathed his last on the 12th, after a long period of illness patiently borne. He was a very fine man, always sympathetic to the interests of the teachers of the College. His death is a real loss to the institution. The College was closed for the day as a mark of respect to the memory of the deceased.

On the 31st of August H. H. the then Zamorin Rajah expired. His Highness was of a very pious and charitable disposition and a good friend of the College. The College was closed for three days in his memory.

On the 14th of September the new Zamorin Rajah, H.H.P.K. Veerarayan alias Unni Anujan Rajah ascended the gadi. The 'Ariyittu-Vazhcha' which commemmorates his assumption of power was celebrated with due pomp and eclat at the Thiruvachira Palace.

The Principal and members of the staff and establishment of the College visited the Palace and paid their respects to the new Zamorin. His Highness is very much interested in the welfare of the College and we have

no doubt that before long under his benign patronage the institution will realise its life long ambition of being raised to the status of a full fledged 1st Grade College. May God grant His Highness a long lease of life and prosperity.

On the 24th of October the College celebrated the U.N.O. day. The principal addressed the assembled students on the significance, aim and achievements of the U.N.O. in every field of its activity.

Under the auspices of the Calicut Bar Association, Sir. C. P. Ramaswamy Iyer gave a public lecture in the Gurvayurappan Hall. The staff and students of the College attended the function by special invitation. We were treated to one of the finest speeches we have heard in recent times and the Editor, taking advantage of the opportunity, asked for and secured a characteristic message from the distinginshed visitor which adorns the first page of this issue.

On the 7th of November 1949. Mr. K. C. Kunhi Anujan Rajah, B. A. L. T, History Assistant in the High School Department passed away at the premature age of thirty-nine. He was one of the finest teachers in the College and his modest and gentlemanly behaviour had secured for him the love and respect of all his Colleagues and students. He was full of promise and we have no doubt that his death is a great loss to the institution which he had served so faithfully for several years. May his soul rest in peace.

The College was visited by many notable celebrities this year. Chief among these was the Hon. Mr. G. V. Mavlankar who addressed the students of the two Colleges in Calicut from the Guruvayurappan Hall. He spoke on the duties, rights and responsibilities of Indians in the new set up of the newly born Republic. Mr. K. V. Suryanarayana Iyer, President, Board of Management, presided on the occasion and Mr. K. V. Krishna Iyer Vice Principal proposed a vote of thanks.

The Hostel students celebrated their Annual day on 15-2-50. The Warden, the Dy. Wardens and the hostel boarders were at home to the members of the College staff at a sumptuous dinner in the morning. Among those present was Mr. K. P. Kesava Menon, Bar-at-law. In the evening the Guruvayurappan Hall had been tastefully decorated and there was an address by Mr. K. P. Kesava Menon. The Principal presided. The Hostel Boarders put on boards the Malayalam. Drama "Sasidharan. B. A." The performance was excellent and the boys gave a very good account of themselves The hero, the heroine, the villain and the Newspaper editor and last but not least the stupid servant and postman, acted creditably and deserve to be complimented.

We note with regret the total disappearance of the habit of general reading among our students. We wish to draw their attention to the general section of the College library which is a vast treasure house of knowledge and information. Several useful volumes are added to it from year to year and our students will do well to take advantage of this facility.

With the commencement of the third term, sometimes in mockery called the short term, an air of seriousness has come over even the worst of our students. Much midnight oil it seems, or to be more correct, electricity, is spent in the hostel and outside and our young gentlemen and ladies are vigorously preparing themselves for the ordeal of the examination. We wish them all success in their endeavours.

യശശ്ശരീരനായ ഉള്ളൂർ

(പി. കെ. അപ്പുനായർ, സീനിയർ)

അനുസ്യൂതമായ സാഹിത്യസേവനത്താലും ആത്മാർത്ഥമായ ഭാഷാപ്രേമത്താലും സാർവ്വജനീനവും സാർവ്വത്രികവുമായ സമാദരത്തെ സമാർജ്ജിച്ച ഒരു മഹാപുരുഷനായിരുന്നു ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിര്യാണംമൂലം കൈരളിക്ക് നഷ്ടമായത് ഒരു മഹാകവി മാത്രമല്ല ഒരു ചരിത്രകാരനും ഒരു ഗവേഷകനും ഒരു ഗദ്യകാരനും ഒരു മഹാപുരുഷനുംകൂടിയാണ്. ഏതേതുമണ്ഡലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഭ സഞ്ചരിച്ചിട്ടില്ല, ഏതേതുതുറകളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലിക വ്യാപരിച്ചിട്ടില്ല. ഏററവും ഉന്നതങ്ങളായ ഉദ്യോഗങ്ങൾ വഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴും, തത്സഹചാരിയായ വമ്പിച്ച ജോലിത്തിരക്കിന്നിടയിലും, സാഹിത്യസേവനത്തിൽ അദ്ദേഹം ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നു. മലയാണ്മക്ക് അകംനിറഞ്ഞ കൃതജ്ഞതയോടെയല്ലാതെ മഹാകവിയെ സ്മരിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല.

പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിലാണ് ഉള്ളൂർ തന്റെ ആദ്യത്തെ കവിതയെഴുതിയത്. അതിനുശേഷം മരണം വരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലിക ചലിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉള്ളൂർകവിതകളിൽ ഉടനീളം തെളിഞ്ഞുകാണുന്ന ഒരു സവിശേഷത, ആർഷസംസ്കാരത്തിന്റെ സന്ദേശവാഹകനായിരുന്നു അദ്ദേഹമെന്നുള്ളതാണ്. എന്നാൽ സമകാലികപ്രശ്നങ്ങൾക്കു നേരെ അദ്ദേഹം കണ്ണടക്കുകയോ, പുരോഗമനോന്മുഖങ്ങളായ ആശയങ്ങളെ എതിർക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. വത്തമാനപ്രശ്നങ്ങളുടെ വലക്കെട്ടിൽപെട്ട് വട്ടംകറങ്ങാതെ, കാലത്തിന്നാവശ്യമായവയെ കണ്ടറിഞ്ഞ്, പുരോഗമനപരമായ ആശയങ്ങളെ അനുവാചകലോകത്തെ ധരിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവിതവിക്ഷണങ്ങളുടെ ആവിഷ്ക്കരണമാണ് സാഹിത്യമെന്നും, സാർവ്വജനീനവും, പുരോഗമനപരവുമായ ആശയങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരിക്കണം സാഹിത്യസൃഷ്ടി എന്നും ഉള്ളൂർ വിശ്വസിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ചിരാർജ്ജിതമായ ആര്യസംസ്കാരത്തിന്റെ സാക്ഷാൽക്കരണമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യസഞ്ചയം. വിപ്ലവത്തിന്റേയും പുരോഗമനത്തിന്റേയും പേരിൽ കാവ്യകലയെ വ്യഭിചരിപ്പിക്കാനോ, ഉപരിപ്ലവമായ ഒരു ചിന്താഗതി സ്വീകരിക്കുവാനോ അദ്ദേഹം ഒരുങ്ങിയില്ല.

ഉള്ളൂർകവിതയുടെ ശരിയായ നിലപാട് മനസ്സിലാക്കാതെ ചില ആധുനികവിമർശകന്മാർ ഉള്ളൂരിന്റെ കവിത പുരോഗമനപരമല്ലെന്നാക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉള്ളൂരിന്റെ ആശയം പുരോഗമനപരമായിരുന്നുവെന്ന്, താഴെ ഉദ്ധരിച്ച 'പുരോഗതി' എന്ന കൃതിയിലെ വരികൾ തെളിയിക്കുന്നു.

"ഉറക്കംമതിചങ്ങാതി,
ഉത്ഥാനംചെയ്തിടാമിനി
എഴുനേററിട്ടുവേണ്ടേനാം
എങ്ങോട്ടുംസഞ്ചരിക്കുവാൻ
നില്ക്കുമീനില്പിൽനില്ക്കാതെ
നീങ്ങിമുന്നോട്ടുപോയിടാം
പിടിച്ചുതള്ളുമല്ലെങ്കിൽ
പിന്നിൽനിന്നുവരുന്നവർ
പറന്നിടേണ്ടപക്ഷേനാം
പകലോനെപിടിക്കുവാൻ
എടുത്തുചാട്ടക്കാരന്റെ
എല്ലൊടിച്ചേവിടൂവിധി."

ഏകദേശം ഇതേ അർത്ഥത്തിൽതന്നെ "അന്നും ഇന്നും" എന്ന കൃതിയിൽ കവി പറയുന്നതു നോക്കുക.

'കണ്മിഴിക്കാമെഴുനീല്ക്കാം
കതകിൻസാക്ഷനീക്കിടാം
കുടക്കാംതെല്ലുവെളിയിൽ
കാലമെന്തെന്നുനോക്കിടാം.'

ഉന്നതവും ഉൽകൃഷ്ടവുമായ ആശയസമുച്ചയത്തിന്റെ വിളനിലമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യകൃതികൾ. ജാതിയുടെയും മതത്തിന്റേയും പേരിൽ ആചരിച്ചുവരുന്ന അനാചാരങ്ങളെ അദ്ദേഹം നിശിതമായി വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ദത്താപഹാരം' എന്ന ഖണ്ഡകൃതിയിൽ, അറംഗസീബിന്റെ കാലത്തു നടന്ന മതസ്വാതന്ത്ര്യമില്ലായ്മയേയും, അന്യമതങ്ങളെ അടിച്ചമർത്തുന്ന നയത്തേയും ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട് മതത്തിന്റെപേരിൽ ഏററവും വലിയ കുഴപ്പങ്ങൾ നടന്നുവരുന്ന നമ്മുടെ നാട്ടിലെ സഹൃദയന്മാർക്ക്, വിവിധമതങ്ങളുടെ ആന്തരൈക്യത്തെപററിയുള്ള ഉൽബോധനം ഏററവും അവസരോചിതമാണ്. അറംഗസീബിന്റെ കാലത്ത്, മതവിശ്വാസത്തിന്റെപേരിൽ തൂക്കുമരമേററപ്പെട്ട ഒരു ബാലന്റെ കഥയാണ് 'ദത്താപഹാരം' കവി പറയുന്നതു നോക്കുക.

'എങ്ങോനബിതൻവിശുദ്ധ
വചനങ്ങൾ
എങ്ങീനൃപൻതൻനികൃഷ്ടാചാരം
അന്തഃപുരസ്ഥയാമീശ്വരചിന്തയെ
എന്തപരൻബലാല്ക്കാരംചെയ്യാൻ'
പരമതസഹിഷ്ണുതയില്ലാതെ
"കേവലം താനൊരുമാർഗ്ഗത്തിൽ
പോകകൊ
ണ്ടാവഴിക്കന്യരുംപോയ്ക്കൊള്ളേണം"

എന്നനുശാസിക്കുന്ന മതഭ്രാന്തന്മാരെ കവി നിശിതമായി വിമർശിച്ചിരിക്കുന്നു. ആദർശത്തിന്റെ പേരിൽ മരണം വരിക്കാൻ തയ്യാറായ ആ ബാലൻ തന്റെ ആസന്നമരണത്തിൽ വ്യസനിക്കുന്ന അമ്മയോടു പറയുന്നതുനോക്കുക.

"ഹാ കാണ്ഡപൃഷ്ഠനായൂഴിയിൽ
വാഴ്കയോ.

ലോകാന്തരത്തിൽ സുഖിക്കയോ ഞാൻ
ഏതാണുവേണ്ടതെന്നെന്നമ്മചൊന്നാലും
മാതാവിൻകല്പനകേൾക്കുംമത്തൻ"

ഈ ബാലന്റെ അചഞ്ചലമായ അഭിപ്രായസ്ഥൈര്യവും ആദർശത്തോടുള്ള കൂറും ആധുനികരായ അനുവാചകരെ, ആദർശരക്ഷക്കുവേണ്ടി മരണത്തെ മന്ദഹാസത്തോടുകൂടി വരിപ്പാൻ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നില്ലേ.

എല്ലാ മതങ്ങളുടേയും ആന്തരതത്വം ഒന്നാണ്. ബാഹ്യരൂപത്തിൽ മാത്രമെ വിഭിന്നതയുള്ളു. അതിനാൽ മതത്തിന്റെപേരിൽ കലഹംകൂട്ടേണ്ട എന്ന ആശയത്തിൽ കവി പറയുന്നതു നോക്കുക.

"നിശ്ചയമേതുധർമ്മാദ്ധ്വാവിൽക്കൂടിയും
വിശേശസന്നിധിയിങ്കലെത്താം.
ചേലുറെറാരത്ദിവ്യക്ഷേത്രകവാടങ്ങൾ
നാലുവഴിക്കുംതുറന്നതല്ലെ."

ജാതീയമായ അതിർവരമ്പുകളുടെ അർത്ഥശൂന്യതയെ കവി "തുമ്പപ്പൂ"വെന്ന ഖണ്ഡകവിതയിൽ വ്യക്തമാക്കിയതു നോക്കുക :—

"ഉണ്ടോഗുണംകൊൾവിനതൊന്നു മാത്രം
ഉൽപത്തിയുംവംശവുമാരുകണ്ടു
ആദ്ധ്യൻമുതൽക്കന്ത്യജനോളമാർക്കും
പെററമ്മഭൂദേവിപിതാവുദൈവം"

കർണ്ണഭൂഷണത്തിൽ, അസ്ത്രാഭ്യാസത്തിന് മുതിർന്ന കർണ്ണനെ സൂതപുത്രനെന്നുപറഞ്ഞാക്ഷേപിച്ച കൃപാചാര്യരോടു ദുര്യോധനൻ പറയുന്നതുനോക്കുക.

"സൂതൻപോൽസൂതൻപോൽസൂതകുലത്തിനു
പാതിത്യമെന്തിത്രപററിപ്പോയി" എന്ന ദുര്യോധനസൂക്തി ജാതീയമായ അതിർവരമ്പുകൾക്കെതിരായുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയാണ്. ഉന്നതകുലജാതനായ കവി ജാതിയുടെ അർത്ഥശൂന്യതയെപ്പററി ആക്ഷേപിക്കുന്നതു പുരോഗമനമല്ലെങ്കിൽ മറെറന്താണ് ?

ലക്ഷക്കണക്കായ സഹോദരങ്ങൾ പട്ടിണിയിലും മററു നിരവധി വിഷമതകളിലുംപെട്ടു നട്ടംതിരിയുമ്പോൾ ചുരുക്കംപേർ മാത്രം ഐശ്വര്യപർവ്വതത്തിന്റെ ഉത്തുംഗശൃംഗത്തിലേക്കെത്തിച്ചേരാൻ നടത്തുന്ന പരിശ്രമത്തെ കവി അപഹസിക്കുന്നു—"സുഖം, സുഖം" എന്ന കവിതയിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നു:

"തന്നാൽക്കരേറേണ്ടവരെത്രപേരോ
താഴത്തുപാഴ്ച്ചേററിലമന്നിരിക്കെ

താനൊററയിൽബ്രഹ്മപദംകൊതിക്കും
തപോനിധിക്കെന്തൊരുചാരിതാർത്ഥ്യം"
നമുക്കുചുററുംവരതിപ്പിശാച്
നാനാവിധംനൃത്തനമാടിനില്ക്കെ
അപ്പട്ടടപ്പാഴ്മണലാക്കുനൽകു
മാനന്ദഹർമ്മ്യത്തിനൊരസ്തിവാരം"

നിലവിലുള്ള സാമൂഹ്യഘടനയിലെ അസമത്വത്തെ അന്യാപദേശപ്രധാനമായ രീതിയിൽ കവി ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്. "കോടീശ്വരൻഹാക്കുലീകളെ, സവർണ്ണരവർണ്ണരെ, പുരുഷർനാരിമാരെ" മർദ്ദിക്കുന്ന സാമൂഹ്യഘടനയെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലിക വെല്ലുവിളിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലെ ക്രമക്കേടുകളേയും അസമത്വങ്ങളേയും സാഹിത്യസൃഷ്ടിക്കു വിഷയീഭവിച്ച് സമത്വസുന്ദരമായ ഒരു നവീനസമുദായസൃഷ്ടിക്ക് അനുവാചകരെ പ്രചോദിപ്പിക്കുകയാണ് ഒരു യഥാർത്ഥജനകീയകവിയുടെ കടമഎന്ന പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്റെ അഭിപ്രായംവെച്ചുനോക്കിയാലും ഉള്ളൂർ ഒരു ജനകിയകവിയാണ്.

ആർത്തസ്വരം കേട്ടൊരുകാതു കാതു,
കാരുണ്യമാർന്നീടിന ദൃഷ്ടി ദൃഷ്ടി,

സാന്ത്വോക്തിയോതീടിന ജിഹ്വ ജിഹ്വ
സാധുക്കളെത്താങ്ങിന ബാഹു ബാഹു"
വായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നത്.

ഉള്ളൂർ ഒരു ദേശീയകവിയായിരുന്നു.

"ഭാരതക്ഷമേ നിന്റെ പെൺമക്കളെട്ടുക്കളെ–
ക്കാരികൾ വീടാംകൂട്ടിൽക്കുടുങ്ങും തത്തമ്മകൾ
നരന്നു ഗർഭാധാനപാത്രങ്ങൾ ആജന്മാന്തം
പശുപ്രായകളബലകൾ" എന്ന് ഇന്ത്യയിലെ സ്ത്രീലോകത്തിന്നെതിരായി ഒരു കുററപത്രം പുറപ്പെടുവിച്ച മിസ്സ് മെയോവിന്നുള്ള ഒരു മറുപടിയാണ് ചിത്രശാല.

ഇന്ത്യയിലെ വനിതകൾ ആദർശനിഷ്ഠയുള്ളവരും കർമ്മചതുരകളും മരണത്തെ തൃണവൽഗണിച്ച ധീരകളുമായിരുന്നുവെന്നു ഭാരതത്തിന്റെ അഭിമാനസ്തംഭങ്ങളായ സീത, സാവിത്രി തൊട്ടു ചില ചിത്രങ്ങളാണ് ചിത്രശാലയിൽ കവി വരച്ചിട്ടുള്ളത്. അവസാനമായി കവി മിസ്സ് മെയോവിനോട് തന്റെ നാട്ടിലെ സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ നിലവാരമുയർത്തുവാൻ അനുശാസിക്കുന്നു. മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ തിരോധാനത്തെ സ്പർശിച്ചുകൊണ്ടു അദ്ദേഹമെഴുതിയ 'ചുടലക്കളം' എന്ന കവിതയും ഉള്ളൂരിന്റെ ദേശീയത്വത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ഉള്ളൂർ "കലകല"ക്കുവേണ്ടി നിർമ്മിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം കല ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയാണ് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. പൌരാണികമായ ഇതിവൃത്തങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു അവയെ ആധുനികമായ ചട്ടക്കൂട്ടിലൊതുക്കി കാലികമായ സംസ്കാരം കലർത്തി അനുവാചകലോകത്തിന്ന് ഹൃദ്യമായ രീതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കുവാനുള്ള ഉള്ളൂരിന്റെ കഴിവു വിസ്മയാവഹമാണ്. കർണ്ണഭൂഷണം ഇതിനൊരൊന്നാന്തരം ഉദാഹരണമാണ്. പൌരാണിക കഥാപാത്രങ്ങളിൽ കാലികസംസ്കാരം കലർത്തി അവരെ ആധുനികജീവിതത്തിന് വേണ്ടിടത്തോളം ആദർശശാലികളാക്കി മാററുകയാണ് ഉള്ളൂർ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ആധുനികജീവിതത്തിന്ന് കർണ്ണനിൽനിന്നു് പല ഉത്തേജനങ്ങളും ലഭിക്കുവാനുണ്ട്. ആസന്നവും അനിവാര്യവുമായ മരണത്തെ മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞിട്ടും കവചകുണ്ഡലങ്ങൾ ദാനം ചെയ്യുന്നതിൽ അല്പം

THE SENIOR INTERMEDIATE GIRL STUDENTS. 1948—'49

UNIVERSITY LIB
MADRA
22 MAR 1950

പോലും ശങ്കിക്കാത്ത കമ്മധീരനായ കണ്ണന്റെ ത്യാഗമനോഭാവം ആദൾശാലിയായ ഏതൊരനുവാചകനുതന്നെ അനുകരണീയമല്ല! പ്രാചീനവും ഐതിഹാസികവുമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽനിന്നും കഥാപാത്രങ്ങളെ ആധുനികവും ലൌകികവുമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിൽ കവി കാണിച്ച സാമത്ഥ്യം അസാമാന്യമാണ്.

"ചൈതന്യദാതാവേ! സാധുവാം ഞാനൊരു
സൂതകുലത്തിൽ ജനനമാന്നോൻ
രാധയെൻതായയധിരഥനെൻതാത–
നോതുന്നു കണ്ണനെന്നെൻറനാമം
* * * *
ഏവനെന്തെങ്ങപ്പോളെന്നോടു നേന്നാലും
ജീവനതല്ലതിൻമേലെന്നാലും
ഞാനവന്നേകുമതപ്പോളെൻ പങ്കമ–
ദ്ഭാനഗംഗാബുവാൽധൌതമാകും.

ഉപരിഉദ്ധൃതങ്ങളായ വരികളിൽ പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്ന കണ്ണന്റെ വിനയവും, ത്യാഗവും എത്രമാത്രം ഉൽകൃഷ്ടവും അനുകരണീയവുമാണ്. അലങ്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളവും ഉള്ളൂർ കൃതികഠം ഏററവും മികച്ചതാണ്:

ചമ്മണ്മതിയും യമുനയും ഗംഗയും
ചമ്പപുരിവരെ മാറി മാറി
വെൺനുരവൈരക്കൽ കാപ്പണിഞ്ഞീടിന
തന്നലക്കൈകളാൽ താങ്ങിത്താങ്ങി
എന്നൊളിപ്പെട്ടിതലിൽ മെയ്യൊളിമേല്ലുമേൽ
പൊൻനിറം പൂശുമപ്പേടകത്തെ
കൊണ്ടുചെന്നപ്പുറം രാധയിൽചേപ്പിതു
കണ്ടേൻഞാൻ ദൂരസ്ഥനന്യതന്ത്രൻ.

ഈ വരികളിലെ അലങ്കാരവിശേഷം എത്രമാത്രം ആഹ്ലാദകരമാണ്. നദികളെ സ്ത്രീകളായും അലകളെ കൈകളായും, നുരകളെ കാപ്പുകളായും രൂപണം ചെയ്തതിൽ കവി ദീക്ഷിച്ച ഔചിത്യം എത്ര പ്രശംസിച്ചാലും അധികമാവുകയില്ല. യശശ്ശരീരനായ എം. ആർ. നായരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഈ വരികഠം മാത്രം മതി ഒരു കവിയെ മഹാകവിപദത്തിലേക്കുയത്തുവാൻ. ശ്രീ. ഗോവിന്ദൻകുട്ടിനായരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ "സ്വധമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ മുന്നിൽ വിലങ്ങടിച്ചുനില്ക്കുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങഠ എത്രതന്നെ പ്രബലങ്ങളാണെങ്കിലും ഒരു കമ്മയോഗിയുടെ നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടുകൂടി അവയെ അവഗണിച്ചു മുന്നോട്ടു പോവുക. ഇതാണ് കണ്ണനിലൂടെ മഹാകവിക്കു ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുവാനുള്ളത്."

ഏതു ദുർവൃത്തിയിലും വ്യാപൃതമായ മനസ്സിന്നും പശ്ചാത്താപജന്യമായ സംസ്കാരവിശേഷത്താൽ നിർവൃതി പ്രാപിക്കാം എന്ന തത്വത്തേയാണ് പിംഗളയിൽകൂടി കവി ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നതു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉമാകേരളകാവ്യം ഏതു സാഹിത്യത്തിന്നുതന്നെ ഭൂഷണമല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരവധി മററു സാഹിത്യകൃതികളും, കലാസൌകുമാര്യത്തിലെന്നപോലെ ആദൾദീപ്തിയിലും ഒട്ടും പിന്നിലല്ല.

ഉള്ളൂർ ഒരു കവി മാത്രമല്ല, ഒരു ഗദ്യകാരനും ഒരു ഗവേഷകനുംകൂടിയാണ്. അവശ്യവിജ്ഞേയങ്ങളായ ലേഖനങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജ്ഞാനദീപിക. പ്രാചീനകവികളെപ്പററിയും അവരുടെ സാഹിത്യകൃതികളെപ്പററിയും കിട്ടാവുന്ന വിവരങ്ങഠ ശേഖരിച്ച് അദ്ദേഹം അനുവാചകരുടെ മുമ്പിൽ ഗദ്യരൂപത്തിൽ സമപ്പിക്കുന്നു. മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ഇതഃപര്യന്തമുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാരേയും, അവരുടെ കൃതികളേയും പററിയുള്ള ഒരു സമഗ്രരൂപമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കേരളഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം. ഏഴു വാല്യങ്ങളുള്ള ഈ മഹാഗ്രന്ഥംമാത്രം മതി ഉള്ളൂരിന്നു സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിൽ ഒരു സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠമായ സ്ഥാനം നൽകുവാൻ. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലും സംസ്കൃതത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്നു അവഗാഢമായ പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്നു. മയൂരസന്ദേശം അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു തർജ്ജമചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ പ്രയോക്താവായിരുന്നു ഉള്ളൂർ. സാഹിതീപ്രവത്തനത്തിലേപ്പെട്ട ഏതൊരാളേയും അദ്ദേഹം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഭാരതത്തിന്റെ പ്രാചീനസംസ്കാരത്തിൽനിന്നാണ് ഉള്ളൂരിന്റെ ബുദ്ധി പ്രചോദനമാർജ്ജിച്ചതു്. ആത്മീയമായ ഒരടിസ്ഥാനമില്ലാതിരുന്ന പരിഷ്കാരത്തേയോ നാഗരികതയേയോ അദ്ദേഹം ആദരിച്ചില്ല. ഭാസ്കരൻനായർ പറഞ്ഞപോലെ "നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിലെ മൂല്യങ്ങഠ വിസ്മൃതമാകാതെ രക്ഷിച്ചതാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്ത ഏററവും വലിയ സേവനം. ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രഭവസ്ഥാനങ്ങളുമായി നമ്മെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന സുവണ്ണശൃംഖലയുടെ അവസാനമത്തെ കണ്ണിയാണ് അദ്ദേഹം" ആ പുണ്യശ്ലോകൻ വെട്ടിത്തുറന്ന സരത്തിൽകൂടി നമുക്കു മുന്നോട്ടു നീങ്ങാം. പരേതന്റെ ആത്മാവിന്റെ നിത്യശാന്തിക്കായി നമുക്കു പ്രാത്ഥിക്കാം.

ലോകത്തിൻ മഹാനിധേ!
നാകത്തിൻ നവാതിഥേ
പൂകുക സനാതനശാന്തിനീ !!
മഹാകവേ !!!

ആഞ്ഞു, കുതിക്കുക; മുന്നോട്ടേക്ക്.

കഴിഞ്ഞ വർഷമാണെന്നു തോന്നുന്നു, വണ്ടി തെററിയതിനാൽ പിന്നെ നാലുമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞ് വരാതിരിക്കുന്ന വണ്ടിയേയും പ്രതീക്ഷിച്ച് തിരൂർ തീവണ്ടിയാപ്പീസിൽ കിടന്ന് ഞാൻ നരകിക്കുകയാണ്. ശുദ്ധവായു ശ്വസിച്ച് അങ്ങുമിങ്ങും ഉലാത്താമെന്നു കരുതി നടന്നപ്പോഴാണ് മീൻകൊട്ടക്കാരുടെ കൊട്ടകളിൽനിന്ന് നിർഗ്ഗളിക്കുന്ന അനാരോഗ്യപ്രദമായ ദുർഗ്ഗന്ധം അന്തരീക്ഷത്തെ മലീമസമാക്കി വിജയോന്മത്തനായങ്ങിനെ നടക്കുന്നു. വിശ്രമമുറിയിൽ ചെന്ന് വിശ്രമിക്കാമെന്നു കരുതി കസാലയിൽ ഇരുന്ന് ഒരുനിമിഷം കഴിയേണ്ട താമസം ഈ പാവപ്പെട്ട എന്നിൽനിന്ന് രക്തം ഊററി കുടിക്കാമെന്നു കരുതുന്ന ചൂഷകന്മാരായ മൂട്ടകളുടെ കടി. ഉള്ളതു പറയാമല്ലോ, ഞാൻ നശിച്ചു. വല്ല മാസികയും നോക്കി ഈ കഷ്ടതയിൽനിന്ന് വിമുക്തി നേടാമെന്നാഗ്രഹിച്ച് ചെന്നപ്പോൾ പുസ്തകശാല തുറക്കാൻ രണ്ടുമണിക്കൂർകൂടി കഴിയണമത്രെ. വല്ല കൂട്ടുകാരുമായി സൊറയടിച്ചു കൂടാൻ വല്ലവരേയും കിട്ടണ്ടേ. ഒരൊററച്ചങ്ങാതിയേയെങ്കിലും കിട്ടണ്ടേ ഊം ഉം നശിച്ച സ്റ്റേഷൻ ഞാൻ തുലഞ്ഞെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ!

അപ്പോഴുണ്ട് അവിടെയൊരു മുക്കിൽനിന്ന് മധുമധുരമായ ഒരു മോഹനഗാനം കേൾക്കാകുന്നു. ആ ഗാനനിർഝരി ഓടക്കുഴലിലൂടെയാണ് ബഹിർഗ്ഗമിക്കുന്നത്. ഗാനം, ഓ! എനിക്കതെന്തിഷ്ടമാണെന്നോ. എന്നല്ല നൃത്തം, വീണാലാപം, ഇടക്ക വാദ്യം, കഥകളി, നിഴലാട്ടം എന്നുവേണ്ട 'കല' എന്നു പറയുന്നതെന്തും എനിക്കിഷ്ടമാണ്..അവ കാണെക്കാണെ, കേൾക്കെ കേൾക്കെ, ഞാനെന്നെത്തന്നെ മറന്നുപോകും. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണോ ഞാൻ അങ്ങോട്ടു ചെന്നത്? അതോ ആ ഗായകൻ എന്നെയങ്ങു പിടിച്ചുവലിക്കുകയോ ചെയ്തത്!

ഓരോരുത്തർ വരുന്നു. വരുന്നവർ വരുന്നവർ തിരികെപ്പോകുന്ന വട്ടമൊന്നും കാണ്മാനില്ല. അങ്ങിനെ അവനുചുററും ഒരു പുരുഷാരംതന്നെ കൂടിയിട്ടുണ്ട്. കാലണ, അരയണ, ഒരണ പ്രതിഫലം അങ്ങിനെ അവന്റെ തകരപ്പാത്രത്തിൽ തുരുതുരെ വന്നുവീഴുകയാണ്.

എനിക്കൊരത്ഭുതം! ഇത്ര നന്നായി ഗാനാലാപം ചെയ്യുന്ന ആ പുള്ളിയാരാണെന്നറിയാൻ, ആ ജനസമൂഹത്തിനുള്ളിലേക്ക് എന്റെ മെല്ലിച്ച ശരീരം കുത്തിത്തിരുകി ഞാനങ്ങു മുമ്പോട്ടേക്കു കുതിക്കുകയാണ്; അവനെ ഒരു നോക്കെനിക്കു കാണണം. എനിക്കെന്തോ കലാകാരന്മാരെ വലിയ ബഹുമാനമാണ്

ഓ! എനിക്കറിയാം ആ ചെറുക്കനെ, രണ്ടു കണ്ണും നശിച്ച ആ നിർഭാഗ്യവാനെ. എന്നുമുതല്ലേ അവൻ വേണുഗായകനായത്?

എന്റെ മിക്ക തീവണ്ടിയാത്രാവേളകളിലും ഞാനവനെ കണ്ടുമുട്ടാറുണ്ട്, തീവണ്ടി മുറികളിൽ അന്നന്നത്തെ പുതുഹിന്ദീഗാനങ്ങൾ ആലാപിച്ചുകൊണ്ട് പിച്ചയിരക്കുന്ന ഒരു പാവപ്പെട്ട കണ്ണുകാണാത്ത ചെറുക്കൻ. അവന്നൊരു കൊച്ചു തോഴിയുമുണ്ട്. അവന്ന് വഴികാട്ടുന്നതവളാണ്. ചന്തമുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയാണവൾ. അവൻ പാടും, അവൾ നൃത്തം ചവിട്ടും. അവൾക്കച്ഛനുമില്ല അമ്മയുമില്ല അവർ എന്നോ ഏതോ ഒരു തെരുവിന്റെ മൂലയിൽ ജനിച്ചു. മണ്ണിന്റെ മക്കളാണവർ! അവനും അവളും മണ്ണിൽനിന്നുണ്ടായി! അതേ അവരുടെ അമ്മയച്ഛന്മാർ മണ്ണാണ്, വെറും മണ്ണ്! ചേട്ടന്റെ ഗാനാലാപത്തിന്നനുസൃതമായി ആ കൊച്ചുനർത്തകി നൃത്തംവെക്കും. എന്തൊരു ചന്തമുണ്ടെന്നോ ആ നൃത്തം കാണ്മാൻ നർത്തനത്തിന്നുമുമ്പുള്ള ആ നൃത്തം സ്മരിക്കുമ്പോൾ വെണ്ണിക്കുളത്തിന്റെ കവിതയോർമ്മവരും. "അരങ്ങിൽനിൽപൂ, സർവ്വജനേക്ഷണമധുകരമഞ്ജരിയായ്—കരങ്ങൾ കൂമ്പിക്കണ്ണിണ ചിമ്പിക്കനകമനോജ്ഞാംഗി."

അരച്ചാൺ വയറാണവരെ ഇട്ടു കുഴക്കുന്നത്, പിഞ്ചിലേ അവർ ജീവിതവുമായി മല്ലടിക്കുകയാണ്. ആ വയർ അവർക്കെന്തെല്ലാം അനർത്ഥങ്ങൾ വരുത്തിക്കൂട്ടുന്നുണ്ടെന്നോ? ടിക്കററില്ലാതെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ നിയമത്തിന്റെ ബലിഷ്ഠഹസ്തം അവരുടെ പുറത്തു വീഴുകയായി. തിക്കിത്തിരക്കി ഉണ്ണിച്ച് ഉട്ടിഷ്ടസ്ഥലത്തുചെന്നുവീഴാൻ കൊതിച്ചിരിക്കുന്ന യാത്രക്കാക്ക് ഈ ചെറുക്കന്റെ മധുരഗാനാലാപം എത്ര ആശ്വാസം നല്കുന്നുണ്ടെന്നോ? നമുക്ക് നിയമത്തോട് ദ്വേഷ്യംതോന്നും. പക്ഷെ അതു ശരിയല്ല. നിയമം അതിന്റെ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നുവെന്നേയുള്ളു. പിന്നെ ആരാണിതിന്നുത്തരവാദി? വയറ്, അതേ ആ വയറ്. അമ്പോ അതിന്റെ അപാരമായ, ഭയങ്കരമായ ശക്തിവിശേഷത്തിന്നു മുന്നിൽ മുട്ടുകുത്താത്തവരായാരുണ്ടീലോകത്തിൽ?

പറഞ്ഞുപറഞ്ഞ് ഞാൻ പറയാൻ കൊണ്ടുവന്നത് മറന്നുപോയി. എത്ര എത്ര കലാകാരന്മാരാണ് വളരാൻ കഴിയാതെ മുളയിൽത്തന്നെ ചീഞ്ഞു കെട്ടുപോകുന്നത്? തീവണ്ടിമുറിയിലും തെരുവിന്റെ മുക്കിലും മൂലയിലും, കണ്ട പീടികക്കോലായിലും ആയി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന പട്ടിണിപ്പാവങ്ങളിൽ, മണ്ണിന്റെ മക്കളിൽ എത്ര എത്ര രത്നങ്ങളാണ് ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്നത്?

ആ ചെറുക്കന്റെ സംഗീതവാസനയെ വേണ്ടുംവണ്ണം ഉപയോഗിച്ച് വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ ഇന്നത്തെ സാമ്പത്തിക സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥക്ക് കഴിവില്ലല്ലോ? അവന്റെ തോഴിയായ ആ കൊച്ചുനർത്തകിക്ക് എന്തെല്ലാം ആഗ്രഹങ്ങളുണ്ടാവും. വിശപ്പടക്കണമെന്നുമാത്രമായിരിക്കുമോ? തീർച്ചയായും അല്ല. അവൾക്കും ഉയരണം, വാനോളം ഉയരണം. അവരെ

കൊണ്ട് ഇന്നത്തെ സമുദായത്തിന്ന് എന്തെല്ലാം നേട്ടങ്ങളുണ്ടായിയേക്കാം. ഭാരതത്തിന്നഭിമാനംകൊള്ളാവുന്ന രണ്ടു പ്രമുഖവ്യക്തികകലാകാരന്മാർ—ആയിത്തീരാൻ അവക്കു സാദ്ധ്യതകളുണ്ട്. പക്ഷെ—അതേ ഈ പക്ഷെയാണ് നമ്മുടെ പുരോഗതിക്കുമുന്നിൽ കീറാമുട്ടിയായി കിടക്കുന്നത്.

ക്ഷേത്രച്ചുവരുകളിലും വീടുകളുടെ കന്മതിലുകളിലും യുദ്ധകാലോപയോഗാത്ഥം പടച്ചുവിട്ട എ. ആർ. പി. രക്ഷാസങ്കേതങ്ങളിലും മററും മററും എത്ര എത്ര ചിത്രങ്ങളാണ് ചോക്കുകൊണ്ടും കരികൊണ്ടും കല്ലുകൊണ്ടും ചില തെരുവുപിള്ളർ വരച്ചു വിട്ടിരിക്കുന്നത്. അവ തനി തെറിച്ചിത്രങ്ങളായിരിക്കും. നമ്മുടെ സമുദായം അവരെ നേർവഴിക്കു തിരിച്ചെങ്കിൽ എത്ര എത്ര റോയ്ചൌധുരിമാരും, ശങ്കർമാരും നമുക്കുലഭിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷെ...ഓ വീണ്ടും ആ പക്ഷെ...

സിനിമയൊന്നു കാണുകയേ വേണ്ടൂ. അതിലെ മനോഹരസംഗീതത്തെ മാററിമറിച്ച് അതേ സ്വരമാധുര്യത്തോടെ തെറിപ്പാട്ടു പാടുവാൻ ചില ചെറുക്കന്മാക്ക് എന്തൊരു മിടുക്കാണെന്നോ. അവരുടെ കഴിവുകൾ ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ വ്യാപരിപ്പിച്ച് അങ്ങിനെ അവർ നശിപ്പിക്കുകയാണ്. നമ്മൾ അതു വേണ്ടുംവണ്ണം വിനിയോഗിച്ചെങ്കിൽ, എത്ര എത്ര സഞ്ജയന്മാരെ നമുക്ക് നേടാമായിരുന്നു. പക്ഷെ ഓ അതാ വീണ്ടും ആ പക്ഷെ വരുന്നു എവിടേയും അതാണ് കുഴപ്പമുണ്ടാക്കുന്നത്.

യുവതികളേ, യുവാക്കളേ, നാളത്തെ ലോകം നമ്മുടേതാണ്. നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തേയും കലയേയും വളത്തി വാനോളം ഉയത്തിക്കൊണ്ടുവരാനുള്ള കഴിവ് ചോരത്തിളപ്പുള്ള യുവാക്കളിൽ ലയിച്ചു കിടക്കുകയാണ്. ഈപക്ഷേകൾ നമ്മുടെ പുരോഗതിക്കു മുമ്പിൽ വിലങ്ങു തടിയായിക്കിടക്കുകയാണ്. നമ്മെ നിരാശയിലേക്കു വലിച്ചു താഴ്ത്തുകയാണ് നമുക്കു എല്ലാ പ്രതിബന്ധങ്ങളേയും തകത്തു മുന്നോട്ടാഞ്ഞു കുതിക്കുക. നമ്മുടെ വിജയം ലോകത്തിൻെറ വിജയമാണ്. നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം സംസ്കാരോന്നതിയാണ്; കലാഭിവൃദ്ധിയാണ്; സർവ്വരാഷ്ട്രജനക്ഷേമമാണ്. വിശപ്പിൻെറവിളി ഇനി മേലാൽ കേൾക്കരുത്, പട്ടിണിയെ പട്ടടത്തീയ്യിൽ ദഹിപ്പിക്കണം. നമുക്കതിന്നു മുന്നോട്ടു കുതിക്കുക സവ്വശക്തിയും ഉപയോഗിച്ച് ആഞ്ഞു കുതിക്കുക! മുന്നോട്ടേക്ക്!! വീണ്ടും വീണ്ടും മുന്നോട്ടേക്ക്!!

കെ. എം. മുരളീധരൻ,
ജൂനിയർ ഇൻറർ.

LORD BYRON
N. Raghavan Nambiar, S. I.

സാഹിത്യപുരോഗതി.

(പി. വി. രാമകൃഷ്ണൻ, സീനിയർ ഇൻറർ.)

ആധുനിക മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ അടുത്തകാലത്തായി വളൎന്നുവരുന്ന ലൈംഗികമായ അശ്ലീലലേഖനപ്രവണതയെ പരാമൎശിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു മാന്യൻ ഈയിടെ ഇങ്ങിനെ പ്രസ്താവിക്കുക ഉണ്ടായി. "മാനവസംസ്കാരം ഒലിച്ചുപോകാതിരിപ്പാൻ കെട്ടിയ വരമ്പുകൾ മാത്രമാണ് സാമുദായികാചാരങ്ങൾ. അവ പുരോഗമന ദേവതയുടെ രഥചക്രചംക്രമണത്തെ തടയുവാനല്ല. സംസ്കാരകേദാരത്തിൻെറ സീമകൾ വിപുലമാവുന്തോറും ആചാര വരമ്പുകൾ മാറാതിരിക്കയില്ല. എന്നുവെച്ച് തീരെ വരമ്പുകൾ ഇല്ലാതെയുമാവില്ല" നമ്മുടെ ചില വാരികകളിലും മററും പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായ ചില ചെറുകഥകളും കവിതകളും വായിച്ചപ്പോൾ മേലുദ്ധരിച്ച പ്രസ്താവത്തോടുള്ള എൻെറ അനുകൂലപക്ഷം ഉപോദ്ബലപ്പെടുകയേ ചെയ്തുള്ളു. അനുവാചകൻെറ കോമളഹൃദയത്തിൽ 'ഒരിക്കിളി' ഉണൎത്തിവിട്ടു് അതിൽനിന്നും മുതലെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഇത്തരം സാഹിത്യവ്യവസായികളുടെ കടകൾ പൂട്ടിക്കേണ്ട കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. സഹസ്രാബ്ദങ്ങളായി മാനവസമുദായം സ്വാനുഭങ്ങളിലൂടെ സംഭരിച്ചുവച്ച സംസ്കാരം അപകടത്തിലാവുന്ന തരത്തിലുള്ള സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളും, അവ ഏതു് തഴമ്പിച്ച തൂലികയിൽനിന്നു വിനിൎഗ്ഗളിച്ചതായാലും, സമുദായരംഗത്തിൽനിന്ന് നിഷ്ഠുരണം നിഷ്കാസനം ചെയ്യപ്പെടുകതന്നെവേണം.

സംസ്കാരസമ്പൂൎണ്ണമായ സമുദായത്തിൻെറ പുരോഗതിയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുവാൻ അഥവാ അസംസ്കൃതജനാവലിയെ സംസ്കാരസരണിയിലൂടെ പുരോഗമിപ്പിക്കുവാൻ ഉപയുക്തങ്ങളായ കലാസൃഷ്ടികൾ ചെയ്യുന്നവൻ ആരോ അവനാണ് യഥാൎത്ഥ ജനകീയ കലാകാരൻ. ജീവിതവുമായി വിലയം പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടു് വസ്തുക്കളെ അവയുടെ ഉണ്മയിൽത്തന്നെ തൻെറ കൃതികളിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു അവൻെറ വിജയരഹസ്യം. ഭാവവും രൂപവും പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ യഥാൎത്ഥം മാനിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ? എന്നാൽ സംശയിക്കേണ്ട. നമുക്കതിനെ ഒരു ഉത്തമകലാസൃഷ്ടിയായിത്തന്നെ കണക്കാക്കാം. കലാകാരൻെറ ഉപബോധമനസ്സിൽനിന്നും 'ഉടലെടുക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ കാലികപ്രശ്നങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചവയായിരിക്കും. എന്നാൽ അകാലികം അല്ലെന്ന ഒററ കുററാരോപണംചെയ്തു് അവയെ ആക്ഷേപിക്കുന്നത് നിരൎത്ഥകമാണ്.

ജനോപകാരികളായ കാൎയ്യങ്ങളാണ് ഉള്ളടക്കം എന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം രൂപം തികച്ചും അവഗണിക്കപ്പെട്ട ഒരു കൃതി ഉൽകൃഷ്ടമാണെന്നു പറയുന്നവരുണ്ടു്. എന്തു പറഞ്ഞു എന്നതല്ല, അതു് എങ്ങിനെ പറഞ്ഞു എന്നു മാത്രമാണ് ഉത്തമകലാസൃഷ്ടിയുടെ മാനദണ്ഡം എന്നു വാദിച്ചുവച്ച പഴഞ്ചൻ വിമൎശകരുടെ അന്ധരായ എതിരാളികൾ മാത്രമാണവർ. ഇരുതലയും മൂൎച്ചയുള്ള ഒരായുധം നിങ്ങളുടെ വശമിരിക്കുമ്പോൾ എന്തുകൊണ്ടു് അതിൻെറ ഇരുവശങ്ങളും വേണ്ടിവന്നാൽ ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ! പ്രതിഭാശാലിയായ ഒരു കലാകാരൻ ആകട്ടെ രൂപവും ഭാവവും സാഹിത്യത്തിൻെറ ദേഹവും ദേഹിയുമാണെന്നു് മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടു് ഉത്തമകലാശില്പങ്ങൾ സമുദായത്തിൻെറ മുമ്പിൽ കാഴ്ചവെക്കുന്നു.

കവി തൻെറ അചുംബിതങ്ങളായ ആശയങ്ങളെ ബഹിൎഗ്ഗമിപ്പിക്കുവാൻ, വക്രോക്തിയോ ധ്വനിയോ, ഏതു രീതി അവലംബിച്ചാലും ഒരു കാൎയ്യം വിസ്മരിക്കരുതു്; തൻെറ കൃതി അവധാനപൂൎവ്വം വായിക്കുന്ന അനുവാചകൎക്കെങ്കിലും മനസ്സിലാകണമെന്നതു്. കൎത്താവിന്നുതന്നെ അജ്ഞാതങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കവിതകൾ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ വിരളമല്ല. ഉദാഹരണത്തിന്നു് 'ഉൽസവദായകമായ' തൻെറ യൗവനം മുഴുവൻ 'വേശ്യാലയങ്ങളിൽ പോക്കി'യെന്നു സ്വയം പ്രഖ്യാപിച്ച ആ ജനകീയ കവിയെ ത്തന്നെ സമീപിക്കാം. ലളിതകോമളമായ പദാവലികളിലൂടെ സവാരി ചെയ്യുന്ന തൻെറ സുന്ദരാശയങ്ങൾ ദ്രാവിഡശീലുകളിൽ പകൎന്നുകൊടുത്തു്, പാമരനെപ്പോലും ധരിപ്പിച്ച ആ പ്രസിദ്ധകവി ഏതോ സ്വൎഗ്ഗചൈതന്യത്തെ വിളിച്ചു പാടുകയാണ്:

"നിന്നെഞാൻ കാൺമൂവിഹഗ
സ്വരങ്ങളിൽ,
നിന്നെഞാൻകേൾക്കുന്നുനക്ഷത്ര
രാശിയിൽ,
സ്പൎശിപ്പൂനിന്നെസ്സുഗന്ധത്തിലൂടെ
ഞാൻ,
നിൎഭയമെന്നിട്ടൊളിച്ചുകളിപ്പൂനീ."

ബഹിരിന്ദ്രിയവ്യാപാരങ്ങളിലുള്ള എല്ലാ പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെയും ലംഘിച്ചുകൊണ്ടു്" എഴുതിത്തീൎത്ത ഈ വരികളുടെ അൎത്ഥം എത്രപേൎക്കു മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടു്? സഞ്ജയൻ ഇതിനെ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടു് ഇങ്ങിനെ എഴുതിക്കാണുന്നു:

....

സ്പൎശിപ്പൂനിൻസ്വാദുകാതിനാൽത്തന്നെ_(നീകയ്യാൽച്ചെകിടത്തു മാം
കുടാക്കിയ്യെല്ലാലാ!)

അതിനാൽ പ്രതിപാദനത്തിന്നു സാഹിത്യത്തിലുള്ള സ്ഥാനം എത്ര മഹത്തരമാണ്.

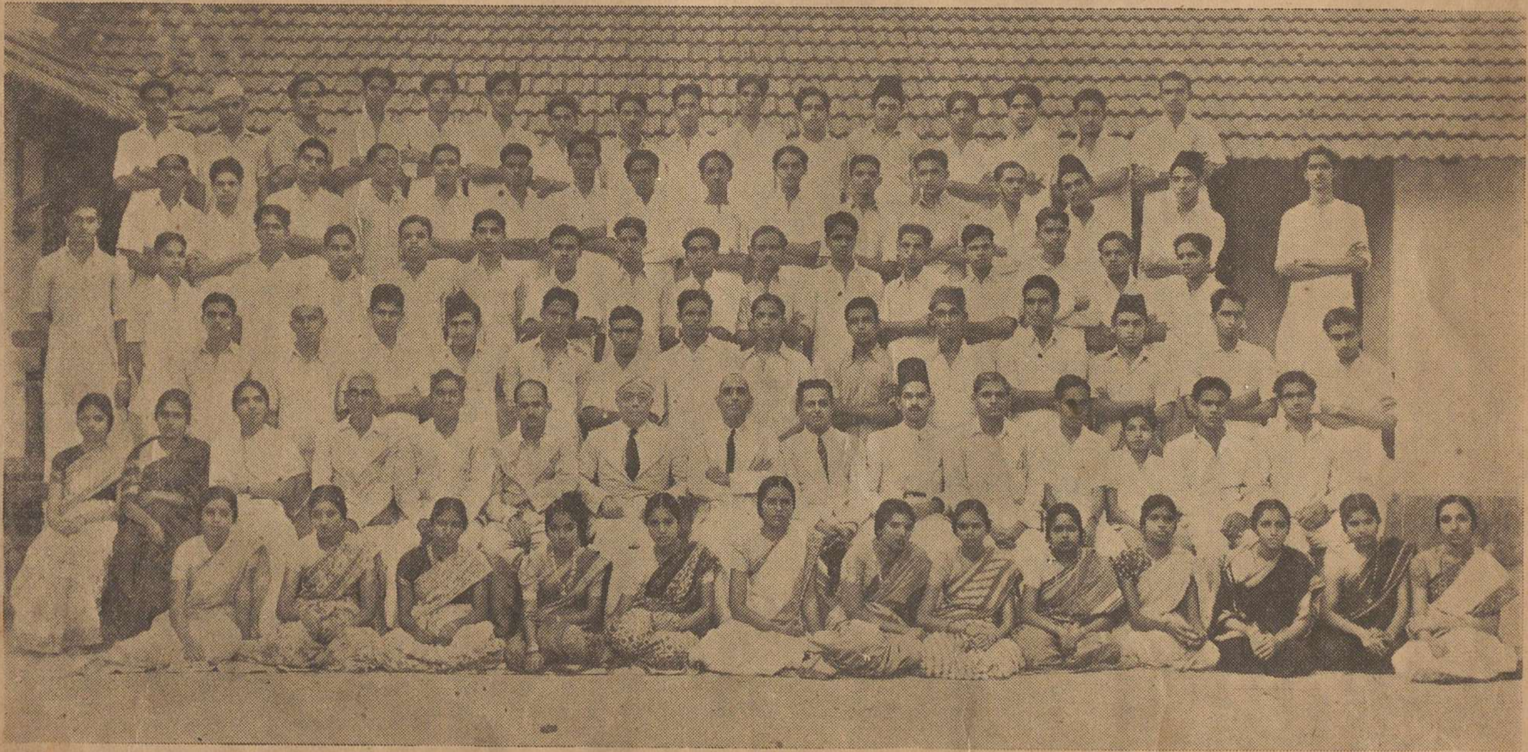

THE COLLEGE HISTORY-LOGIC SECTION 1947—'49.

UNIVERSITY
MADRAS
22 MAR 1950

* "കഴിവുള്ളേടത്തോളം കുറച്ചക്ഷരത്തിൽ കഴിവുള്ളോടത്തോളം കൂടുതൽ അർത്ഥമുള്ളടക്കിക്കൊണ്ട് പ്രസന്നോജ്ജ്വലമധുരമായി വിവരിക്കുക എന്നതിനെയാണ് ഞാനിവിടെ 'പ്രതിപാദനം' എന്ന വാക്കുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്."

പഴമയെ പാടെ പഴിക്കുകയും പുതുമയെ മുററം പുൽകുകയും ചെയ്യുന്ന എഴുത്തുകാരനും അല്ല, യഥാർത്ഥ കലാകാരൻ. ആർഷസംസ്കാരത്തിന്റെ ജിഹ്വകളായ രാമായണം, ഭാരതം മുതലായ വിശ്വമഹാഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചുട്ടെരിക്കണമെന്ന് ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ അത് അജ്ഞതയുടേയും അലസതയുടേയും ബഹിഃപ്രകടനമായിട്ടേ അഭിജ്ഞന്മാർ ധരിക്കുകയുള്ളൂ. കാളിദാസന്റെ ശാകുന്തളംവെറും 'തമ്പുരാൻ സാഹിത്യ'കാലത്തെ കൃതി ആണെന്ന കാരണത്താൽ അതിന്റെ കലാമൂല്യത്തെ ചിലർ ചോദ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ എന്റെ സ്മൃതിപഥത്തിലേക്ക് ഇഴഞ്ഞുവരുന്നത് ശ്രീ യേശുവിന്റെ ആ മഹദ്വചനമാണ്: "പിതാവേ! അവർക്കു മാപ്പു കൊടുക്കണേ! അവർ അറിയാതെ ചെയ്തുപോയതാണ്". എന്നാൽ അത്തരം ദുർബ്ബലങ്ങളായ ആക്ഷേപശരങ്ങൾ തൊടുക്കുന്നതിനു പകരം പൗരാണിക മഹാഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശരിക്കും പഠിച്ച് നൂതനകലാശില്പങ്ങൾ തീർത്തിട്ട് അവയിൽ കൊള്ളിച്ച സംസ്കാരമൂല്യം പൂർവ്വസംസ്കാരങ്ങൾക്കു വില നിർണ്ണയിച്ച് അവയിലുള്ളതിനേക്കാൾ മഹത്തരമാണെന്നു തെളിയിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. മഹാകവി പാടിയതുപോലെ.

"ഭൂതകാലത്തിൻപ്രഭാവതന്തുക്കളാൽ
ഭൂതിമത്താമൊരു ഭാവിയെ—" നെയ്യുകയാണ് നാം ചെയ്യേണ്ടത്.

പാവപ്പെട്ട മലയാള ഭാഷയിൽ ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനമെങ്കിലും, ഇതര ഭാരതീയഭാഷകളെഅപേക്ഷിച്ചു, വളരെ പുഷ്ടിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു ചില പ്രധാന വിമർശകന്മാർതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. വളരെയൊന്നുമില്ലെങ്കിലും നമുക്കതങ്ങ് സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കുക. എന്നിട്ട് മലയാളത്തിൽ തരക്കേടില്ല എന്നു പറയാൻ കൊള്ളുന്ന എത്ര നോവലുകളുണ്ടെന്നു നമുക്കൊന്നു എണ്ണിനോക്കാം. സി.വി.യുടേയും ചന്തുമേനവന്റേയും മുമ്പിൽ പ്രണാമമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു എണ്ണം ആരംഭിക്കാം. തകഴിയുടെ 'തലയോട്' മാററിവച്ചു "രണ്ടിടങ്ങഴി" എടുത്തോളൂ. മടിക്കണ്ട "തോട്ടിയുടെ മകനേയും" ഒന്നിച്ചുകൂട്ടൂ. കുറച്ചുകാലെ ഒരു പുസ്തകംകൂടെ കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. അതും എടുക്കൂ. "വിഷകന്യക", പൊററക്കാട്ടിന്റെ പുതിയ നോവൽ അല്ലേ? അതിനെപ്പററി ഞാൻ ചെറിയൊരു കഥ പറയാം. "വിഷകന്യക" എന്റെ കരവലയങ്ങളിൽ പെട്ടുകിടക്കുന്നു. പൊററക്കാട്ടിന്റേതല്ലേ? വല്ല റൊമാൻസും ആയിരിക്കുമെന്ന ധാരണയോടെ ഞാൻ പുസ്തകം നിവർത്തി വായന തുടങ്ങി. എന്റെ തെററിദ്ധാരണകളെ മറിച്ചിട്ടുകൊണ്ടു സുപ്രതീക്ഷകൾ വന്നണിനിരന്നു ജീവിതവുമായി വിലയം പ്രാപിക്കാത്ത ഒരു കഥാകൃത്തിന്റെ ആ 'മണ്ണിന്റെ മഹാകാവ്യ' ത്തിൽ ഞാൻ ലയിച്ചുപോയി. നഗ്നങ്ങളായ വയനാടൻ കുന്നുകൾ എന്റെ മനോനേത്രങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ഒരു കിരാതനൃത്തംചവുട്ടി. പക്ഷെ അതുവരേയ്ക്കും ഒളിച്ചുകിടന്നിരുന്ന റൊമാൻസ് വീണ്ടും തലപൊക്കിത്തുടങ്ങി. ആരംഭിച്ചതുപോലെയല്ലെങ്കിലും തൊല്ലൊരാശ്വാസത്തോടെ ഞാൻ പുസ്തകം താഴത്തുവെച്ചു. സ്വയം നിർണ്ണയാവകാശം അനുവദിക്കപ്പെട്ട ചില സ്വയം സമ്പൂർണ്ണ പ്രവിശ്യകളുടെ മേൽ പേരിനു മാത്രം അധികാരമുള്ള ഒരു കേന്ദ്രഭരണകൂടം— അതേപ്രതീതിയാണ് പല സംഭവങ്ങളുടെ സമാഹാരമായ പ്രസ്തുത നോവൽ വായിച്ചപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായത്. അതായത് "വിഷകന്യക"ക്ക് രൂപഭദ്രതയില്ലെന്നർത്ഥം. ഒരു ഉത്തമമായ; കലാശില്പം തികഞ്ഞ നോവൽ മലയാള ഭാഷ പ്രസവിക്കുന്ന കാലം എന്നോ!

കലാകാരന്മാർ ചേരിപിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ വിമർശസാഹിത്യം എത്ര മുന്നോട്ടു പോയിരിക്കുന്നു! തങ്ങൾക്ക് അഹിതങ്ങളായ കാര്യങ്ങളെ എങ്ങിനേയും അധിക്ഷേപിക്കാം എന്നായിരുന്നു നിരൂപണത്തിന്റെ നിയമങ്ങളെങ്കിൽ മേൽ പ്രസ്താവിച്ച പുരോഗതി ആദരണീയമായിരുന്നു. പക്ഷെ, ഭാഗ്യവശാൽ, വിമർശസാഹിത്യം അധിക്ഷേപങ്ങൾക്കും വ്യക്തിവിദ്വേഷങ്ങൾക്കും അതീതമായ ഒരു ഉൽകൃഷ്ട കലയായി വിരാജിക്കുകയാണ്. ഈ പരമാർത്ഥം വ്യക്തമായിട്ടും വ്യക്തിവിദ്വേഷം കൊണ്ട് വിളറിപ്പോയ ചില വിമർശതാരങ്ങൾ സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഉദിച്ചുയർന്നിരിക്കുന്നു. ഇനി നിഷ്പക്ഷനിരൂപണങ്ങളിലേക്ക് കടന്നാലോ? അവിടം മുഴുവൻ അനാവശ്യമായ പ്രശംസകൾ കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കയാണ്. പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനായ ശ്രീ. എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയെപ്പോലുള്ളവർ യുവകവികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനൊപ്പം അവരെ നേർവഴിക്കു നയിക്കുവാനും ഒരുങ്ങേണ്ടതാണ്. അല്ലാതെ വാനുവീഴുന്ന കലാസൃഷ്ടികൾ മുഴുവൻ വിശ്വോത്തരങ്ങളും അവയുടെ കർത്താക്കളെല്ലാം വിശ്വമഹാകവികളും ആണെന്നു, ഏതു 'പ്രസ്ഥാന'ത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടെ ആയാലും, സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചാൽ നിരൂപണം ഒരു പരസ്യോപകരണമായി തരം താഴ്ന്നുപോകും. അതുകൊണ്ട് തള്ളേണ്ടതിനെ തള്ളുകയും കൊള്ളേണ്ടതിനെ കൊള്ളുകയും ആണ് ഉത്തമനിരൂപകന്റെ കർത്തവ്യം. *"കാവ്യനിർമ്മാണംപോലെതന്നെ കാവ്യനിരൂപണവും ഒരു കലയാകുന്നു. നമ്മുടെ ഭാഗ്യാതിരേകത്താൽ മലയാള ഭാഷയിൽ നല്ല കാവ്യങ്ങൾക്കു ക്ഷാമമില്ല. ശുദ്ധമായ നിരൂപണബുദ്ധിയുടെ സന്താനങ്ങളായ കലാസൃഷ്ടി

---

* സാഹിത്യസല്ലാപം—
കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ.

* കലയും കലവും—
കെ. ഭാസ്കരൻനായർ.

കളുടെ കാര്യത്തിലാണ് നമ്മുളെ മാതൃഭാഷ ദാരിദ്ര്യദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നത്."

നൂററാണ്ടുകളായി നിത്യദാരിദ്ര്യത്തിലും യാതനകളിലും കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന ബഹുഭൂരിപക്ഷം ജനതയെ ഉൽകൃഷ്ടമായ പന്ഥാവിലൂടെ ഉത്തമമായ ഒരു ശാശ്വതസ്ഥിതിയിലേക്ക് നയിക്കാൻ ഉതകുന്നവ ആയിരിക്കണം യഥാർത്ഥ കലാകാരൻെറ കലാസൃഷ്ടികൾ. ഇന്നു നിലവിലുള്ള നീചമായ നിമ്നോന്നതകളെ നിവാരണംചെയ്തു സാമ്പത്തികസമത്വത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കെട്ടിപ്പടുക്കപ്പെട്ട ഒരു സമുദായ ഘടനയുടെ പിറവിക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നവർക്ക് പ്രചോദനം നൽകുന്നവയായിരിക്കണം പ്രസ്തുത കലാസൃഷ്ടികൾ. ആശയങ്ങളുടെ സംഘട്ടനങ്ങളുടെ ഇടയിൽക്കൂടെ ആയാലും സാഹിത്യകാരൻ നിസർഗ്ഗജമായസംസ്കാരത്തെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്താതെ, കല്പനയുടെ അടിത്തട്ടിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്ന ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അനുവാചകൻെറ ഹൃദയാന്തരാളത്തിലോളം അടിച്ചുകയററുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളായ ഉത്തമകലാശില്പങ്ങൾ പണിയുക. ഇതായിരക്കട്ടെ സാഹിത്യപുരോഗതിക്കു പരിശ്രമിക്കുന്നവർക്കു മാർഗ്ഗദർശനംചെയ്യുന്ന ദീപശിഖ.

AT THE WELL

M. P. Ramachandra Menon

ഗാന്ധിജിയുടെ ബാല്യകാലത്തിലെ രണ്ടു സംഭവങ്ങൾ

(ടി. ഗോപാലൻ, ജൂനിയർ)

മഹാത്മഗാന്ധി ഭാരതീയരുടെ ക്ഷയിച്ചുപോയ ജീവചൈതന്യം വീണ്ടെടുത്തു; അവരെ സ്വതന്ത്രരാക്കി. മാത്രമോ? അല്ല. ജനങ്ങളുടെ ധാർമ്മികാഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടിയും അദ്ദേഹം അശ്രാന്തപരിശ്രമംചെയ്തു. സ്വാർത്ഥവും .മത്സരവും ക്രൂരതയും നിറഞ്ഞ ലോകത്തിൽ സത്യത്തിന്റെ കരിങ്കൽത്തറമേൽ ശാശ്വതസമാധാനസൌധം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാനും നിരന്തരം യത്നിച്ചു. അസത്യത്തോടടരാടിത്തന്നെ സ്വജീവിതം അവസാനിപ്പിച്ചു. ആ സത്യപ്രവാചകൻ ഒരു നിഷ്ഠുരഘാതകന്റെ തോക്കുണ്ടകൾക്കിരയായി.

ആ ദാരുണവാർത്തയറിഞ്ഞതോടെ ലോകമാസകലം വ്യസനാബ്ധിയിലാണ്ടു. സൂര്യനസ്തമിച്ചാലത്തെ ഒരു ശൂന്യത സർവ്വത്ര അനുഭവപ്പെട്ടു. അമേരിക്കയിലെ ഒരു കൊച്ചു ബാലൻ തന്റെ അമ്മയോടു പറഞ്ഞു, "അമ്മേ, തോക്കുണ്ടാക്കാനാക്കും അറിഞ്ഞുകൂടായിരിന്നെങ്കിൽ.........." ഇങ്ങിനെ ഗാന്ധിജി ലോകത്തിന്റെ സ്നേഹബഹുമാനാദികൾക്കു പാത്രമായതു് തന്റെ പണംകൊണ്ടല്ല. അദ്ദേഹം വെറുമൊരു ആദർശവാദിയായിരുന്നില്ല. സത്യത്തേയും അഹിംസയേയും സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽ പകർത്തിയതത്രെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയരഹസ്യം. മററുള്ളവരെ ഉപദേശിച്ചപോലെ താനും പ്രവർത്തിച്ചു. ചെറുപ്രായത്തിൽത്തന്നെ ഗാന്ധിജി സത്യസന്ധനും ഭൂതകാരുണ്യവാനുമായിരുന്നു. സത്യത്തിന്നു വിരുദ്ധമായി വല്ലതും പ്രവർത്തിച്ചുപോയാൽ പിന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സമാധാനമുണ്ടാകയില്ല.

ഒരു ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്തു ഗാന്ധിജി സഹപാഠികളൊത്തു കളിക്കുകയോ 'വെടിപറയുക'യോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. വിദ്യാലയത്തിലേക്കു പോകും രാവിലെ; വൈകുന്നേരം നേരെ വീട്ടിലേക്കും. കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഈ സ്വഭാവത്തിന്നൊരു മാററം സംഭവിച്ചു. തനിക്കൊരു സ്നേഹിതനെ കിട്ടി. ബലവാനും സമർത്ഥനുമായ സ്നേഹിതനെക്കണ്ടു്, ഗാന്ധിജി തന്റെ ശരീരദൌർബ്ബല്യത്തെപ്പററി ലജ്ജിച്ചു. തനിക്കും അവനെപ്പോലെ ശക്തനാകാൻ കഴിയാത്തതെന്തുകൊണ്ടാണ്? സ്നേഹിതൻ പറഞ്ഞു, "നിങ്ങളൊരു സസ്യഭുക്കാണ്; ഞാനൊരു മാംസഭോജിയും. നോക്കുക, ഒരു യൂറോപ്യനെ. മാംസഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് അയാൾ നമ്മെക്കാൾ പ്രബലനായതു്. മാത്രമോ? നമ്മെ കീഴടക്കിഭരിക്കുന്നതു്. ഇന്ത്യയെ സ്വതന്ത്രമാക്കാൻ നാമെല്ലാവരും മാംസം ഭക്ഷിച്ചു് ശക്തി സംഭരിക്കണം."

ആദ്യം ഈ ഉപദേശം അത്ര ഹൃദ്യമായി തോന്നിയില്ലെങ്കിലും, ദേശാഭിമാനത്താൽ പ്രേരിതനായി ഗാന്ധിജി മാംസം ഭക്ഷിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഒരു ദിവസം ഗാന്ധിജി തന്റെ സ്നേഹിതനോടൊപ്പം മററാരുമറിയാതെ ഹോട്ടലിൽ പോയി ആട്ടിൻമാംസം കഴിച്ചു. വളരെ കുറച്ചു മാത്രമേ ഗാന്ധിജിക്കു തിന്നാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളു; അപ്പോഴേക്കും മനംപുരട്ടലുണ്ടായി. വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി വീട്ടിലെത്തി. അന്നത്തെ രാത്രി അദ്ദേഹത്തിന്നു തീരെ ഉറക്കംവന്നില്ല. തന്റെ വയററിൽനിന്നുഒരു ആട്ടിൻകുട്ടി പ്രാണവേദനയോടുകൂടി പിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നുതോന്നി. കിടക്കയിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും കിടന്നുരുണ്ടു. നിദ്രാദേവി അദ്ദേഹത്തെ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയതേ ഇല്ല. അതിൽപിന്നെ ഗാന്ധിജി മാംസഭക്ഷണം തൊട്ടിട്ടില്ല.

പക്ഷെ ഗാന്ധിജിക്ക്, തന്റെ സ്നേഹിതന്റെ വശീകരണ ശക്തിയിൽനിന്നു വിമുക്തനാകാൻ കുറച്ചുനാളത്തേക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. സ്നേഹിതന്റെ പ്രോത്സാഹനം നിമിത്തം താനും സിഗററു ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആദ്യത്തിൽ സ്നേഹിതന്റെ സംഭാവനയായി സിഗററു കിട്ടി. എന്നും ഒരാളെത്തന്നെ 'പററിക്കു'ന്നതു നല്ലതല്ലെന്നു കരുതി ഗാന്ധിജി പിടികക്കാരനിൽനിന്നു കടം വാങ്ങാൻ തുടങ്ങി. പണം കൂടിക്കൂടി വന്നു. അതെല്ലാം എങ്ങിനെ തീക്കും? സ്വഗൃഹത്തിൽനിന്നു പണംകിട്ടാനുള്ള വഴികളാരാഞ്ഞു. ഈ ആവശ്യത്തിന്നു ഒരു പൈപോലും മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു കിട്ടുകയില്ല. പകരംകിട്ടുക, വലിയശിക്ഷയാണ്. ഗാന്ധിജിയുടെ മനസ്സ് മോഷണത്തിലേക്കുതിരിഞ്ഞു. അമ്മയുടെ പെട്ടിയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പൊട്ടിയ സ്വർണ്ണമാലയെടുത്തു. അദ്ദേഹം ചുരുങ്ങിയവിലക്കു വിററു, കടമെല്ലാം തീർത്തു.

തൽകാലം ഒരാശ്വാസം തോന്നിയെങ്കിലും രണ്ടുമൂന്നുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഗാന്ധിജിയുടെ മനസ്സ് അസ്വസ്ഥമായി. അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രവൃത്തിമോശത്തെപ്പററി ചിന്തിച്ചു, "കഷ്ടം! ഞാനെന്തൊരു കള്ളനാണ്! എന്നെ ആത്മാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കന്മാരെ വഞ്ചിക്കുകയോ? അയ്യോ! ഞാനെന്തിന്നു പറം!" കുററം സമ്മതിക്കുന്നതാണ് നല്ലതെന്നുചിലപ്പോൾ തോന്നും ഉടനെ, ശിക്ഷയുടെ കാര്യമാലോചിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിന്റെ മാതിരി മാ

റം. മനസ്സൊരു പോക്കളമായിത്തീന്നു. അവസാനം, അച്ഛന്റെ മുമ്പാകെ കുററം സമ്മതിക്കാൻ തീച്ചയാക്കി; അച്ഛന്നൊരു കത്തെഴുതി, "വന്ദ്യപിതാവേ, ഞാൻ ഗൌരവമായ ഒരു കുററം ചെയ്തിരിക്കുന്നു—അമ്മയുടെ സ്വർണ്ണച്ചങ്ങല കട്ടുകൊണ്ടുപോയി വിററതു ഞാനല്ലാതെ മററാരുമല്ല. ഞാൻ പശ്ചാത്താപാർത്തനാകുന്നു. ഞാൻ ശിക്ഷാർഹനാണ്. അച്ഛൻ തരുന്ന ഏതു ശിക്ഷയും ഞാൻ സന്തോഷസമേതം അനുഭവിക്കും."

കത്തു വായിച്ചപ്പോൾ ഗാന്ധിയുടെ പിതാവിന്റെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു വെള്ളത്തുള്ളികൾ അടന്നുവീണു. അതിവേഗത്തിൽ തുടിക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടുകൂടി ഗാന്ധിജിപിതാവിന്റെ സമീപം നില്ക്കുന്നുണ്ട്. അച്ഛന്റെ അവസ്ഥകണ്ടു് മകനും കരഞ്ഞുപോയി. പിതൃകരങ്ങൾ മകനെ വാത്സല്യപുരസ്സരം തലോടി. പുത്രന്റെ സത്യസന്ധതയോത്തു് അച്ഛന്നതിയായ ആനന്ദവും അത്ഭുതവുമുണ്ടായി.

ഇങ്ങിനെ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ, ഗാന്ധിജിയുടെ സത്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസം അസാധാരണമായിരുന്നു.

"ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം നാടകം കണ്ടതോടെ എന്റെ സത്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസം വേരുറച്ചു"വെന്നു അദ്ദേഹം തന്റെ ആത്മകഥയിലൊരിടത്തു പറയുന്നു.

THE COLLEGE SENIOR INTERMEDIATE SCIENCE SECTION 1948—'49.

UNIVERSITY LIBRARY
MADRAS
22 MAR 1950

കലയുടെ കഴിവുകൾ

കലയുടെ സാമാന്യഭാവം.

മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ പ്രത്യേക സംഭാവനയാണ് കല. ആത്മാവിന്റെ അന്തർമണ്ഡലങ്ങളിൽനിന്ന് പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്ന പ്രചോദനങ്ങളും മനുഷ്യഹൃദയത്തെ പരിവർത്തനോന്മുഖമാക്കിത്തീർക്കുമ്പോൾ അതിൽനിന്ന് ഭാവപ്രധാനവും ഭാവനാപ്രധാനവുമായ കല സംജാതമാകുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു കൈവഴിയിൽപ്പെട്ട കല പുരോഗമിക്കണമെങ്കിൽ ആ കല പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ജനസമുദായം പുരോഗതി പ്രാപിക്കണം. ജനതയുടെ വൈകാരിക ജീവിതരീതികൾ അതിന്റെ കലകളിൽക്കൂടി നിഴലിച്ചുകാണണം; പ്രത്യക്ഷപ്പെടണം! വിനോദത്തിൽക്കൂടി വിജ്ഞാനം വളർത്തുകയാണ് കലയുടെ ലക്ഷ്യം; സംസ്കാരം പകർത്തുകയാണ് കലയുടെ കൃത്യം! കലാസാമാന്യധർമ്മം ആഹ്ളാദകത്വത്തെ പ്രദാനംചെയ്യുകയാണെന്നും മറ്റും വാദിക്കുന്ന കലാകാരന്മാർ നമ്മുടെയിടയിലുണ്ട്. എന്താണീയാഹ്ളാദകത്വം? കലാകാരന്റെ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്ന് ഉറവെടുക്കുന്ന അനുഭൂതി വിശേഷങ്ങളെ ഭാവുകഹൃദയത്തിലേയ്ക്ക് സംക്രമിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഉളവാകുന്ന ആഹ്ളാദകത്വമല്ലേ മേല്പറഞ്ഞ ആഹ്ളാദകത്വം? അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അതോടൊപ്പംതന്നെ ജനതയുടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തെ സാരമായി സ്പർശിക്കുന്ന മാനസിക പ്രണവതകളെ ഉൽപാദിപ്പിക്കുവാൻ കല ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. ക്രാന്തദർശിയായ കലാകാരൻ പ്രകൃതിവസ്തുക്കളിൽ അന്തർലീനമായിക്കിടക്കുന്ന സത്യത്തെ സൌന്ദര്യത്തിന്റെ കണ്ണടച്ചില്ലിൽക്കൂടി ദർശിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും ഉറവെടുക്കുന്ന ഭാവനാവികാരവിചാരോദയമാണ് കലയുടെ നാരായവേരായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്.

കലയും സൗന്ദര്യബോധവും.

കല സൌന്ദര്യോത്തേജകമായിരിക്കണം. സൌന്ദര്യത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കാത്ത കലയ്ക്ക് എക്കാലത്തും നിലയും വിലയും ലഭിക്കുന്നതല്ല. "ദൈവികമായ പരിപൂർണ്ണതയുടെ പ്രതിച്ഛായയാണ് കല" എന്ന് 'മൈക്കൽ ഏൻജലൊ' ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകം സ്മർത്തവ്യമാണ്. 'കലയും സൌന്ദര്യവുംകൊണ്ട് ഞാൻ ലോകത്തിന്റെ വിലയെക്കണക്കാക്കും നിലയെ വിമർശിക്കും' എന്നും 'ക്രാന്തദർശിയാം കലാകാരന്റെ മനോധർമ്മകാന്തിയില്ലെങ്കിൽ ജഗന്മണ്ഡലം തമോമയം' എന്നും ഒരു കവി പാടിയിട്ടുള്ളത് കലയുടെ സൌന്ദര്യത്തെ ആസ്പദിച്ചാണ്. കലാസൌന്ദര്യം എന്നാലെന്ത്? കലാകാരൻ വെളിപ്പെടുത്താൻ പോകുന്ന ആശയങ്ങളും പ്രകൃതിഭംഗികളും തമ്മിൽ താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആന്തരാനുഭൂതിയുടെ കതകു തുറക്കുന്നു. വിശ്വപ്രകൃതിയിലെ വിവിധവസ്തുക്കളെല്ലാംതന്നെ ഒരചിന്ത്യശക്തിയുടെ, ഒരൽഭുതശക്തിയുടെ പ്രേരണയാൽ അന്യോന്യം അഭിസംബദ്ധങ്ങളാണെന്ന് അയാൾക്ക് തോന്നുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ളൊരു ഘട്ടത്തിൽ കലാകാരൻ എത്തുമ്പോൾ അയാളുടെ കൃതികളെല്ലാം സൌന്ദര്യോത്തേജകങ്ങളായിത്തീരുന്നു.

കലാവ്യവസായവും ശാസ്ത്രീയപുരോഗതിയും.

ജീവിതത്തിന്റെ മൂന്നു സഹായികളാണ് ശാസ്ത്രവും മതവും കലയും. ജീവിതം പരിപൂർണ്ണമാവണമെങ്കിൽ ഫലപ്രദമാവണമെങ്കിൽ തീർച്ചയായും ഇവരെ കൂട്ടുപിടിയ്ക്കേണ്ടിവരും. ശാസ്ത്രം ഇന്ന് മനുഷ്യനെ ഒരു ഉയർന്ന പദവിയിലെത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ അതോടൊപ്പംതന്നെ അവനിൽനിന്നു മനുഷ്യത്വത്തെ അപഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. അവൻ ശാസ്ത്രത്തെ നശീകരണകഴിവുകൾക്കായി സമർപ്പിയ്ക്കുന്നു. മതമോ? മതം മനുഷ്യനെ അന്ധവിശ്വാസിയാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. അവനിൽനിന്ന് സ്നേഹം, കാരുണ്യം, ഭൂതദയ മുതലായ അമൂല്യഗുണങ്ങളെ വേർപെടുത്തിയിരിയ്ക്കുന്നു. 'മതം ഒരു മയക്കുമരുന്നാ'ണെന്ന് ലെനിൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് എത്രയും സാർത്ഥകമാണ്. ശാസ്ത്രത്തിന്നും മതത്തിന്നും കലയിൽക്കൂടിയല്ലാതെ വളരാൻ സാധിയ്ക്കുന്നതല്ല. പുതിയ ശാസ്ത്രീയസിദ്ധാന്തങ്ങളും മതപ്രവചനങ്ങളും ജനസാമാന്യത്തെ ബാധിയ്ക്കണമെങ്കിൽ കല കൈചെലുത്തുകതന്നെ വേണം. മനുഷ്യനിൽ മാനുഷികചൈതന്യത്തേയും സാംസ്കാരികസമ്പന്നതയേയും വളർത്തുവാനും അടക്കാൻവയ്യാത്ത ഹൃദയവേദനകളേയും തടുക്കാൻവയ്യാത്ത ആത്മാവിന്റെ തൃഷ്ണകളേയും നികത്തുവാനും വഴിപിഴച്ച ധർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളേയും നീതിപാഠങ്ങളേയും പൂർവ്വസ്ഥാനത്തേയ്ക്കുതന്നെ ആനയിയ്ക്കുവാനും കല മുന്നിട്ടുനിന്ന് ശ്രമിയ്ക്കേണ്ടതാകുന്നു.

കലയും ജീവിതവും.

ജീവിതത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കലാലാവണ്യത്തെ ഊതി ജ്വലിപ്പിയ്ക്കുകയാണ് യഥാർത്ഥ കലാകാരന്മാർ ചെയ്യേണ്ടത്. 'ഉത്തമജീവിതം നയിക്കുന്ന ഒരാൾ യഥാർത്ഥ കലാകാരനാ'ണെന്നു വിശ്വസാഹിത്യകാരനായ ടോൾസ്റ്റോയി ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ ദൈനന്ദിനാവശ്യങ്ങൾക്ക് അകമ്പടി സേവിക്കാത്ത കലയ്ക്കു ശാശ്വതമായ ശ്ലാഘ ലഭിയ്ക്കുന്നതല്ല. സങ്കീർണ്ണമായ ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധവശങ്ങളെ പൂർണ്ണമായി പ്രതിഫലിപ്പിയ്ക്കുകയാണ് കലാകാരന്റെ കർത്തവ്യം' അല്ലാതെ പഴയ സാങ്കല്പിക പരിസരങ്ങളെ വീണ്ടും പുണർന്നു, പൂർവ്വസങ്കേതങ്ങളേയും പൂർവ്വഉപാധികളേയും മുറുകെപ്പിടിച്ച് ഭാവനാശ്ലിഷ്ടനായി സ്വർഗ്ഗീയാനുഭൂതികളെ ചിത്രീകരിച്ചാൽ അതുകണ്ട് വാസ്തവലോകം സ്വീകരിച്ചുവെന്ന് വരില്ല. മാനുഷികാവശ്യങ്ങ

ാംക്കുവേണ്ടി സ്പന്ദിയ്ക്കണം കലാകാരന്റെ ഹൃദയം.

കലാകാരന്റെ ചുമതല.

കലാകാരൻ ഒരു പ്രത്യേകപാർട്ടിയുടെ പ്രതിനിധിയല്ല. അയാൾ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണ്. ആത്മസാക്ഷാത്ക്കാരം(self realisation) സാധിയ്ക്കുകയാണു കലാകാരൻ ചെയ്യേണ്ടതു്. "ദേശീയജീവിതത്തെ സമുജ്ജ്വലമാക്കുക, ദേശീയജീവിതത്തിനു ഊർജ്ജസ്വലതയും ഉന്നതവികാരങ്ങളും ഉളവാക്കുക, ഏതു മാനുഷികകലയുടെയും പരമോദ്ദേശ്യം ഇതാണ്," എന്നു വിശ്വസാഹിത്യകാരനായ ഇക്ബാലും, "രണ്ടു വ്യക്തികൾ മാത്രമേ സൃഷ്ടികർത്താക്കളായുള്ളൂ. ഒന്നു ദൈവവും മറേറതു കലാകരനും" എന്നു ആംഗ്ലേയ ചിന്തകനായ 'ഷെല്ലി'യും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് പ്രത്യേകം സ്മർത്തവ്യമാണു. അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളായ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ അനാശാസ്യങ്ങളായ അനാചാരങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ, അന്ധങ്ങളായ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ സകല കഴിവുകളും സമർപ്പിച്ചു് കണ്ണീരിലും ചോരയിലും വേദനയിലും നീന്തിക്കൊണ്ടു കരകാണാതെ കരയുന്ന ഒരു വമ്പിച്ച ജനവിഭാഗത്തെ സാന്ത്വനം ചെയ്യുകയാണ് ഒരു യഥാർത്ഥക്കലാകാരൻ ചെയ്യേണ്ടതു്.

പുലാക്കാട്ടു രവീന്ദ്രൻ,
ജൂനിയർ ഇന്റർ.

FLOUR MILL
M. P. R. C. Menon.

സിനിമയുടെ സാംസ്കാരികമൂല്യം

(ടി. ഖാലിദ്, ജൂനിയർ ഇൻറർ.)

ആധുനികമനുഷ്യൻെറ ജീവിതാവശ്യങ്ങളിലൊന്നായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട് സിനിമ. ബഹുജനങ്ങളെ അത്യധികം ആകർഷിക്കുവാനും അവരുടെ മനസ്സിനെ യഥേഷ്ടം വലിച്ചിഴക്കാനും സിനിമയ്ക്കു് സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു അതിപ്രധാനമായ ഒരു നേട്ടംതന്നെയാണ്. ശുദ്ധാത്മാക്കളായ പൊതുജനങ്ങളിൽ സ്വാധീനത ചെലുത്താനുള്ള കഴിവാണ് ഒരു കലയുടെയോ വ്യവസായത്തിൻെറയോ വിജയത്തിൻെറ മാനദണ്ഡം. ഇന്ത്യയുടെ മുഖ്യമായ വ്യവസായങ്ങളിൽ എട്ടാം സ്ഥാനം സിനിമാവ്യവസായം കൈക്കലാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്ന പരമാർത്ഥത്തിൽനിന്നു, സിനിമയുടെ സ്വാധീനത നല്ലപോലെ വ്യക്തമാണ്.

ഇന്നു സിനിമ നമ്മുടെയിടയിൽ വെറും വിനോദത്തിന്നു മാത്രമുള്ളതായിട്ടാണ് പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ, ആധുനികലോകത്തു ഒരു പ്രചരണമാർഗമെന്നും അദ്ധ്യയനമാർഗമെന്നുമുള്ള നിലയ്ക്കു സിനിമ അതിലേറെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നുണ്ട്. റേഡിയോ, പത്രങ്ങൾ, പുസ്തകങ്ങൾ, പ്രദർശനം എന്നിവയോളമോ അതിലേറെയോ പ്രാധാന്യം ഈ വിഷയത്തിൽ അതിനുണ്ട്. മേൽച്ചേർത്ത ചില ഉപാധികളെക്കാളേറെ പൊതുജനങ്ങളുടേയും തൊഴിലാളികളുടേയും ഇടയിൽ കടന്നുചെല്ലാനുള്ള കഴിവ് സിനിമയ്ക്കാണുള്ളത്. ഇതിൻെറ പ്രാധാന്യം ഗവൺമെണ്ടു നല്ലപോലെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു തെളിവുകളാണു 'ന്യൂസ് റീലു'കൾ.

യുദ്ധകാലങ്ങളിലാണ് നാം ന്യൂസ്‌റീലുകളുടെ കഴിവും കാതലും കണ്ടത്. ബ്രിട്ടൻെറ തേർവാഴ്ച്ചക്കാലത്ത്, സഖ്യസേനകളോടു കൂറും ആദരവും പൊതുജനങ്ങളിൽ വളർത്താൻ അവ അത്യധികം സമർത്ഥമായി. മാത്രമല്ല, ആഫ്രിക്കയിലേയും ബർമ്മയിലേയും സമരമുന്നണികളിൽ ഇന്ത്യൻ യോദ്ധാക്കൾ വഹിച്ച മഹനീയമായ പങ്കിൽ ആവേശഭരിതരായി എത്ര ആയിരം ഇന്ത്യൻയുവാക്കൾ പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു അത്തരം ഒരു കാനേഷുമാരികണക്ക് എടുത്തിരുന്നെങ്കിൽ നമുക്കു വ്യക്തമാവുമായിരുന്നു! ഇന്നും സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയിൽ ജനകീയഗവൺമെണ്ടിൻെറ തുച്ഛമായ നേട്ടങ്ങൾ ന്യൂസ്‌റീലുകളിലൂടെ പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, എത്രയധികം വിപ്ലവാവേശങ്ങൾ നിറഞ്ഞവനായാലും ശരി, അല്ലമെങ്കിലും ഗവൺമെണ്ടിനോടു സഹതാപവും സ്നേഹവും തോന്നുന്നതു വെറും അനുഭവം മാത്രമാണ്. ഇങ്ങനെ, ന്യൂസ്‌റീലുകളുടെ ഈ അത്ഭുതസിദ്ധികളിൽനിന്നുതന്നെ സിനിമകൊണ്ടുള്ള സാംസ്കാരികമായ സാദ്ധ്യതകളും തെളിഞ്ഞുകാണാം.

സിനിമാഹാളിലെ കാണികളെ നിരീക്ഷിക്കുമ്പോൾ നമുക്കു ഒരു കാര്യം അനുഭവപ്പെടുന്നു: എത്രതന്നെ വിഷമതകളും അരിഷ്ടതകളും നിറഞ്ഞവനായാലും, അതിരററ താപവും കോപവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നവനായാലും, പട്ടിണിയുടേയും ഇല്ലായ്മയുടേയും നെല്ലിപ്പടി കണ്ടവനായാലും, സിനിമാഹാളിൽ പ്രവേശിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ആനന്ദഭരിതനാവുന്നതും, കൃഷ്ണൻെറയോ ദേശായിയുടെയോ ദീക്ഷിത്തിൻെറയോ പൊടിക്കൈകൾ കാണുമ്പോൾ ചിരിച്ചു മണ്ണുകപ്പുന്നതും നാം കാണുന്നു. ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമാവുന്നതു് ഈ കലയുടെ അന്യാദൃശമായ ആനന്ദാത്മകതമല്ലാതെ മറെറാന്നല്ല. അതുപോലെ, ശോകാത്മകങ്ങളായ പടങ്ങൾ കണ്ടു എഴുന്നേററുവരുമ്പോൾ നമ്മുടെ കണ്ണുകൾ നാമറിയാതെ നനഞ്ഞിട്ടുമുണ്ടാവും.

ഇത്രത്തോളം പറഞ്ഞതു്, സിനിമയ്ക്കു ജനഹൃദയങ്ങളിൽ വരുത്താൻ കഴിയുന്ന മാററങ്ങൾ എത്രത്തോളം കനത്തതാണെന്നു കാണിക്കാൻ മാത്രമാണ്.

എന്നാൽ സാംസ്കാരികമോ വിദ്യാഭ്യാസപരമോ ആയ തുറകളിൽ, ഇന്നു നിർമ്മിച്ചുവരുന്ന ചലച്ചിത്രങ്ങൾ വല്ല സ്ഥാനവും അർഹിക്കുന്നുണ്ടോ; ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. മനുഷ്യനോളം പഴക്കമേറിയ, യുവതീയുവാക്കളുടെ പ്രേമചരിത്രമല്ലാതെ മറെറാന്നും സിനിമയ്ക്കു വിഷയമായി തിരഞ്ഞെടുത്തുകൂടെന്ന സ്ഥിതിയാണിന്നു. അത്ഭുതകരമെന്നോണം യുവാവ് യുവതിയെ കണ്ടുമുട്ടുന്നതും, തുടർന്നു ആട്ടവും പാട്ടും, പക്ഷെ ഇടയ്ക്കു 'അനുരാഗനാടിക്കു ഒരു വിഘ്ന'വും, മിക്കവാറും മായകൊണ്ടു തടസ്സങ്ങൾ നീങ്ങി, വധൂവരന്മാർ വിവാഹരംഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതും കണ്ടു നമ്മുടെ കണ്ണുകൾ മങ്ങിയും ആത്മാക്കൾ മയങ്ങിയും പോയിരിക്കുന്നു. മേൽച്ചേർത്ത കഥ മറിച്ചായെന്നുംവരാം. ആനന്ദത്തിൽനിന്നാരംഭിച്ചു, അനിഷ്ടങ്ങളിലൂടെ മുന്നോട്ടുനീങ്ങി, അഭികാമ്യമായ പ്രാണത്യാഗത്തിൽ ചെന്നവസാനിക്കുന്ന കഥ. ഈ പഴഞ്ചൻ സമ്പ്രദായത്തിന്നു ഒരു മാററം അത്യാവശ്യമാണ്. ഇടയ്ക്കിടെ കാണുന്ന രജതരേഖകൾക്ക് ഈ തമോനിബിഡതയെ മാററാനുള്ള കഴിവില്ല. മനുഷ്യരെ ദൈനംദിനപ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നു അകററിനിർത്തുന്നതിൽ തൽപരരായവർ ചലച്ചിത്രവ്യവസായത്തിൻെറ കടിഞ്ഞാൺ പിടിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണിതു്. പ്രേമമല്ലാതെ, മനുഷ്യനെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന മറെറാരു പ്രശ്നമില്ലെന്നു വരുത്താനുള്ള ഒരു ശ്രമമാണിതു്. അതിനാൽ മൗലികമായിത്തന്നെ ഒരു പരിവർത്തനം സിനിമാകലയിൽ അനിവാര്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

എന്നിരിക്കിലും, സാംസ്കാരികോദ്ദേശ്യമില്ലാത്തതും വെറും വിനോദാത്ഥം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതുമായ പടങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെ നാം എന്തെല്ലാം ഗ്രഹിക്കുന്നു! അവ എത്രമാത്രം സ്വാധീനശക്തി നമ്മുടെമേൽ ചെലുത്തുന്നു! ശാന്താറാമിൻെറ ഡോ. കോട്നിസ്, ന്യൂതിയേറേറഴ്സിൻെറ ഡോക്ടർ, പ്രസിഡണ്ട് എന്നീ ഇന്ത്യൻപടങ്ങളും, ഗുഡ് എത്ത്, എമിലിസോള എന്നീ ഇംഗ്ലീഷുപടങ്ങളും അവയിൽ ചിലതാണ്. ഈ പടങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം നമുക്ക എന്തെല്ലാം ഗ്രഹിക്കാനും പഠിക്കാനുമുണ്ട്!

ഉദാഹരണത്തിന്നു, യാതനായനുഭവിക്കുന്ന ജനതയെ സഹായിക്കുകയെന്ന മഹത്തായ ആദർശവും ഒരു സാർവ്വദേശീയ മനോഭാവവുമാണ് ഡോ: കോട്നീസ്'' നമ്മിൽ കുത്തിവെക്കുന്നത്. കോട്നീസ് മരിച്ചുവീഴുന്ന ചൈനയിലെ മണ്ണു നമ്മുടെ സ്വന്തം മണ്ണാണെന്നു നമുക്ക തോന്നിപ്പോകുന്നു. ഇന്ത്യക്കാർ, ചൈനക്കാർ എന്ന ഭേദം നാം വിസ്മരിക്കുന്നു. മാനവസമുദായം ഒന്നാണെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ അറിയാതെ തന്നെ നാം ചിന്തിച്ചുപോകുന്നു. 'പ്രസിഡണ്ടി'നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമാണെങ്കിൽ, അതു വ്യവസായവിപ്ലവത്തെ തുടന്നുണ്ടായ തൊഴിലാളി മുതലാളിബന്ധത്തെ നമ്മെ ശരിയായ നിലയിൽ ധരിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വർഗ്ഗങ്ങളുടെ ചേരിപിരിയലിനെ സംബന്ധിച്ച ഒരായിരം പ്രസംഗങ്ങളെക്കാളും ആ പടത്തിന്നു ശക്തിയും ഊക്കുമുണ്ട്. 'എമിലിസോള'യെടുക്കുകയാണെങ്കിൽ, സത്യത്തിന്നും നീതിക്കും വേണ്ടി തൻെറ അവസാനശ്വാസംവരെ തൂലികകൊണ്ടു പൊരുതിയ ആ മഹാനായ ഫ്രഞ്ചുസാഹിത്യകാരൻെറ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആ ചിത്രീകരണം നമ്മുടെ കൺമുമ്പിൽ വെച്ചു നടക്കുന്ന ഒരു യഥാർത്ഥസംഭവമെന്നപോലെ നമ്മെ ആവേശം പിടിപ്പിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം യാതൊന്നിനെ തൻെറ ജീവിതാദർശമാക്കിയോ ആ സത്യമെന്ന മഹത്തായ ലക്ഷ്യത്തിൻെറ പക്ഷം ചേരാൻ അതു നമ്മെയും നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ മനുഷ്യരെ അവരറിയാതെതന്നെ പല ആദർശക്കാരും അഭിപ്രായക്കാരുമാക്കുവാനുള്ള സിനിമയുടെ കഴിവു മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ടാണ് ചരിത്രത്തിലെ ഏററവും വിപ്ലവകാരികളിലൊരാളായ ലെനിൻ "സിനിമ ഏററവും ശക്തിമത്തായ ഒരു പ്രചരണായുധമാണെന്നു പറഞ്ഞത്.

എന്നാൽ, വ്യക്തമായ സാംസ്കാരികോദ്ദേശ്യമില്ലാത്ത പടങ്ങൾകൊണ്ടു നമുക്ക വലിയ പ്രയോജനമില്ല. ഇന്നത്തെ സിനിമാഡയരക്ടർമാരുടേയും വ്യവസായികളുടേയും വീക്ഷണഗതിതന്നെ മാറേറണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ബോക്സ് ഓഫീസിലെ വരവനുസരിച്ച്, സാധാരണക്കാരനെ വഴിപിഴപ്പിക്കുന്ന പടങ്ങളുടെ നിമ്മാണം കശനമായി നിത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു നമ്മുടെ ഗവമ്മേണ്ടും ഫിലിം സെൻസർബോർഡും അവലംബിക്കുന്ന മാഗ്ഗം അപലപനീയമത്രെ. നല്ല പടങ്ങളെ വികൃതമാക്കുകയും, വൈകൃതങ്ങൾ അധികമുള്ളവയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയുമാണ്. ഇന്നു സെൻസർമാർ ചെയ്യുന്നത്. ഇത് സിനിമാപ്രേമികളോടും പൊതുജനങ്ങളോടും ചെയ്യുന്ന പ്രത്യക്ഷമായ അനീതിയാണ്

ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൻെറതന്നെ വീക്ഷണഗതിയും നിലപാടും വ്യക്തമാക്കാൻ അതതു രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ നിമ്മിക്കുന്ന പടങ്ങൾക്ക കഴിയും. അമേരിക്കൻ ജീവിതത്തിൻെറ ഒന്നാന്തരം മാതൃകകളാണ് അമേരിക്കൻ പടങ്ങൾ. സോവ്വിയററ് യൂനിയൻെറ വ്യാവസായികമായും സാംസ്കാരികമായുമുള്ള പുരോഗതിയുടെ കനത്ത കാൽമുദ്രകൾ ഓരോ സോവ്യററ് ചിത്രത്തിലും കാണാം ഇന്ത്യയും ഈ പൊതുതത്വത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ല. വിശാലമായ ഇന്ത്യയിൽ ബങ്കാളിലും ബോമ്പെയിലും നിമ്മിക്കുന്ന പടങ്ങൾ തമ്മിൽ നന്നെ വൈജാത്യമുണ്ട്. വിവേകാനന്ദൻേറയും ടാഗോറിൻേറയും റാംമോഹൻ റോയിയുടേയും സംസ്കാരത്തിൻെറ വെളിച്ചംതട്ടുന്ന് ബങ്കാളിപടങ്ങൾ കൂടുതൽ തത്വജ്ഞാനപരമായിരിക്കുമ്പോൾ, ബോമ്പെ പടങ്ങൾ ജീവിതത്തിലെ പ്രണയസംബന്ധിയായ വശങ്ങൾ മാത്രം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു ഒരു ദേശത്തിൻെറ സംസ്കാരം പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ സിനിമക്കു കഴിയുമെങ്കിൽ, ആ സംസ്കാരത്തിൻെറ മേൽ നിഴൽ വീഴ്ത്തുവാനും സംസ്കാരത്തിനു നവജീവൻ നൽകാനും അവയ്ക്കു കഴിയുമെന്നത് തീച്ചയാണ്. ഇതിന്നൊക്കെയും, ചലച്ചിത്രങ്ങൾകൊണ്ടു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവർ തങ്ങൾ ജനങ്ങളിൽ വരുത്തുന്ന വ്യത്യാസത്തെക്കുറിച്ചു, ചിത്രങ്ങൾക്ക ജനങ്ങളുടെ സംസ്കാരത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിലുള്ള സ്വാധീനശക്തിയെക്കുറിച്ചു, ഓർമ്മിക്കുന്നത് നന്ന്.

വിനോദത്തിൽകൂടി ജനങ്ങളെ കാര്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു മാത്രമായും സിനിമ ഉപയോഗപ്പെടുത്താം. സോവ്യററ്‌യൂനിയൻ, അമേരിക്ക മുതലായ രാഷ്ട്രങ്ങൾ ഇതിൽ നമുക്ക മാതൃക നൽകുന്നുണ്ട്. അവിടെ കിൻഡർ ഗാർട്ടർ സ്കൂളുകൾ തുടങ്ങി, മെഡിക്കൽ കോളേജുകൾവരെ അദ്ധ്യയനാവശ്യാത്ഥം ചലച്ചിത്രം ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഈ പദ്ധതികൊണ്ടു പല മെച്ചങ്ങളുമുണ്ട്. ഒന്നാമത്, അധ്യേതാക്കളുടെ ഹൃദയത്തിൽ പൂണ്ണവും ദൃഢവുമായ രൂപം വരച്ചുവെക്കാനുള്ള സിനിമയുടെ സർവ്വസമ്മതമായ കഴിവ്. മറെറാന്നു, വാക്കുകളും സമയവും വ്യയം ചെയ്യുന്നതിൽ വരുന്ന ലാഭം. മാത്രമല്ല, ഉയന്ന ക്ലാസുകളിൽ ലാബൊർട്ടറികളിലും മററും ചെയ്യുന്ന പരീക്ഷണങ്ങൾക്ക ചലച്ചിത്രങ്ങൾവഴി നിട്ടേശം നൽകുകയാണെങ്കിൽ അതെത്ര മാത്രം പ്രയോജനകരമായിരിക്കും!

ഈയൊരു നിർദ്ദേശം വിദ്യാലയാധികൃതന്മാരുടെ പരിഗണനയ്ക്കു വിധേയമാവുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. നിമ്മാതാക്കളും വിദ്യാലയാധികൃതന്മാരും ഗവമ്മേണ്ടും സഹകരിച്ചാൽ ഇ

ത്തരം മഹനീയമായ പദ്ധതികൾ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്താൻ കഴിയും.

അതിനുംപുറമെ, ഇപ്പോൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്ന ന്യൂസ്റീലുകളിൽ ഗവമ്മേണ്ടു കുറെക്കൂടി ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സംഭവങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണം മാത്രമല്ല, പൊതുജനങ്ങളെ ആവേശംകൊള്ളിക്കുന്ന മററു പല രാഷ്ട്രനിമ്മാണപദ്ധതികളുടെ വശങ്ങളും ഗവമ്മേണ്ടു പ്രദശിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. അതിനുംപുറമെ ഇന്ത്യൻ സാംസ്കാരികപടങ്ങൾതന്നെ, ഉദാഹരണമായി ചരിത്രപരമായ മന്ദിരങ്ങളും ഗുഹാക്ഷേത്രങ്ങളും മററും, നിമ്മിച്ചു വിതരണംചെയ്യണം.

അങ്ങനെ മററു ഗവമ്മേണ്ടുകൾ ചെയ്യുന്നതുപോലെ, പൊതുജനങ്ങളെ ആകമാനം ബാധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കു സിനിമയെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിലും, തദ്വാരാ ദൃശ്യവിദ്യാഭ്യാസം Visual education) അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിലും ഗവമ്മേണ്ടു മുൻകൈ എടുക്കണം.

വിജ്ഞാനപരവും സാംസ്കാരികവുമായ പ്രചരണത്തിനുള്ള ഉപാധികളെന്ന നിലയിൽ റേഡിയോ, പുസ്തകങ്ങൾ, പ്രദശനം മുതലായവക്ക് അതാതിൻെറ മണ്ഡലങ്ങളിലുള്ള ശക്തിയും സ്വാധീനതയും നിഷേധിക്കാവതല്ലെങ്കിലും സിനിമയെപ്പോലെ അത്ര സുശക്തവും സജീവവുമായ ഒരു ഉപാധിശാസ്ത്രം മനുഷ്യൻെറ കയ്യിൽ ഇതുവരെ നൽകിയിട്ടില്ലെന്നു തീർത്തുപറയാം. ശാസ്ത്രത്തിൻെറ നേട്ടങ്ങൾ മനുഷ്യൻെറ സഹായത്തിനും സംഹാരത്തിനും ഒരുപോലെ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെന്ന സംഗതിയോക്കുമ്പോൾ ആധുനികമനുഷ്യനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഈ മഹത്തായ അനുഗ്രഹം— സിനിമ— വേണ്ടവിധത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യൻെറ അപകഷത്തിനും അതുതന്നെ ഇടയാക്കിയേക്കും എന്ന സംഗതി നാം വിസ്മരിക്കരുത്. ചലച്ചിത്രകലകൊണ്ടു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നവർ ഓത്തിരിക്കേണ്ട പ്രധാനസംഗതിയാണിത്.

TEA GIRL
M. P. Ramachandra Menon.

പുരോഗമനസാഹിത്യം

മലയാളസാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ അടുത്തകാലത്തായി വലിയ ശബ്ദ കോലാഹലമുണ്ടാക്കികൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണ് പുരോഗമനസാഹിത്യം. നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ ഇന്നു പല ചേരികളിലായി തിരിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ പൂർവ്വകാലചരിത്രത്തിലേക്കു ഒന്നു കണ്ണോടിക്കുന്നതിൽ തെറ്റുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സംസ്കൃത പാണ്ഡിത്യമില്ലാത്ത ഒരാളെ സാഹിത്യകാരൻ എന്നു സന്ദേഹിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. അന്നന്നെ കവിതകൾ മിക്കവാറും സംസ്കൃതഭാഷാഭ്യസനത്തിന്റെ ബഹിർഗ്ഗമനങ്ങൾ മാത്രം ആയിരുന്നു. രാജാക്കന്മാർക്കും പ്രഭുക്കന്മാർക്കും സമുദായത്തിലെ ഉയർന്ന ആളുകൾക്കും മാത്രം അധികാരമുള്ള ഒന്നായി സാഹിത്യത്തെ ഗണിച്ചിരുന്നു. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ കവിത എന്നാൽ പാണ്ഡിത്യമെന്നായിരുന്നു അന്നത്തെ അർത്ഥം. ഒന്നുകിൽ ഈശ്വരൻ അല്ലെങ്കിൽ രാജാവ്, അതുമല്ലെങ്കിൽ പുരാണവസ്തുകൾ ഇവയായിരുന്നു അന്നത്തെ കവികളുടെ ശ്രദ്ധാവിഷയങ്ങൾ. രാജാക്കന്മാരെയോ, പ്രഭുക്കന്മാരെയോ പ്രീണിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒരു സാഹിത്യവ്യാപാരം ഒരിക്കലും സ്വതന്ത്രമായിരിക്കാൻ നിവൃത്തിഇല്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് മഹാകവി കുമാരനാശാൻ തന്റെ സാഹിതീസേവനം ആരംഭിച്ചത്. അദ്ദേഹം പല പ്രതിബന്ധങ്ങളേയും നേരിട്ടാണ് ജനങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള കാവ്യതല്ലജങ്ങൾ കൈരളീദേവിക്ക് സമർപ്പിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തിനുമുമ്പുവരെ കേവലം വിനോദത്തിനും പാണ്ഡിത്യത്തിനും ഉള്ള ഒരു ഉപകരണത്തിൽ കവിഞ്ഞു നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിനു സൃഷ്ടിപരമായ ഒരു മെച്ചവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ ഇതിനു വ്യത്യസ്തമായ നിലയിൽ ചിലതു് ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അത്ര കാര്യമായി സമുദായപരിഷ്കരണം ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

എന്നാൽ കാലത്തിനു കാര്യമായ പരിവർത്തനം വന്നുകഴിഞ്ഞു. നാമിന്നു ദുർഭിക്ഷതയിൽ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ കരാളദംഷ്ട്രങ്ങളിൽപെട്ടു നരകയാതന അനുഭവിക്കുന്ന ഒരു നിലയിലെത്തിയിരിക്കയാണ്. സുഭിക്ഷതയിൽ മുഷിഞ്ഞു പാവങ്ങളുടെ രക്തത്തുള്ളി കൊണ്ടു പടുത്ത പള്ളിമേടയിൽ അലസമായി ചൂഷണവും നടത്തി ജീവിക്കുന്ന ഒരുകൂട്ടം ആളുകൾ ഒരു വശത്തു്, പട്ടിണിയിലും പരവശതയിലും പാടുപെട്ടു ഒട്ടിയ വയറും, ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ കവിളും കേവലം മനുഷ്യരൂപങ്ങളും മാത്രമുള്ള കുറെ ആളുകൾ വേറൊരുവശത്ത്. ഇങ്ങനെ നാകവും നരകവുംപോലെ വ്യത്യാസമുള്ള ഒരു നിലയാണ് നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇന്നുള്ളതു്. ഈ വ്യത്യാസം മാറി ഒരു സാമ്പത്തികസമീകരണം കൈവരാതെ സമാധാനവും സുഖവും അസാദ്ധ്യമായ സംഗതിയാണെന്നുള്ളതു് ഒരു ചരിത്രയാഥാർത്ഥ്യം മാത്രമാണ്.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ട ഉത്തേജനം കൊടുക്കുന്നതും അവരെ പ്രവൃത്തിപദ്ധതിയിലേക്കു ആനയിക്കുന്നതും മനുഷ്യസ്നേഹികളായ യഥാർത്ഥ കവികളുടെ ജീവിതനിർവ്വിശേഷമായ കർത്തവ്യമാണ്. അല്ലാതെ ചുററുപാടുകളുടെ മുമ്പിൽ കണ്ണുമടച്ച് പ്രതിബന്ധത്തിന്റെമുമ്പിൽ ഭീരുത്വം കാണിച്ച് പിൻമാറുകയല്ല സാഹിത്യകാരന്റെ കർത്തവ്യം. യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ തുറന്നു കാണിച്ച അതാതു കാലത്ത് മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി ഉപകരിക്കുന്ന സാഹിത്യമാണ് പുരോഗമനസാഹിത്യമെന്നുള്ളതു് എല്ലാവരും സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സംഗതിയാണ്. ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യമെന്നോ, മഹാത്മാഗാന്ധി എന്നോ, പറഞ്ഞതുകൊണ്ടോ നമ്മുടെ പുരാതന സംസ്കാരത്തെ പുകഴ്ത്തി കവിതകൾ എഴുതിയതുകൊണ്ടോ ഒരാൾ ജനകീയ കവിയാകുന്നില്ല. തന്റെ ചുററുപാടുമുള്ള വിഷമത അനുഭവിക്കുന്നവരുടെ ദുരിതങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളാനും അതിനു ഒരു പൂർണ്ണവിരാമം ഇടുന്നതിനു പ്രവർത്തിക്കുവാനും ഉള്ള സന്മനസ്സും ആയാൾക്കുണ്ടായിരിക്കണം. തന്റെ കവിതകളും പ്രവർത്തനങ്ങളുമെല്ലാം ആത്മാർത്ഥതയുടെഅടിത്തട്ടിൽനിന്നും ഉൽഭൂതമാകുന്നവ ആയിരുന്നാൽ മാത്രമേ അതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമുള്ളു. അല്ലാതെ ഇന്നത്തെ ചിലവലിയ സാഹിത്യകാരന്മാരെന്നഭിമാനിക്കുന്നവരെപോലെ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങൾക്കും, പണമുണ്ടാക്കുന്നതിനും വേണ്ടി മാത്രം എഴുതുന്നവർക്കു ഒരിക്കലും ജയകീയകവികളാകുവാൻ സാധ്യമാകുകയില്ല. അവരുടെ വാക്കു് സാധാരണ ജനങ്ങൾ വിശ്വസിക്കയുമില്ല

ജീവിതത്തിന്റെ ഇരുണ്ട വശങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിനെ മാമൂൽപ്രിയന്മാരായ ചില സാഹിത്യകാരന്മാർ എതിർത്തുകാണുന്നു. എന്നാൽ നാം ആരാധിക്കുന്ന, ബഹുമാനിക്കുന്ന പുരാണങ്ങളിലേക്ക് ഒന്നു കടക്കാം. അതിൽ വ്യഭിചാരത്തേയും, അശ്ലീലപ്രവർത്തനങ്ങളെയും കുലങ്കഷമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയെല്ലാം നല്ല കാവ്യങ്ങളാണെന്നു എല്ലാവരും സശിരഃകമ്പം സമ്മതിക്കയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ വയറുപൊരിയുമ്പോൾ നഗ്നതമറക്കുവാൻ നിവൃത്തി ഇല്ലാത്തപ്പോൾ തന്റെ കുട്ടികൾക്ക് അരക്കഞ്ഞികൊടുക്കുവാൻ ഗത്യന്തരമില്ലാത്തപ്പോൾ സദാചാരബോധത്തെ മറന്നു ചാരിത്രം വിററതിന്നുപോകുന്ന സ്ത്രീകളെപററി വർണ്ണിച്ചുകൂടാ. അവരെ അങ്ങനെ ഉള്ള ഒരു ചുററുപാടിൽ എത്തിച്ചേർക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതിയെപ്പററി ആ കലാകാരനു ഒന്നും പറയുവാനുമില്ല. വിപ്രലംഭശൃംഗാരജടിലമായ ഗീതഗോവിന്ദവും മററും വീടുകളിൽ അമ്മക്കും

അച്ഛനും മക്കാംക്കുംകൂടി പാടാം; ഭക്തിപരവശരാകാം. ഇതിനെല്ലാം ഒരു സമാധാനം അവർ പറയുന്നുണ്ട്. അവയെല്ലാം പുരാണങ്ങളും ഈശ്വരനെ സംബന്ധിക്കുന്നവയും ആണുപോലും. പുരാണമാകുന്ന മറപിടിച്ചുകൊണ്ടു ഏതു് നികൃഷ്ടപ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിനേയും അവർ എതിർക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ നാം ദൈനംദിനം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സാധാരണസംഭവങ്ങൾ വർണ്ണിച്ചാൽ അ അവർ അരിശംകൊള്ളുകയുംചെയ്യും.

സാഹിത്യകാരന്മാർ അവരുടെ ഭാവനാലോകത്തുനിന്നു സാധാരണക്കാരുടെ ഇടയിലേക്കു ഒന്നു ഇറങ്ങിവരണമെന്നുമാത്രമെ പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാർ പറയുന്നുള്ളു. വ്യഭിചാരത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതു അതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനല്ല. പിന്നെയോ ഒരു സ്ത്രീക്ക് ചാരിത്രം വിററതിന്നേണ്ടിവരുന്ന ചുററുപാടുകൾ ഏവയാണെന്നു പൊതുജനങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും അതിന്നു് ഒരു ഉപശാന്തി കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു നാട്ടുകാരുടെ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിമാത്രമാണ്

സ്വതന്ത്രരായ നമുക്കു പല സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളും ആവശ്യമാണ്. സാഹിത്യത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കു അവ കൂടിയേകഴിയൂ. ഓരോ പ്രസ്ഥാനക്കാരും അവരുടെ കലാകർമ്മം മാത്രമാണ് ഉൽകൃഷ്ടമെന്നും അതുകൊണ്ടുമാത്രം കലയുടെ പൂർണ്ണത പ്രാപിക്കാമെന്നും ദുരഭിമാനംകൊള്ളുന്നതു ഒരിക്കലും ആശാസ്യമല്ല പുരോഗമനസാഹിത്യമെന്നു കേട്ടാൽ ഞെട്ടുന്ന കുറെ വയസ്സൻസാഹിത്യകാരന്മാർ നമുക്കുണ്ട്. അതുപോലെത്തന്നെ നേരത്തെ എഴുതിയിട്ടുള്ള കൃതികളിൽ പുരോഗമനോന്മുഖങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന കുറെ യുവസാഹിത്യകാരന്മാരും. തങ്ങളുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ മാത്രം അന്ധമായ വിശ്വാസവും മററുള്ളവയിൽ അതിരുകവിഞ്ഞ വെറുപ്പും പ്രത്യേകതാല്പര്യങ്ങളുടെ പ്രേരണയാലുണ്ടാകുന്ന കക്ഷിപിടുത്തവും ഒരിക്കലും നന്നല്ല. മനുഷ്യൻതന്നെ അപൂർണ്ണനാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു ഒന്നുംതന്നെ പൂർണ്ണമല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കി അന്യോന്യം എതിർപ്പില്ലാതെ സൌഹാർദ്ദമായി പെരുമാറുന്നപക്ഷം നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്നു നല്ല ഒരു ഭാവി ഉണ്ടാകതന്നെ ചെയ്യും. മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ സാംസ്കാരികമായ പുരോഗതിയായിരിക്കണം സാഹിത്യകാരന്റെ കർത്തവ്യമെന്നുള്ളതു് ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കരുതു്. ആ ലക്ഷ്യം തെററാതെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സാഹിത്യകാരനു മാത്രമെ തന്റെ ഭാഷക്കു എന്തെങ്കിലും പ്രയോജനം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു.

കെ. എ. കേശവൻനായർ,
സീനിയർഇൻറർമീഡിയററ്.

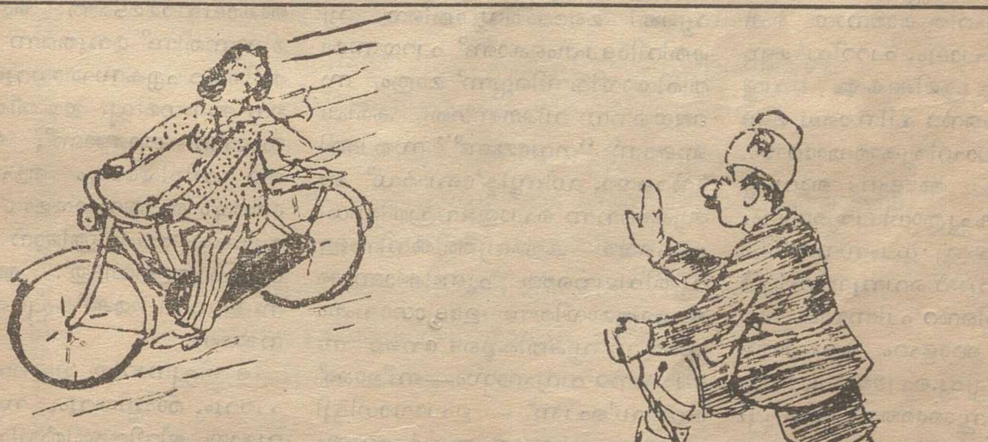

പോലീസ്:— നില്ലു! നില്ലു! ബെല്ലില്ലാത്ത സൈക്കിൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത് നിയമവിരുദ്ധമാണെന്നറിയില്ലേ?

സ്ത്രീ:— അറിയാം അറിയാം പക്ഷെ ബ്രെയ്ക്കില്ലാതെ സൈക്കിളെങ്ങിനെ നിർത്തും?

മുരളീധരൻ.

സ ഞ്ജ യ ൻ

മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തിനുവേണ്ടി ലോകോത്ഭവത്തിൽ ആരംഭിച്ചതും, ലോകാവസാനംവരെ നിലനിൽക്കുന്നതുമായ ഒരു അഭിപ്രായഗതിയുടെ വിശദീകരണം, അതായിരുന്നു സഞ്ജയൻ. ആ അഭിപ്രായഗതിയെ ബാഹ്യലോകത്തിലെ കാലത്തിന്നൊത്ത ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചു. ചിരിയിലൂടേയും, തമാശയിലൂടേയും, കടുത്ത ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ലോകത്തിന്നു മുമ്പിൽ എടുത്തുകാട്ടി, അവയെ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്കുള്ള പരിഹാരമാർഗങ്ങളെ അദ്ദേഹം പ്രതിപാദിച്ചു.

"തറവാട്ടിലേ, ചെൻതെങ്ങിൻ തൈപോലുള്ള' ഒരു കേരളീയകവിയുടെ കഴുത്തിൽ കടന്നുപിടിച്ച് കെട്ടിത്തൂക്കി കൊല്ലുകയും, വിശ്വവിശ്രുത സാഹിത്യകാരനായ ഷെയ്ക്സ്പീയറെപോലും, പററിച്ച് മണ്ണുകപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്ത വിഷാദാത്മകന്റെ പിന്നാലെ മണ്ടരുതെന്നു് സാഹിത്യകാരന്മാരോടും, കവികളോടും അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഏകച്ഛത്രാധിപത്യത്തിലും, പൌരസ്വാതന്ത്ര്യ ധ്വംസനത്തിലും എത്തിച്ചേരുവാൻ വെമ്പുന്ന റഷ്യൻ കമ്യൂണിസത്തിന്റെ പിന്നാലെ പായരുതെന്നു് അദ്ദേഹം യുവാക്കളെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു. പൌരസ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും, സംസ്കാരത്തേയും നശിപ്പിച്ച് "മനുഷ്യന്റെ ഉത്തമാംഗം വയറെന്നു ശഠിക്കുവോ"രുടെ പിന്നാലെ നടക്കുന്നത് എന്തുതന്നേയായാലും, സംസ്കാരത്തിന്റേയും, അഗാധചിന്താഗതിയുടേയും വിളനിലമായ ഭാരതത്തിലെ യുവാക്കൾക്ക് ചേർന്നതല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. "ധിക്കാരികളെ, രാക്ഷസന്മാരെ, ഞങ്ങളെ ദ്രോഹിക്കുന്ന നിങ്ങളോട് ഞങ്ങൾ പകരം ചോദിക്കും" എന്ന് രണ്ടു് കയ്യും തലയിൽവെച്ച് ആർക്കുന്നതും, "അപ്രായോഗികമായ ബഹളം"സൃഷ്ടിക്കുന്നതും സ്ത്രീത്വമല്ലെന്നും, സമാധാനപരമായ പ്രവർത്തനംകൊണ്ടു് ഏതൊരു സ്ത്രീക്കും, പുരുഷനോടുള്ള തന്റെ സമത്വം മാത്രമല്ല ഉയർച്ച പോലും ലോകത്തിന്നു വിശദീകരിച്ച് കൊടുക്കുവാനും, കൈവരുത്തുവാനും, സാധിക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം യുവവനിതകളോട് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം ചെയ്തത് അശ്രദ്ധനും, അലസനും, സാധാരണനുമായ ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നില്ല നേരേമറിച്ച് ആ വ്യക്തിയുടെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമായ ആ അഭിപ്രായഗതിയായിരുന്നു—അതേ സഞ്ജയനായിരുന്നു.

സഞ്ജയൻ പലരേയും പരിഹസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്തിന്ന്. നിർത്തിവെച്ച് പരിഹാസത്തീയിൽ ചുട്ടെരിച്ചിട്ടുപോലുമുണ്ടു്. എന്നാൽ അത് ഒരു വ്യക്തി മററൊരുവ്യക്തിയെ വ്യക്തിവിദ്വേഷംകൊണ്ടു് പറയുന്നമാതിരിയായിരുന്നില്ലെന്ന് മാത്രം. സഞ്ജയനെന്ന വീക്ഷണഗതി കമീഷണരെന്ന "ഗവമ്മേണ്ടു്" സത്വത്തിന്റേയൊ, ഡീസ്ട്രിക്ട് ബോർഡ് അദ്ധ്യക്ഷനെന്ന പൊതുജനപ്രതിനിധിയുടേയൊ കർത്തവ്യത്തിൽനിന്നുള്ള വ്യതിചലനത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കൽ മാത്രമായിരുന്നു. ഉദ്യോഗവേഷം ചമയുന്ന വ്യക്തികളുടെ നേരെ സഞ്ജയന്റെ ചന്ദ്രഹാസം—ബ്ളാക്ക് ബേർഡ് പെന്ന് – ഉപയോഗിച്ചിട്ടേയില്ല. എന്നാൽ അവർ വേഷം അണിഞ്ഞ് കഴിഞ്ഞാൽ......... അത് കാര്യം വേറെ !!

സഞ്ജയൻ ആരേയും . പരിഹസിച്ച് ആർത്ത് ചിരിച്ചിരിക്കാം. എന്നാൽ ആരേയും ശകാരിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഫലിതസാഹിത്യത്തിൽ ഉടനീളം കാണുവാൻ കഴിയുന്ന ഒരു വാസ്തവമത്രെ ഇതു്. എജ്യൂക്കേഷണൽ ആഫീസരുടെ വിസ്ഥിത്തം ആഫീസ് മുറിയിലെ ചിത്രങ്ങളെപോലും പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നാൽ അദ്ധ്യാപകനെപ്പോലും ദേഷ്യം പിടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. അതാണു് പറഞ്ഞതു്, വ്യക്തിത്വത്തിൽനിന്നു് ഉയർന്ന്,

കർമ്മണ്യേവാധികാരസ്തേ
മാഫലേഷു കദാചന എന്ന ഗീതോപദേശത്തെ മുറുകേപിടിച്ച ഒരു വിചാരഗതിയായിരുന്നു സഞ്ജയൻ എന്നു്.

ഈ പ്രതിഭയെ സാഹിത്യലോകത്തിലേക്കു് തള്ളിവിടുന്നതിന്നു് ഒരു "ചാർജ്ജ് ഷീററ്" ശ്രീമാൻ എം. ആർ. നായരവർകളുടെ പേരിൽ തെയ്യാറാക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ ആ, എം. ആർ. നായർ ഏതെല്ലാംവിധം കായികവും, മാനസികവുമായ ക്ലേശങ്ങൾ സഹിച്ചുകൊണ്ടാണു് ആ പ്രതിഭയെ സാഹിത്യലോകത്തിൽ നിലനിർത്തിപ്പോന്നതെന്നോ! അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നി അകാലചരമമടഞ്ഞു. ആ ദുഃഖം ശമിക്കുന്നതിന്നു് മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏകസന്താനവും മാതാവിനെ അനുഗമിച്ചു. ഈ തീരാ ദുഃഖങ്ങൾ പേറിക്കൊണ്ടാണു്, ആ പ്രതിഭയെ ചിരിയുടേയും ആഹ്ലാദത്തിന്റേയും പെരുമ്പറയുമായി സാഹിത്യലോകത്തേക്കു് ശ്രീമാൻ എം. ആർ. നായർ തള്ളിവിട്ടതു്. അദ്ദേഹത്തിന്നുള്ള നന്ദി നമുക്ക് കൂപ്പുകൈയോടെ നൽകാം.

ദുഷിച്ചുനാറിയ വശങ്ങളെ കലാപരവും, രാഷ്ട്രീയവും, സാമുദായികവുമായ ജീവിതത്തിൽനിന്നു തുടച്ചുനീക്കി അവയെ പരിശുദ്ധമാക്കുവാൻ വെമ്പുന്ന ആശയഗതിയെ വിശദീകരിച്ച് ആ പ്രതിഭ മനുഷ്യത്വത്തിന്നു് ഒരു വമ്പിച്ച ഗുണമത്രേ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. അതു് ആ ആശയഗതിയേ ലോകോത്തരം ഉയർത്തുയും, ലോകത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തട്ടി ഉണർത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

രാമനാഥൻ സി. വി. സീനിയർ
ഇൻറർമീഡിയററ്

*ബാഷ്പഹാരം.

ഭാഷയ്ക്കു പദത്തിൻെറ പൊന്നണിപ്പൂഞ്ചേലയാൽ
വേഷത്തിൽ, വിഭൂഷയിൽ വൈവിധ്യം വരുത്തിയും
ആമംഗലാംഗീരൂപം നിറച്ചും കനകത്തി-
ന്നായിര മലങ്കാരം വേണ്ട മട്ടണിയിച്ചും,
കേരളാംബികയുടെ കൈക്കുമ്പിൾ നിറയവെ
കേരപാകമാം വിദഗ്ദ്ധഭോജ്യങ്ങൾ സമ്മാനിച്ചു.
പൂരിതഗുണഭര, മുദാരമൊരു ഹൃത്തിൽ
പാരിടം നിറയുന്ന രാഗവൈശിഷ്ട്യം ചേർത്തും.
തൻ തറവാടിന്നൊത്ത പെൺകൊട നടത്തിക്കാൻ
തൻ കഴിവാവുംവിധമാരൊരാൾ ചെലവാക്കി.
അപ്പിതാവയ്യോ.........പേനവിറക്കുന്നദ്ദേഹത്തിൻ
തൃപ്പദങ്ങളിലെൻെറ ബാഷ്പാക്ഷരങ്ങൾ വീഴ്കെ
തെല്ലിട കരയായ്കലോകമേ കണ്ണീരിൻെറ
വെള്ളത്തിൽ തല്ക്കാവ്യങ്ങൾ മാഞ്ഞാലോ മറഞ്ഞാലോ.
കണ്ണുനീർ കണങ്ങളാൽ മുത്തുമാല്യങ്ങൾ ചൂടി
സ്വർണ്ണാഭം ഭവൽസ്മൃതി മണ്ഡലം വിരാജിപ്പൂ
നാലഞ്ചു ബാഷ്പാക്ഷരമാലിക ചാർത്തട്ടെയെൻ
തൂലികയബലമിതെങ്കിലുമാത്മാർത്ഥമായ്........

BY

കൊളായി ബാലകൃഷ്ണൻനായർ.
പൂർവ്വവിദ്ധ്യാർത്ഥി.

---

* ഉള്ളൂരിൻെറ ചരമത്തിൽ.

UNIVERSITY LIBRARY
22 MAR 1950

വയനാട്.

വിജയശ്രീ വിലസുന്ന വയനാട്;– അതിനെ വാനമ്പാടികൾ വാനോളം പുകഴ്ത്തുന്നു. അതികുതുകിയായ അനിലൻ അലസതയെന്ന്യേ അതിനെത്താലോലിക്കുന്നു. ആദിത്യൻ പോലും അതിന്റെ മേൽ ആശങ്കയോടുകൂടി മാത്രമേ തന്റെ ഉഗ്രകിരണങ്ങളെപതിപ്പിക്കുന്നുള്ളു. പീയൂഷം പൊഴിച്ച് ആ നാടിനെ പുളകിതയാക്കിക്കൊണ്ട് പനിമതി അംബരത്തിൽ ആസന്നസ്ഥനാകുമ്പോൾ വനകുസുമങ്ങളെ ലാളിച്ചുകൊണ്ട് പവനൻ തന്റെ ശീതളകരങ്ങളാൽ ആ മോഹനാംഗിയെ തലോടുന്നു. അങ്ങിനെ പ്രശാന്തരമണീയമായ ഒരന്തരീക്ഷത്തിൽ പ്രകൃതിസൌന്ദര്യത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമായി പ്രശോഭിക്കുന്ന ആ പുണ്യഭൂമി അർഹിക്കുന്ന മേന്മ അനല്പമാണ്— അതിഭാസുരമാണ്.

പ്രകൃതിയുടെ ശില്പകലാനൈപുണ്യം പൂർണ്ണമായി പ്രതിബിംബിക്കുന്നത് അയൽനാട്ടിലെക്കാൾ വയനാട്ടിലാണ്. അംബരചുംബികളായ വൃക്ഷകദംബങ്ങൾ അതിന്റെ അഭിമാനസ്തംഭങ്ങളാണ്. മനോജ്ഞമായ മലരണിക്കാടുകൾ അതിന്റെ മനോഹാരിതയുടെ മാനദണ്ഡമാണ്. കരൾ കുളർപ്പിക്കുന്ന ആരവം പൊഴിച്ചുകൊണ്ട് കുന്നിൻചരുവിൽക്കൂടി കുതിച്ചുപായുന്ന കാട്ടാറുകൾ ആ മലനാട്ടിന്നു മാറ്റുകൂട്ടുന്നു. ഏവരേയും സ്വീകരിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ആ നാട്ടിലെ വിശാലമായ വയൽപ്പരപ്പുകൾ അതിന്നു പുതുമപൂശുന്നു. ചുള്ളികളും വള്ളികളും പടർന്നുപിടിച്ചു പാതാളത്തോളമെത്തുന്ന കൊല്ലികളും ഏവരേയും അമ്പരപ്പിക്കുന്ന വൻ മലകളും പടുക്കൂറ്റൻ പാറക്കെട്ടുകളും ആ നാട്ടിന്റെ അന്തസ്സിന്നു നിദാനങ്ങളാണ്. ഭാരതത്തിന്റെ നന്ദനോദ്യാനമാണ് കേരളമെന്നു വിശ്വം മുഴുവൻ വിളിച്ചുപറയുമ്പോൾ അതിൽ വിരാജിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഒരു സുരഭിലസൂനമാണ് വയനാടെന്ന് പറയുന്നത് വെറും പരമാർത്ഥം മാത്രമായിരിക്കും. അത്രമാത്രം അഴകൊഴുകുന്ന വയനാട് ആരെയാണ് ആഹ്ലാദ പുളകിതരാക്കാത്തത്?

ഒരുകാലത്ത്, ചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ തങ്കലിപികളാൽ കുറിക്കേണ്ടുന്ന സംഭവപരമ്പരകൾക്കു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്ന ഭൂമിയാണ് വയനാട്. പ്രതാപവാനായ പഴശ്ശിരാജവിനാൽ പ്രജാപാലനം ചെയ്യപ്പെട്ട പാവനപ്രദേശമാണത്. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രേമവും സ്വരാജ്യസ്നേഹവും അവിടെ വഴിഞ്ഞൊഴുകിയിരുന്നു. അന്ന് അതിന്റെ തലസ്ഥാനം ഇന്നത്തെതായ മാനന്തവാടിതന്നെയായിരുന്നു എന്നാണ് കരുതപ്പെടുന്നത്.

…………… ലോകത്തെ മുഴുവൻ കിടുകിട വിറപ്പിച്ച നെപ്പോളിയനെ തോല്പിച്ച ആർതർ വെല്ലസ്ലി എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പടനായകനെ പഴശ്ശിരാജാവ് സധീരം പൊരുതി പരാജയപ്പെടുത്തി ചരിത്രത്തിൽ ഒരു സുവർണ്ണാദ്ധ്യായം സൃഷ്ടിച്ചത് വയനാട്ടിൽനിന്നല്ലാതെ മറ്റെവിടെനിന്നും ആയിരുന്നില്ല. അന്നു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നുവേണ്ടിപ്പൊരുതിയ ധീരാത്മാക്കളുടെ—സാമ്രാജ്യത്വത്തെ ധിരധീരം ചെറുത്തുനിന്ന രണനിപുണന്മാരുടെ—കുടുംബാവശിഷ്ടങ്ങൾ ഇന്നും വയനാട്ടിന്റെ ഏതു മുക്കിൽ നോക്കിയാലും കാണുവാൻ പ്രയാസമില്ല.

ബ്രിട്ടീഷുകാർ, ഇന്ത്യ കൈവശപ്പെടുത്തി. വയനാടും മറ്റു രാജ്യങ്ങളെപ്പോലെ അധഃപതിച്ചു. അടിമത്തശൃംഖലയാൽ ബദ്ധയായി. അപരിഷ്കൃതരീതിയിൽ കാടുകളെ ആശ്രയിച്ചു ജീവീക്കുന്നവർ, ഫലമൂലാദികൾ ഭക്ഷിക്കുന്നവർ; അവരുടെ അദ്ധ്വാനഫലം അനുഭവിച്ചു ജീവിക്കുന്നവർ ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു വിഭാഗം ജനതയുടെ ആവാസസ്ഥലമായി അചിരേണ വയനാട് ഇതരരാജ്യങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ പ്രശസ്തിയില്ലാതെ, നിസ്തേജസ്സമായ ഒരു പരിതസ്ഥിതിയിലെത്തിച്ചേർന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കിരണധോരണികൾ ഭാരതംമുഴുവൻ ആ സുവർണ്ണമരീചിയിൽ സുരഭിലമാക്കിത്തീർക്കുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ വയനാട്ടിന്നു ചെയ്തുതീർക്കേണ്ട കടമകൾ ഒട്ടധികമുണ്ട്. വയനാട്ടിൽ അധഃകൃതർ—പണിയരെന്നും മറ്റുമായി അറിയപ്പെടുന്നവർ—വളരെ അധികമുണ്ട്. നിരക്ഷരകുക്ഷികളായി ലോകജീവിതത്തിൽ; ബഹുജനമദ്ധ്യത്തിൽ തങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങളോ അവകാശങ്ങളോ അറിയുവാൻ കഴിവില്ലാതെ കൂപമണ്ഡൂകങ്ങളായി പരാശ്രയത്തിന്റെ പടിക്കൽ ജീവിതപാത്രവുമെടുത്തു നില്ക്കുന്ന യാചകർ നിരവധിയുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ ഉദ്ദേശമോ സാമാന്യജനങ്ങളുടെയിടയിൽ തങ്ങൾക്കുള്ള നിലയോ വിലയോ അറിവാൻ സമുദായത്തിന്റെ സ്വാർത്ഥതയിൽ—മനുഷ്യൻ മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയരക്തം നുകരുന്ന, ആ മനംമടുപ്പിക്കുന്ന ദുഷ്ടതയിൽ—നികൃഷ്ടകഷ്ടതയിൽ, അവക്കവസരമുണ്ടായിരുന്നില്ല; അവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്നും ആ നില തുടന്നുപോകുകയോ?...

പോരാ! വയനാട്ടിന്നു ശോഭനമായൊരു ഭാവിയുണ്ടാകണം. അതു സാധുസംരക്ഷണത്തിൽനിന്ന്; അധഃകൃതോദ്ധാരണത്തിൽനിന്ന്; സമുദായപരിഷ്ക്കരണത്തിൽനിന്ന് മാത്രമേ സാദ്ധ്യമാകുകയുള്ളു. വളരെക്കാലമായി യജമാനനെത്തടിപ്പിച്ച്, അയാളുടെ ദാസ്യവൃത്തിയെടുത്ത് ജീവിതം തുടരുന്ന ഏതൊരു പട്ടിണിപ്പാവത്തിന്റെയും നിലക്കു അന്നും ഇന്നും പറയത്തക്ക മാറ്റമൊന്നുമുണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു ഭാഗത്തു മുതലാളിയുടെ പത്തായം നിറയുമ്പോൾ മറുഭാഗത്തു ആ അദ്ധ്വാനശീലന്മാർ വിശപ്പട

ക്കവാൻ കാട്ടു കയറണം; കാട്ടുകിഴങ്ങുകൾ ഭുജിക്കണം. പ്രഭുത്വത്തിന്റെ ശക്തി കായികമായി വൎദ്ധിച്ചുവരുമ്പോൾ അതിന്നായി നിരന്തരം ചോര നീരാക്കുന്ന പാവങ്ങളുടെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചുവരുന്നു. തന്റെ ചാള പൊളിഞ്ഞു ദ്രവിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ അവൻ തന്റെ തലമേൽ ചവിട്ടുന്ന സഹോദരന്റെ പുര ഓട്ടമേയുവാൻ വെമ്പുന്നു;—ബദ്ധപ്പെട്ടു പണിയെടുക്കുന്നു. അവനു മഴയോ മഞ്ഞോ വെയിലോ കുളിരോ ബാധകമല്ല. എന്തൊരു ത്യാഗികൾ!! ... എത്ര വലിയ സേവനമാണവർ സഹോദരന്മാൎക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുന്നതു്?...

എന്നാൽ ഇതു് യഥാൎത്ഥസേവനമല്ല. അവൻ ചെയ്യുന്ന സേവനത്തെ അവൻതന്നെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയാത്തവിധം അവർ അത്ര മാത്രം അധഃപതിച്ചുപോയി. അവരെ ആ നാശകൂപത്തിൽനിന്നുംകൈകൊടുത്തു കയററുവാൻ ശ്രമിക്കാതെ അടിക്കടി അന്ധകാരത്തിലേക്കുന്തിവിടുവാൻ മുതിരുന്ന ഹൃദയശൂന്യന്മാർ ഇന്നും നമ്മുടെയിടയിൽ ഇല്ലാതില്ല.

ഈവിധ മനഃസ്ഥിതിയൊഴിഞ്ഞു് എല്ലാവരും ഏകോദരസഹോദരഭാവേന വൎത്തിക്കുക; അതുവഴി വയനാട്ടു് മററുനാട്ടുകൾക്കു മാതൃകയായിത്തീരുക; ഏതെല്ലാംവിധത്തിൽ സാദ്ധ്യ ജനോദ്ധാരണം സാദ്ധ്യമാണോ ആവിധ പരിപാടികളെല്ലാം വിളംബം വിനാ നടപ്പിലാക്കുക; "സമത്വം;" "സഹോദര്യം" എന്നീ പാവനപദങ്ങൾ പുലൎന്നുവരുക; അങ്ങിനെയൊരു സുവൎണ്ണകാലം വയനാട്ടിന്നു വന്നുചേരുക; ഹാ! ഏതു മാനവഹൃദയമാണ് അതിനെ സ്വാഗതം ചെയ്യാത്തതു്? ആൎക്കാണ് ആ ശോഭനകാലം കണ്ടു കൺകുളൎക്കുവാൻ മോഹമുണ്ടാകാത്തതു്?......

വയനാട് ശാന്തിയുടെയും സമാധാനത്തിന്റെയും വിളനിലമായി ലോകരംഗത്തിലേക്കുയരുന്നുവരെട്ടെ!......".

എ. അഗസ്റ്റിൻ,
ജൂനിയർ ഇൻറർമിഡിയററ്.

CAT AT REST

K. P. RAJAN

CHAMUNDI TEMPLE, MYSORE

A. SETHURAM, J. I.

EXCHANGE

We have pleasure in acknowledging with thanks the receipt of the following Magazines:—

1. Barrovian, Isle of Man
2. The National College Magazine, Thiruchirapalli
3. Government College Miscellany, Mangalore
4. Pudukotai College Magazine
5. Hindu Theological High School Magazine, Madras
6. Malabar Christian College Magazine, Calicut
7. The Ceded District Callege Magazine Guntur
8. The Presidency College Magazine, Madras
9. Ramakrishna Home and School Magazine Madras
10. The American College Magazine Madura
11. The Theosophical College Magazine Madanapalle
12. The St. John's College Magazine Palamcottah
13. The Pachaiyappa's College Magazine Madras
14. The Maharaja's College Magazine, Ernakulam
15. The Findlay High School, Magazine, Mannargudi
16. The St. Aloysius College, Magazine, Mangalore
17. The Madras Law College Magazine
18. The Madres Christian College Magazine
19. The Government Brennen College Magazine, Tellicherry
20. Journal of the Madras University
21. Tarporevala's Indian Literary Review
22. The Government Victoria College Magazine
23. The St. Thomas College Magazine, Trichur
24. Annamalai Nagar Miscellany, Chidambaram
25. The Voorhee's College Magazine, Vellore
26. The St. Joseph's College Magazine Thiruchirapalli
27. The Loyola College Magazine, Madras
28. Union Christain College Magazine Alwaye
29. Kumbakonam College Magazine
30. St Teresa's College and High School Magazine, Ernakulam
31. Law College Magazine, Trivandrum.
32. The Old College Magazine, Trivandrum
33. The Andhra Christian College Magazine
34. Mc Millan Educational Bulletin
35. Hindu College Magazine, Guntur
36. St. Berchman's College Magazine.
37. Kottayam College Magazine
38. The Government Muhammadan College Magazine
39. The Elphinstonian, Bombay
40. St. Albert's College Magazine
41. Arthur hope College of Technology Magazine
42. Sri Kerala Varma College Magazine
43. Vidya Sagar College Magazine
44. Collegian, Nagpur
45. Business Week, Madras
46. College Student, Bihar
47. Amrithavani, Bangalore.
48. The Teacher
49. Young messenger of India. Bombay
50. The Collegian, Deccan
51. സാഹിത്യോപഹാരം, Trivandrum
52. വിദ്യാർത്ഥിമാസിക, Nilambur
53. പരസ്പരസഹായി, Calicut
54. കേരളം, Calicut
55. ഗ്രന്ഥാലോകം, Trivandrum
56. പാരിജാതം, Chittur, Cochin
57. Indian Finance, Calcutta
58. Britain Today, London

59. Coconut Committee Bulletin, Ernakulam
60. സമുദായസേവിത്രി പുതുക്കാട്
61. ജയഭാരതം തെവര
62. Philips Technical Review, Holland
63. Work and Wealth, Calcutta
64. Institute of Science Gymkhana, Bangalore
65. Indian Documentary, Bombay
66. Banking and Industry, Kumbakonam
67. Agricultural Situation in India
68. H. Nadars Senthi Kumara Nadar College Mag., Virudhunagar
69. Ethiraj College for Women, Madras
70. Met Kem South Madras Agencies Ltd., Tiruchi.
71. Our life Lines, Madras
72. Planters Chronicle, Coonoor
73. Journal of Commerce and Statistics, Bombay.